

شہریار

نوشتہ: نیکلا ماکیاولی

ترجمہ: محمود محمود

«عقاید مکیاولی پس از چهارصد سال»

دوره تجدد اخیر از ایتالیا شروع می‌شود بدین ترتیب که با نوشتجات و کتب پترارک^۱، (۱۳۰۴ - ۱۳۷۴) بعد از میلاد آغاز گردیده و با نوشتجات و کتب مکیاولی^۲ (۱۴۶۹ - ۱۵۲۷) به آخر می‌رسد.

این تجدد ادبی - علمی و فلسفی در ایتالی به افکار دوره قرون وسطی خاتمه داد و افکار دیگری که از علوم و فلسفه قدیم روم و یونان سرچشمه می‌گرفت جای‌گزین آن گردید. این افکار در روحیات ادباء و علماء ایتالی فوق‌العاده مؤثر واقع شده و بعدها یک تغییرات کلی در افکار تمام ملل اروپایی پیش آورد.

در طی قرون چهارده و پانزده از ایتالیا مخصوصاً از قسمت کوچک آن فلورانس^۳ یک عده مردمان فوق‌العاده و اهل علم و دانش بیرون آمده‌اند که کمتر ملتی می‌تواند در چنین مدت قلیلی به داشتن آنها افتخار نماید.

تجدد علمی و ادبی که در میان نویسندگان اروپایی به رنسانس^۴ معروف شده است مدیون فضل و دانش همین عده مختصر ایتالیایی است که عالم مسیحیت و دنیای اروپا را از تحت نفوذ افکار و عقاید نویسندگان کلیسای روم نجات دادند یعنی افکاری که پس از برانداختن علوم و افکار و فلسفه روم و یونان قدیم در قرن چهاردهم بعد از میلاد تقریباً در مدت هزار سال یا کمتر بر دنیای متمدن تحمیل شده بود.

پترارک و یک عده قلیل دیگر مجاهدت نمودند تا افکار را به طرف علوم و فلسفه

1- Petrarch 2- Machiavelli 3- Florance 4- Renaissance

یونان و روم قدیم سوق دهند از آن جمله، دانت^۱ گیوتو^۲ بوکاکسیو^۳ و برخی دیگر که بایستی آنان را مجاهدین از جان گذشته تمدن امروز دنیا نام نهاد
 لرد بریس^۴ سیاستمدار معروف انگلیسی که هم مورخ و هم نویسنده ماهری است چنین می‌نویسد: «در شهر فلورانس خیابان مشهوری است که در دو طرف آن مجسمه‌های مردان دانشمند و با فضیلت این شهر که شهره آفاق می‌باشند نصب گردیده. این مردان نامی کسانی هستند که در قرون چهارده و پانزده میلادی ادوار زندگانشان را طی نموده‌اند، من اسامی چند نفر از آنها را در اینجا یادآور می‌شوم:
 دانت - گیوتو - پترارک - بوکاکسیو - گبرتی^۵ - مکیاولی - میکائیل آنژ^۶ و یک عده دیگر امثال اینها.»

این اشخاص نامی تماماً از شهر کوچک فلورانس بیرون آمده‌اند یعنی شهری که در تاریخ ادوار گذشته هرگز بیش از هفتاد هزار سکنه به خود ندیده است و تاکنون هر مرد صاحب‌فکری از میان این همه مجسمه که هر کدام متعلق به یکی از مردان معروف دنیاست عبور نموده یقیناً از خود این سؤال را کرده است که چه باعث شده این همه نوابغ بی‌مثل و مانند و مردان نامی که شهرت جهانی یافته‌اند نصیب این یک شهر کوچک شده است؟... چرا در خود ایتالی و یا در محل‌های پرجمعیت دیگر مانند ناپل و میلان یا ونیس چنین اشخاص نامی پرورش نیافته و چنین فهرستی از نوابغ بر صفحه تاریخ خود به وجود نیآورده‌اند؟...

تجدد اخیر زائیده فکر این اشخاص است و بنای علم و دانش امروز مرهون فداکاری و مجاهدت‌های این برگزیدگان می‌باشد. البته همچنانکه هیچ اثر یا تظاهری بدون دلیل نیست برای ظهور و پیدایش چنین ژنی‌ها نیز اسباب و وسائل معلوم و معینی در کار است که اگر آنها فراهم شود چنین نوابغی قدم به عرصه وجود خواهند گذاشت.

جنگهای صلیبی قریب دو بیست سال طول کشید (۱۰۹۵ - ۱۳۷۱) و میلیونها نفوس بشری از بهترین عناصر ملل اروپایی در این راه تلف شدند ولی این جنگها عالم مسیحیت و اسلام را با هم آشنا نمود. در آن هنگام علوم و حکمت و فلسفه

1- Dante 2- Giotto 3- Boccaccio 4- Lord Bryce 5- Gheberti
 6- Mickael Angelo

یونانی در میان مسلمین رواجی بسزا داشته و علما و فضلا و دانشمندان اسلامی در فلسفه ارسطو و حکمت افلاطون و آثار فلاسفه دیگر یونانی مراتب بس عالی را طی نموده بودند و هرچه از یونانی‌ها می‌گرفتند شاید مقداری نیز خود بدان می‌افزودند.

درین جنگها بود که ملل اروپا دانستند تا چه اندازه مقام علمی مسلمین بر عالم مسیحیت برتری دارد. این بود که در مراجعت کتب علمی و حکمتی مسلمین را به‌عنوان سوغات به اوطان خویش بردند. در تحت تأثیر این کتب قدیمی یونان دانت و امثال او پیدا شدند و با جدیت آنها علوم و فلسفه یونانی رفته رفته رونق تازه گرفت. پترارک فوق‌الذکر یکی از آن اشخاص معروف است که برای نشر افکار یونانی مجاهدت فوق‌العاده نمود. همین شخص در عصر خود می‌گوید در تمام خاک ایتالی ده نفر انسان وجود ندارد که از کتاب معروف همر شاعر مشهور یونانی اطلاع داشته باشد. این وضع ادامه داشت تا اواخر قرن ۱۴ میلادی که در آن عصر بازنده شدن علوم و فلسفه یونانی مجاهدین زیادی در ایتالی پیدا شده و در نشر آنها کوشش بسیار نمودند.

از طرف دیگر تشکیل دولت‌های کوچک ونیس، ژنو، فلورانس و آزادی که سکنه این ممالک در تحت لوای این دولت‌های کوچک دارا شدند کمک نمود تا در نشر علوم و صنایع و حکمت جهد بلیغ نمایند. به واسطه بسط تجارت در دنیای آن روز این دول کوچک باعلی درجه ثروتمند شدند و در نتیجه ذوق و سلیقه آنها رو به رشد و نمو گذاشت.

در جمهوری کوچک فلورانس علما و فضلا مقام بس ارجمندی دارا شدند به‌قسمی که در هیچ‌یک از سایر نقاط مهم ایتالیا به اندازه این جمهوری کوچک در توسعه علوم و صنایع و افکار فلسفی سعی و کوشش به‌عمل نیامد. در آن اوقات مخصوصاً در قرن پانزدهم شهرت این ناحیه کوچک عالمگیر شده و در هر یک از رشته‌های ذوقی، ادبی، تاریخی و فلسفی یک عده مردان برجسته پیدا شدند که هر کدام در دایره افکار خود آثاری بس ذیقیمت برای دنیا باقی گذاشتند. یکی از آن مردان نامی نیکلا مکیاولی دیپلمات، مورخ و فیلسوف عالی‌رتبه‌ایست که تا حال نظیر او را روزگار کمتر پرورانده است.

نیکلا مکیاولی در سال ۱۴۶۹ در شهر فلورانس از ایالات مملکت ایتالیا متولد شد. پدرش مردی صاحب فضیلت و در آن شهر به شغل قضاوت مشغول بود و به یک خانواده قدیمی معروف انتساب داشت.

از تحصیلات زمان طفولیت و دوره جوانی او چندان اطلاعی در دست نیست ولی از کتب و نوشتجات بعدی او معلوم است که اطلاعات عمیقی در آثار کلاسیک لاتین و روم قدیم داشته است.

مکیاولی همیشه با ذوقی سرشار تاریخ بشر و دنیا را موضوع مطالعات خود قرار می داد و با کتب معروف نویسنده‌های عصر قدیم سروکار داشت. در سال ۱۴۹۴ داخل در خدمت دولت جمهوری وطن خود گردید. سپس در سال ۱۴۹۸ به سمت رئیس دارالانشای «شورای ده نفری» حکومت جمهوری فلورانس انتخاب شد و این مقام را تا سال ۱۵۱۲ دارا بود. این چهارده سال که در خدمات دولتی اشتغال داشت دوره حیات سیاسی او بشمار می رود چه، مکاتبات سیاسی زیادی که عبارت از صادرات و واردات اداره او بوده تمام می بایست از زیر چشم مکیاولی بگذرد و نیز به رسالت‌های مهم سیاسی رفته و در تأسیس قشون ملی فلورانس جدیت فوق العاده نشان داده است.

شرح رسالت‌های او به ممالک بزرگ و دربارهای کوچک دول ایتالیایی زیاد و طولانی است و از سال ۱۴۹۹ شروع می شود. در سال ۱۵۰۰ برای مذاکرات سیاسی در باب شهر پیزا^۱ مأمور دربار لوئی دوازدهم پادشاه فرانسه گردید. این رسالت برای مکیاولی یک نوع درس در مکتب سیاست بود که عقاید سیاسی او را قوت و پرورش می داد و او را برای آینده حاضر می نمود. در ضمن این مسافرت و مسافرت‌های بعدی ملاحظات خود را در باب قوای نسبی ملل اروپا تکمیل نمود. این مسافرت‌ها نه تنها فکر او را برای فهم سیاست پر حیل ایتالیایی آماده می ساخت بلکه قوه دماغی او را توسعه می داد و او را قادر می نمود که سیاست‌های سایر ملل را هم که غیر از سیاست ممالک ایتالیایی بود درک کند.

در سال ۱۵۰۲ سودرینی^۱ برای همیشه یعنی تا آخر حیات خود به سمت ریاست دارالشورای ده نفری انتخاب شد و نظر به صمیمیتی که با مکیاولی داشت نقشه او را برای تأسیس قشون ملی قبول نمود و به موقع اجراء گذاشت.

در سال ۱۵۰۲ باز برای مکیاولی برخلاف میل خودش مأموریت دیگری پیش آمد که در افکار سیاسی بعدی او خیلی مؤثر واقع شد. این مأموریت آن بود که به رسالت نزد قیصر بورژیا برود و در ضمن به طور محرمانه مواظب اعمال او باشد؛ قیصر بورژیا پسر پاپ الکساندر ششم است که شرح آن در ضمن کتاب شهریار مشروحاً آمده است. این شخص در عالم سیاست و عمل یکی از اشخاص قسی القلب و سفاک بی بدلی بوده است که اعمال و رفتار پر مکر و حيله او در سیاست و در برانداختن مخالفین خود و محو و اضمحلال آنها و مهارت بس حیرت‌انگیز او در هر کاری تماماً در افکار مصنف ما تأثیر فوق‌العاده داشته. توقف طولانی مکیاولی در دربار این شخص و مشاهده دقیق کردار و عملیات او از نزدیک و ایجاد یگانگی و دوستی بعدی بین این دو نفر بیشتر مصنف ما را شیفته سیاست او گردانید. چون مکیاولی فوق‌العاده از اوضاع هرج و مرج و جنگهای خونین آن دوره و فساد کلیسا و نبودن یک دولت مقتدر مرکزی به جان آمده بود و خود نیز یکی از اشخاص وطن‌پرست صمیمی بود که وطن خود را بیش از هر چیزی دوست می‌داشت مایل بود یک نفر مانند قیصر بورژیا پیدا شده زمام امور تمام مملکت ایتالی را به دست بگیرد و به هر قیمتی شده آنها را با هم متحد سازد و یک دولت مقتدر با عظمت تشکیل بدهد.

در مأموریت سیاسی اخیر خود در قیصر بورژیا این استعداد و لیاقت را مشاهده نمود و خیال کرد بورژیا همان کسی است که مکیاولی سالها آرزوی ظهور او را دارد.

از مکتوبات این زمان مکیاولی به خوبی ظاهر می‌شود که چقدر فریفته سیاست تند و خشن و مفتون هوش و فراست آمیخته با تدبیر و مآل‌اندیشی قیصر بورژیا گردیده و قیصر چقدر مورد ستایش مکیاولی بوده است زیرا قیصر در آن قسمت‌هایی از ایالات ایتالی که به تصرف او درآمده بود با تردستی و چابکی و

1- Soderini

مهارت فوق‌العاده امنیت را برقرار کرده و یک حکومت مقتدر ثابتی تشکیل داده بود و قوای خود را نیز تماماً از سکنه آن ایالات جمع‌آوری نموده و یک قشون ملی منظم و مرتب که قابل تحسین خودی و بیگانه باشد به وجود آورده بود.

گرچه عمر قیصر بورژیا خیلی کوتاه بود و روزگار نیز با او مساعدت نکرد با این حال در اندک مدتی به فتوحات بس درخشانی نائل شد که اسباب حیرت معاصرین خود گردید و مانند مکیاولی شخصی را بر آن داشت که خیالات خود را متوجه اعمال او ساخته و آنها را برای یک پادشاه مقتدر نمونه و سرمشق قلمداد نماید و بعدها هم او را یگانه پهلوان کتاب شهریار خود قرار بدهد.

در آوریل سال ۱۵۰۳ مصنف ما از این مأموریت به وطن اصلی خویش که فلورانس باشد مراجعت نمود. مشاهدات و ملاحظات او در دربار قیصر بورژیا و همچنین آن قسمت از وظایف مملکتی که خود به عهده داشت، این دو عامل محرک وی شدند که در باب تشکیلات قشونی وطن خود بیشتر دقت و مطالعه کند زیرا که در آن زمان در تمام ایتالی قشون‌های اجیر و چریک معمول شده و خرابی عمده ایتالی نیز ناشی از همین قشونها بود. مکیاولی مصمم شد نقشه ایجاد قشون ملی را عملی کند و این فکر از مطالعه دقیق کتب لوی^۱ مورخ معروف روم در او پیدا شد زیرا دولت‌های روم قدیم قشون خودشان را از میان ملت خود تنظیم و تشکیل می‌نمودند. همچنین مکیاولی مشاهده نموده بود که قیصر بورژیا چگونه در اندک مدتی قشون‌های اجیر را تغییر داده بجای آنها یک قشون ملی از میان سکنه کشور خود به وجود آورده بود. مکیاولی با ایمان محکم خود برای تشکیل قشون ملی چهار سال پیوسته کوشش نمود تا اینکه توانست رئیس دارالشورا سودرینی و اعضای شورا را با عقیده خود همراه سازد. در انتهای سال ۱۵۰۶ این فکر عملی شد و یک وزارت جنگ جداگانه برای انجام این مقصود ایجاد گردید و خود مکیاولی وزیر جنگ شد و مملکت فلورانس به نواحی سربازگیری تقسیم گردید و در هر جا افراد قشون ملی مشغول فراگرفتن فنون نظامی شدند. در این بین وقایع مهمی در مملکت ایتالی رخ داد، پاپ الکساندر ششم وفات کرد و جولیس دوم به سمت پاپی انتخاب شد. پاپ جدید از فتوحات قیصر بورژیا جلوگیری به عمل آورد

1- Lewy

و خود قیصر هم در رختخواب بیماری انتظار مرگ را می‌کشید و به همین جهت ایالات مرکزی ایتالی که در دست قیصر بورژیا بود رو به اغتشاش گذاشت و ناامنی از نو شروع شد.

در سال ۱۵۰۷ پاپ فوق‌الذکر برای آرام نمودن ایالاتی که در تحت حکومت کلیسا بود حرکت نمود، مکیاولی نیز در این مسافرت همراه او بود و مشاهده می‌نمود که چگونه این پاپ با عزم و سرسخت و جاه‌طلب به آن ایالات امنیت داد و آنها را ساکت نمود، در این هنگام ماکزیمیلیان اول^۱ امپراتور آلمان (۱۴۵۹ - ۱۵۱۹) برای تاجگذاری مصمم بود به روم آید و برای مخارج این مسافرت مالیات‌های اضافی بر ایالات ایتالی تحمیل نموده بود، حکومت فلورانس این مالیات‌ها را غیرعادلانه فرض نمود و از ادای آن استنکاف کرد و چنین صلاح دیده شد که مکیاولی به دربار ماکزیمیلیان رفته در این باب مذاکره کند، بنابراین در سال ۱۵۰۷ مکیاولی از راه ژنو و سویس عازم دربار امپراتور آلمان شد. این مسافرت در زندگانی مکیاولی تأثیر زیادی داشت زیرا که او توانست به دقت اوضاع سویس و آلمان را از نزدیک مطالعه کند، راپرت‌هایی که در نتیجه این مسافرت نوشته است بهترین قسمت افکار سیاسی او را نشان می‌دهد. چیزی که در این راپرت‌ها بیش از همه دارای اهمیت است این است که به دقت تمام وزن سیاسی ملت آلمان را معلوم داشته و اسباب ترقی و علل ضعف آن را نشان داده است.

نظیر همین مطالعات را نیز درباره دولت فرانسه نموده چه در سال ۱۵۱۰ به دربار لویی دوازدهم پادشاه فرانسه مأموریت یافته که آن نیز از شاهکارهای بزرگ افکار سیاسی او می‌باشد.

مکیاولی در سال ۱۵۰۸ از آلمان مراجعت نمود، از این تاریخ تا اواسط سال ۱۵۰۹ مشغول تنظیمات امور قشون ملی بود و پیشرفت جنگ را با شهر پیزا تعقیب می‌نمود تا اینکه در نتیجه جدیت و پشتکار او در اواسط سال مذکور شهر پیزا تسلیم گردید ولی خطر دیگری از جای دیگر متوجه فلورانس شد و آن این بود که اتحاد کامبرای^۲ صلح ایتالی را برهم زد و تولید هیجان نمود و دولت جمهوری فلورانس خود را بین دو خطر سخت و مشکل مشاهده کرد، یکی خطر فرانسه دیگری خطر

1- Maximilian 1   2- Cambry

اسپانیول، در این هنگام به واسطه علل مذکور حکومت سودرینی رو به ضعف گذاشت و طرفداران مدیسی^۱ پادشاه سابق قوت گرفتند، در این اثناء اتحاد مقدس^۲ جانشین اتحاد کامبرای گردید.

جنگ معروف راونا^۳ شروع شده و خاتمه یافت. قشون فرانسه از ایطالی عقب‌نشینی کرده خارج شدند و با اینکه دولت فلورانس در این جنگ بی طرف مانده بود کاردینال گیووانی دو مدیسی^۴ که در جنگ فوق‌الذکر حضور داشت قشون اسپانیول را همراه برداشته داخل ایالت توسکاندی^۵ شد، سکنه فلورانس از این اقدام او به وحشت افتاده حکومت سودرینی را برانداختند و دروازه‌های شهر را به روی کاردینال فوق‌الذکر باز نموده و او را وارد شهر گردانیدند و حکومت مدیسی از نو برقرار گردید (۱۶۱۲).

حکومتی که طرفدار و پشت و پناه مکیاولی بود به ترتیبی که در فوق اشاره شد چنان برافتاد که دیگر هرگز برنخاست و آن قشون ملی که طرف اعتماد و اسباب امیدواری او بود ولی هنوز کاملاً استحکام نیافته بود نتوانست در موقع خود از فلورانس دفاع نماید و از بین رفت. در این تغییرات ابتدا مکیاولی تصور می نمود که در کار خود باقی خواهد ماند ولی دشمنان دور و نزدیک او چون زیاد بودند او را متهم نمودند که دست راست رئیس دارالشورا بوده است، در همان سال نیز وزارت جنگ را منحل نمودند و به تشکیلات قشون ملی خاتمه دادند و خود مکیاولی را نیز از فلورانس تبعید کردند. از این به بعد دیگر بدبختی به مصنف ما رو آور می شود. در سال بعد یعنی سال ۱۵۱۳ به اتهام یک توطئه بر علیه کاردینال مذکور متهم و گرفتار و محبوس شده دچار انواع و اقسام شکنجه‌ها گردید و با اینکه در این عمل به هیچ وجه شرکت نداشت سخت‌ترین و تلخ‌ترین صدمات را بر او وارد آوردند. مکیاولی تمام آن صدمات را تحمل نموده و هیچ اظهار عجز و استغاثه نکرد. بعدها نیز با اینکه گرفتار انواع شکنجه‌های وحشتناک بود هرگز در این موضوع سخنی نراند و اظهار شکایتی ننمود.

حبس مکیاولی تا هنگامی که کاردینال مذکور به مقام پاپی انتخاب گردید به طول

1- Medici 2- Holy League 3- Ravenna

4- Cardinal Giovanni de Medici 5- Tuscandy

انجامید، در آن هنگام مکیاولی از حبس ظالمانه آزاد شد و خود را به گوشه انزوا کشید و به این حقیقت تلخ ناچار بود اعتراف کند که دوره حیات سیاسی او پایان یافته است (۱۵۱۴) و باقی عمر خود را در گوشه انزوا بسر رسانید. از این تاریخ به بعد مکیاولی از سیاست کناره گرفت و اوقات گرانبهای خود را صرف تألیف کتب چندی نمود که برای دنیا به منزله یادگار ذی قیمتی است و به واسطه همان کتب نیز نام او جاوید و ابدی شده است.

مصنف ما با اینکه همیشه متصدی کارهای مهم بوده همین که از کار برکنار شد و حقوق دیوانی او قطع گردید دیگر به قدر کافی عایدی نداشت که زندگانی خود و خانواده خود را بی زحمت اداره کند با این حال این انزوای اجباری او را مجبور نمود پس از آن با کتب های خود مأنوس و مصاحب گردد و باقی ایام عمر خود را در میان آنها بگذراند.

کتاب مشهور موسوم به پرنس Prince (شهریار) در آخر سال ۱۵۱۳ به انجام رسید موضوع این کتاب معروف تشریح و بیان طرق مختلفی است که به وسیله اتخاذ آنها اشخاص با عزم جاه طلب می توانند به مقام شهریاری برسند. کتاب دیگر که دستور و اندرزی است برای مملکت داری موسوم به دیسکورسی^۱ «مباحث» است. در حقیقت کتاب اولی را می توان یک قسمت از موضوع این کتاب فرض نمود.

از سال ۱۵۱۲ تا ۱۵۲۷ که سال وفات اوست مشغول تألیف بود و چند مأموریت سیاسی دیگر هم برای او پیش آمد که از آن جمله در سال ۱۵۱۹ و ۱۵۲۱ و ۱۵۲۵ می باشد ولی چون چندان مهم نبوده از ذکر آنها صرف نظر می شود. در میان تألیفات او چند جلد کتاب مهم دیگر می باشد که قابل ذکر است از آن جمله است کتاب فنون جنگ^۲ و ویتا دی کاستروکسیو^۳.

چنان که گفته شد در کتاب اول نظریات مکیاولی در فنون نظام است و تشکیل قشون ملی را بر هر قشونی ترجیح می دهد. از عدم اعتبار قلاع صحبت می کند و آنها را چندان لازم نمی داند و به پیاده نظام اهمیت فوق العاده داده ولی با توپخانه چندان نظر خوبی نداشته آن را بدون اهمیت می داند و تعریف به جا از ادوار جوانی

1- Discorsi 2- Arte della Guerra 3- Vita di Castruccio

دولت روم و قشون آنها می‌کند در واقع این کتاب نیز متمم دو جلد کتاب فوق‌الذکر یعنی کتاب شهریار و مباحث می‌باشد در خاتمه خلاصه می‌کند که هر مملکتی که قشون ملی منظم و ثابتی ندارد در انظار ملل عالم دارای هیچ مقام و اهمیتی نیست و بعد به ملت ایتالی توصیه می‌کند که برای حفظ وطنشان متحد شده یک دولت مقتدری تشکیل دهند.

کتاب ویتادی کاستروکسیو داستان مرد با همتی است که به واسطه عزم و اراده خود در چندین شهر و ایالت توسکان به مقام شهریاری رسیده است و نظریاتی که برای مملکت داری دارد در اینجا به شرح آن پرداخته است.

در سال ۱۵۲۰ از طرف مدیسی از مکیاولی تقاضا می‌شود که تاریخ فلورانس را به رشته تحریر درآورد و یک تاریخ جامعی برای فلورانس تدوین کند و برای انجام این خدمت سالی یکصد فلورانس هم مقرری درباره او تعیین می‌شود باقی عمر تا سال ۱۵۲۷ که تاریخ وفات اوست مشغول تألیف این کتاب بود و قسمتی از آن را تمام کرده به کلمانته هفتم^۱ هدیه می‌کند.

این کتاب نیز یکی از کتب نفیسی است که به شهرت مکیاولی افزوده است و تا امروز هم محل رجوع می‌باشد.

پنج و شش جلد کتاب دیگر نیز تألیف نموده که هر یک در موضوع خود دارای اهمیت مخصوص است که در اینجا به ذکر آنها احتیاجی نیست.

مکیاولی در ۲۳ ژوئن ۱۵۲۷ در اثر خوردن دوی عوضی وفات نمود و دو بیست سال بعد یکی از نجبای انگلیس در کلیسای سانتا کروس^۲ گنبد و بارگاهی برای این مرد بزرگ تاریخی بنا نمود که در انظار محترم و قابل رعایت است.

طرفداران و مخالفین مکیاولی

کمتر مصنفی مانند مصنف کتاب شهریار مورد تکذیب یا تعریف یا انتقاد نویسندگان مخالف و یا موافق واقع شده است در مدت چهارصد سال در هر دوره و زمان همانطور که یک عده از نویسندگان برجسته از مصنف این کتاب تمجید نموده‌اند عده دیگر نیز کتاب و مصنف آن هر دو را به باد انتقاد و تکذیب گرفته‌اند

1- Clement VII   2- Santa Croce

ولی عدهٔ مردمان منصف که در عالم نویسندگی شهرت بسزا داشته‌اند مانند لرد مکالای^۱ معروف انگلیسی و امثال او مصنف کتاب شهریار را برای افکار و دستورات سیاسی او که در کتاب شهریار وی منعکس است از روی انصاف و عادلانه در محکمه غیابی محاکمه نموده‌اند نتیجه آن به تیرئه مکیاولی و تألیفات او تمام شده است و نوشتجات و افکار سیاسی او را مطابق اوضاع زمان دانسته‌اند و خود او را در ردیف مردان نامی روزگار به‌شمار آورده و در فن سیاست او را استاد اول شناخته‌اند و کتاب شهریار او را کتاب آسمانی عالم سیاست نام داده‌اند. بعضی‌ها غلو کرده او را پیغمبر جدید ایتالی لقب داده و کتاب شهریار او را انجیل سیاسی اروپا فرض کرده‌اند.

از طرف دیگر مخالفین جدی بسیاری نیز بعدها پیدا شدند که هریک در عصر خود با عبارات بسیار شدید و غلیظی نسبت‌های بد بدو داده‌اند که بی‌مورد نیست به یکی دوتای آنها در اینجا اشاره شود.

عده‌ای نسبت می‌دهند موریس ساکسونی^۲ تمام سیاست پر مکر و حيله و مزورانه خود را از این کتاب پلید آموخت دیگری می‌گوید از وقتی که این کتاب به زبان ترکی ترجمه شد سلاطین عثمانی بیش از پیش در اعدام برادران خود اقدام نمودند. لرد لیتلتون^۳ او را مسئول تمام خیانت‌های خانواده گیز^۴ می‌داند و قتل عام سن‌بارتلمو^۵ از اثر تعلیمات اوست کلیسای روم کتاب‌های او را نفرین کرده آنها را نجس می‌داند و اسم او را مترادف با اسم ابلیس دانسته‌اند عقیده دارند که مکیاولی خود ابلیس معروف است که به صورت انسان درآمده این کتاب‌ها را نوشته در میان بشر گذاشته و رفته است عده زیادی از نویسندگان انگلیسی او را با طعن و لعن یاد کرده او را مزور و موذی پر مکر و حيله عالم سیاست نام داده‌اند با تمام این مخالفین باز هر قدر از عمر کتب او می‌گذرد و هر چه بیشتر مورد بحث و تنقید واقع می‌شود طرفداران جدی او نیز زیادتر می‌شوند و او را بعد از ارسطو یگانه مرد عالم سیاست دانسته کتاب‌هایش را در عالم سیاست بی‌نظیر می‌شمارند و او را در ردیف اول و در صندلی اول علماء سیاست قرار داده می‌گویند این شخص کسی است که سیاست

1- Lord Macaulay   2- Maurice of saxony   3- Lord Littleton   4- Guise
5- StBartholomeu

را از مذهب جدا نمود، فرق، مابین اخلاق و سیاست را تمیز داد و ظایف صحیح و شایسته پادشاه را در نگاهداری مملکت در حال صحت و سلامتی و رفاه بیان نمود خلاصه فن زورمندی و فتح و ظفر را به پادشاهان آموخت اما از طرف دیگر نیز فن استیلا و تسلط بر عقول و اذهان شهریان مستبد به رأی را به ملل دنیا تعلیم نمود. دو جلد کتاب او یکی موسوم به شهریار دیگری موسوم به مباحث هر دو از کتب بی نظیر دنیا بشمار می رود. در اولی تعلیمات کافی و سودمندی به یک شهریار نیک فطرت و پاک نهاد بلندهمت برای خیر و صلاح مملکت و ملتی که بر آنها سلطنت می کند می دهد و در دومی روی همان نظریات اصلی راههای سهو و اشتباه را که ممکن است یک شهریار جوان بی تجربه به سهولت در آنها غلطیده گمراه شود از راه خیرخواهی و صواب به ملل نموده است و آنها را آگاه نموده که چگونه باید از این شهریان خودخواه و نفع پرست جلوگیری نموده جلو تجاوزات آنها را بگیرند. مردان بزرگ تاریخی هر قدر هم روشن فکر و دارای قریحه فوق العاده باشند باز تحت تأثیر محیط خود می باشند و هر اندازه بخواهند فوق محیط زمان خود قرار گیرند یا از آن فرار کنند غیرممکن خواهد بود که از اثرات محیط مصون مانند زیرا هر قدر هم بزرگ باشند باز طفل خردسال محیط خود و پرورده آن می باشند. مکیاولی یک مرد بزرگ تاریخی است ولی قادر نبوده که از اثرات نفوذ محیط خود مصون ماند. مکیاولی در زندگانی عادی خود مردی شرافتمند و با اخلاق و دارای صفات و ملکات فاضله می باشد و از عبارات زیر درجه شرافتمندی او به خوبی پیداست.

زمانی که کتاب شهریار را تمام کرده بود یکی از دوستان نزدیکش صلاح اندیشی کرد که به نام یکی از شهریان ایتالی آن را هدیه کند ولی از آن جایی که آن شهریار دارای نام نیک و اعمال پسندیده نبود مکیاولی امتناع نمود.

خود مکیاولی طرفدار آزادی و اصول حکومت جمهوری بوده و برای داشتن همین عقیده و طرفداری از حقوق ملت بود که محبوس گردید و انواع زجر و شکنجه و حبس را تحمل نمود. در رفتار و گفتار و کردار یکی از مردان با اخلاق و نیک دنیا بشمار می رود و همین نکته مورد تعجب است که مرد خوش قلب و نیک فطرتی مانند او نباید تمام راههای پر مکر و حیلۀ سیاست را به این صراحت لهجه بیان نموده و اصول جاه طلبی و وسائل رسیدن به آن را بدون ملاحظات اخلاقی تعلیم دهد و واضح بگوید: «نیل به مقصود اتخاذ هر نوع وسائل را مشروع

می‌کند» این عقیده یک حربه برنده به دست مردان جاه طلب و سفاک می‌دهد که برای رسیدن به مقصود اتخاذ هر نوع وسایل را مشروع بدانند با تمام اینها طرفداران مکیاولی اظهار می‌دارند مکیاولی از آن وطن پرستان با ایمان است که در عصر خود کمتر نظیر داشته یا اینکه هیچ نظیر نداشته است.

مشاهده اوضاع آن زمان ایتالی و دیدن احوال پریشان آن دوره و هرج و مرج سیاسی و اجتماعی که سرتاسر ایتالی را فرا گرفته بود قلب حساس او را به درد آورده بود فساد اخلاقی علماء روحانی و جنایت‌های بی نظیر پاپ‌های آن زمان، جنگ‌های داخلی که در اثر تحریکات و دسایس کلیسا در تمام ایتالی دائماً در کار بود پایمال شدن دارایی ملت ایتالی در زیر سم اسبان جنگجویان اجنبی، خرابی و ویرانی شهرهای آباد، و تمام اینها عقده‌های غم و اندوه بود که قلب پر از حس وطن پرستی مکیاولی را رنجور می‌داشت. مکیاولی در چنین دوره‌ای زندگی می‌نمود در وطن او مردان با ایمان سیاسی وجود نداشتند که به آنها امیدوار باشد. مکیاولی در آن مقام سیاسی که در جمهوری فلورانس دارا بود با چشم خود مشاهده می‌نمود که تمام آن وسایل که ممکن بود اتخاذ شود و برای آزادی و اتحاد ملت ایتالیا به کار رود تماماً بی فایده است و به نتیجه نخواهد رسید.

مکیاولی در چنین محیط فاسدی در مملکت ایتالی به وجود آمد و برای او غیرممکن بود که تحت تأثیر آنها واقع نشود و برای جلوگیری و غلبه بر آن همه فساد عقیده و فکر و عمل که در تمام رشته‌های سیاسی و مذهبی و اجتماعی نفوذ مؤثری پیدا کرده بود چاره دیگر جز نوشتن یک چنین کتابی به نام شهریار در دسترس او نبوده که به نیت خیر و صلاح عامه به همان حربه‌های محیط متوسل شود.

اگر نظریات او تند و شدید و به قول عده‌ای مخالف اخلاق است و نمی‌بایست طرق مختلفه مملکت‌داری را برای اشخاص جاه طلب با این روشنی و صراحت لهجه بیان کند خوبست آنهایی که دارای این عقیده هستند تاریخ آن دوره ایتالی را مطالعه نمایند. برای دانستن شرح زندگانی آن عده از مردم شبه جزیره ایتالی که مسبب و موجب عصر تجدد معروف به رنسانس بودند لازم می‌شود که تاریخ قرون ۱۴ و ۱۵ میلادی به دقت مطالعه شود. البته فرق نمی‌کند اگر تاریخ حیات هریک از اشخاص برجسته این دو قرن مطالعه شود آن وقت بهتر می‌توان در افکار و عقاید این ژنی‌های عصر رنسانس قضاوت نمود که یکی از آنها نیکلا مکیاولی است.

ایرادات اخلاقی زیاد بر مصنف ما وارد آورده‌اند خصوصاً اگر ما بخواهیم با مقیاس امروزی هم آن را اندازه بگیریم شاید اوضاع سیاست در این روزهای عصر حاضر نیز بهتر از آن ادوار نباشد چون همه گرم مبارزه می‌باشند ممکن است گرمی خون عروق مانع از فهم فساد سیاست عالم امروزی باشد که فعلاً مستولی است. کسی نمی‌تواند بگوید یکصد سال بعد اوضاع همین امروز را منقدین تحت انتقاد درنیاورند و یک عده بس قلیل را مورد ملامت قرار ندهند در صورتی که اگر عوامل مؤثر در محیط را که امروز حکمفرما است در نظر بگیرد جای ملامت و سرزنش نیست. موضوع مصنف ما نیز چنین است یعنی اگر اوضاع و احوال دوره مکیاولی را در نظر بگیریم جای ایراد اخلاقی ممکن است وجود نداشته باشد. نه مکیاولی و نه تألیفات او در زمان خود مصنف در سرتاسر ایتالی مدعی نداشته پیداست که مندرجات آن موافق با اخلاق و افکار محیط آن روزی بوده است و این خود بهترین شاهد می‌تواند باشد.

لرد مکالای^۱ فوق‌الذکر می‌گوید کتابهای مکیاولی را در ایتالی در عصر خود او بعدها به خوبی پذیرفتند زیرا که موافق با احوال و روحیات همان زمان بوده است و هیچ نوع مخالفت و ضدیتی نه به مصنف و نه به تألیفات او ظاهر نشده است برای اثبات این نظر شواهد بسیار از آن زمان باقی است که هم برای خود مکیاولی و هم برای کتب او در میان هموطنان او احترام و حسن‌ظن بسزا وجود داشته است. پاپ کلمانت هفتم^۲ چاپ آنها را تشویق و ترغیب نمود و در تحت سرپرستی خود او آنها به چاپ رسیدند سایرین نیز پس از انتشار استقبال شایانی از آنها نمودند و هیچ اظهار مخالفت نشد تعجب در این است که هیچ شکایت یا مخالفت نسبت به آنها در خود ایتالی در آن عصر بروز نکرد اما از طرف دیگر اولین فریاد مخالفت از ماورای جبال آلپ شنیده شد وقتی که این صداها به گوش ساکنین وطن مکیاولی رسید اسباب تعجب آنها گردید و برای آنها خالی از تعجب هم نبود. اول در انگلستان بعد در فرانسه شروع به لعن و طعن نمودند و با توجه به اینکه مخالفین جدی معاصر هم وجود نداشته است پس می‌توان چنین استنباط نمود که تألیفات مکیاولی مطابق زمان و محیط خود او بوده و اگر یکی دو سال بعد قسمتی از

1- Lord macaulay 2- Clement VII.

مندرجات آنها را موافق با اخلاق و اصول معموله نمی دانند فقط ایراد به ظاهر آن موضوعات است که چرا این اندازه صریح است باطن امر از افکار و دستور او دور نیست چنانکه در این مدت دول اروپا به آنها عمل نموده و می کنند. در شرح احوال فردریک کبیر خواندم زمانی که ولیعهد بود کتابی در رد کتاب شهیار مکیاولی نوشت و آن را منتشر نمود ولتر معروف به این اقدام او آفرین خواند و گفت اگر خود مکیاولی هم حیات داشت او نیز به این عمل شما تحسین می نمود زیرا که تعلیمات او را به خوبی فرا گرفته اید.

مکیاولی با تمام محسنات و صفات فاضله که دارا بوده و عده زیادی هم او را ستوده و در ردیف ژنی های طراز اول دنیا بشمار آورده اند با تمام این احوال منقدین زیادی را هم به طرف خود جلب نموده است که جداً مصنف ما را مورد تهمت و افترا و ملامت قرار داده اند ولی این منقدین یک موضوع مهم اساسی را از جلو نظر دور می دارند و آن این است که تأثیر محیط در افکار و عقاید مصنف در کتاب شهیار یا کتب دیگر مؤلف، دخالت تام داشته و هرگاه مخالفین راستگویی او یک تحقیقات منصفانه در اوضاع و احوال عصر مکیاولی نموده بعد نیز تحمل زحمت یک مطالعه دقیق در سیاست های فعلی دول بزرگ اروپا را به خود هموار کنند اذعان خواهند نمود که مکیاولی انصافاً دارای آن استحقاق است که او را در ردیف مردان بزرگ نامی دنیا قرار دهند چنانکه عده زیادی از علمای علوم سیاسی این عقیده را اظهار نموده و او را به موقع خود ستوده اند.

تاریخ سیاست خارجی ایران را در این یکصد و سی ساله اخیر در نظر گرفته آن را به دقت مطالعه کنید. رفتار و مناسبات و معاملات دول معظم همجوار را با ایران در این مدت یعنی از سال ۱۸۰۰ که سال رسالت سرجان ملکم به دربار فتحعلی شاه است تا عصر حاضر تحت دقت قرار دهید ملاحظه خواهید نمود که همسایگان ما در تمام مناسبات خود با دولت ایران نکته از نکات دستور این شخص تاریخی را فروگذار نکرده اند.

همسایه جنوبی ما بیست و پنج سال ما را با دولت روس برای حفظ هندوستان خود به جنگ مشغول داشت تا کاملاً خسته و فرسوده و از هر حیث کوچک شدیم^۱

۱- معاهده ترکمانچای خاتمه جنگ با روسیه است ۱۸۲۸.

بیست و پنج سال هم ما را به کشمکش با خود سرگرم نمود همین که زمین گیر شدیم^۱ آن وقت گرفتن امتیازات شروع گردید که خود یک دستور جداگانه از اصول سیاست مکیاویلیزم می باشد و نظایر آن را در صفحات کتاب شهریار مکرر خواهید دید.

کتاب شهریار در زمانی نوشته شده است که ایمان سیاسی وجود نداشته تمام مملکت ایتالی بدول کوچک کوچک تقسیم گردیده و رشته امنیت آن از هم گسیخته شده بود فساد اخلاق روحانیون دو روی و دسایس و تزویر و حیلۀ پاپ ها برای دامن زدن آتش فتنه و فساد و تولید اختلاف در میان طبقات ملت ایتالی و به جان هم افتادن شهریاران و دوک های قطعات بزرگ و کوچک آن مملکت، دخالت های همسایگان و تاخت و تاز نمودن آنها در سرتاسر آن کشور بی صاحب و نداشتن یک قوه ملی که بتواند در آن مملکت امنیت و آسایش را برقرار کند، افتادن قوای جنگی مملکت و قشون به دست یک عده ماجراجویان بی وجدان که هریک عده را به اسم قشون دور خود جمع نموده گاهی اجیر این شهریار و گاهی مزدور آن دوک بوده و بدین ترتیب قوای روحی و جسمی ایتالی را به کلی فلج ساخته بودند.

در چنین دوره ای مکیاولی کتاب شهریار را نوشته است. یگانه آرزویی که مکیاولی در دل داشت دیدن یک حکومت مقتدر در ایتالیا بود که این رشته های پراکنده امور ملی را جمع آوری نماید. اول عقیده داشت که چنین حکومتی را ممکن است یک دولت جمهوری به وجود آورد عقیده او هم به حکومت جمهوری بیش از سایر حکومتها بوده ولی پس از برافتادن دولت جمهوری فلورانس خیال خود را متوجه به سوی یک پادشاه با عزم و بلندهمت نمود و روی همین نظریه کتاب شهریار را به رشته تحریر درآورد که شاید یک چنین شهریاری پیدا شده زمام امور را به دست گیرد این است که نکات مهم فن سیاست و مملکت داری را در این کتاب تعلیم نموده است.

نظریات و عقایدی که مکیاولی در کتاب شهریار به رشته تحریر درآورده است در حقیقت سیاست عملی و معمول به تمام شهریاران ایتالی بوده و مدتها قبل از عصر مکیاولی رواج داشته است کاری که مکیاولی درین مورد انجام داده آنها را تحت قاعده درآورده و مرتب در یک کتاب جمع آوری نموده است.

۱- معاهده پاریس خاتمه جنگ با انگلیس است ۱۸۵۷.

ریشارد شیردل که در تاریخ جنگهای صلیبی یکی از پهلوانان معروف می باشد هنگامی که در شامات جنگ می نمود گرفتار تب و نوبه شده بستری گردید صلاح الدین ایوبی حریف مقابل او که جنگ سختی بین آنها روی داده بود و از مردان بزرگ دنیا و شجاعان همان عصر می باشد چندین بار شتر برف به چادر ریشارد فرستاد که تشنگی و عطش تب شدید خود را به وسیله آن تسکین دهد ولی همین ریشارد مجاهد عالم مسیحیت زمانی که به وطن خود انگلستان مراجعت می نمود در مملکت یکی از شهریاران عیسوی^۱ به دام حيله و تزویر شهریار آن مملکت گرفتار آمد و حبس گردید و تا مبلغ معتنا بهی از او نگرفتند خلاص نگردید این نوع وقایع تاریخی از طرز رفتار و اعمال بزرگان مسیحی آن ادوار بی شمار است.

طهران اردیبهشت ماه ۱۳۱۱

محمود - محمود

«مکتوب مصنف کتاب»

شهریار^۲ عادت بر این جاری است کسانی که می خواهند مشمول مراحم و الطاف ملوکانه گردند می کوشند بهترین اشیاء نفیس را که نزدشان بس ذی قیمت و گرانبهاست برای تقدیم و هدیه از پیشگاه همایون بگذرانند مانند اسلحه های عالی و بی مانند اسبان ممتاز لباسهای زردوز فاخر اعلی جواهرات نادر و گرانبها و امثال آنها.

آرزوی تقرب و تشرف به آستان مبارک ملوکانه برای ابراز فدویت و بندگی من بنده را وادار نمود که در میان دارایی خود تفحص نموده تحفه ای که لایق پیشگاه شهریاری باشد پیدا نمایم پس از اندیشه بسیار، نفیس تر و گرانبهاتر از یک مجموعه که بهترین معرف اعمال مردمان بزرگ باشد نیافتم.

این مجموعه نتیجه تجربیات یک عمر طولانیست که به تفحص در امور و اعمال معاصرین و مطالعه مفصل تاریخ گذشتگان مصروف گردیده است و خلاصه آن مطالعات را با دقت تمام درین کتاب جمع نموده اینک به پیشگاه مقدس ملوکانه تقدیم می دارد.

۱- اطریش ۲- لورنزدی پیرو دومدسی

اگرچه این هدیه را لایق پیشگاه با عظمت اعلیحضرت شهریاری نمی دانم ولی جسارت نموده خود را امیدوار می کنم که در پیشگاه ذات مقدس همایونی از راه ذره پروری مورد قبول شاهانه گردد زیرا بهتر از این هدیه نمی توانم سراغ داشته باشم.

تصور می کنم هدیه مناسب تری مانند کتاب حاضر که به وسیله آن در قلیل مدتی با صرف کمترین وقت به نکات مهمه جهاننداری بتوان احاطه پیدا کرد و آگاهی حاصل نمود بدین سهولت میسر نشود که من بنده آنها را در مدت سالیان دراز و به قیمت های گزاف و در مقابل زحمات و خطرهای بی شمار تحصیل نموده درین کتاب جمع نموده ام.

در آرایش این کتاب سعی نکرده و آن را با ارقام تواریخ ادوار مشحون ننموده ام و کوشیده ام از عبارات مغلق و پیچیده خالی باشد. و مانند سایر نویسندگان نتوانسته ام طوری آن را بیارایم که به خودی خود جالب توجه و دقت باشد بنابراین نیت اصلی و آرزوی قلبی من این است که یا جلب توجه نکند و به طور بی اعتنائی طرد شود یا اینکه حقیقت موضوع آن و اهمیت مطالبش مورد توجه و عنایت مخصوص گردد. امیدوارم این اقدام هرگز یک نوع جسارت و گستاخی تصور نشود که مانند من کسی که خود را پست و بس حقیر می شمارم دستور یا اندرز و یا قواعدی در طرز سلطنت و حکمرانی شهریاران بلند مرتبت به رشته تحریر درآورده عرضه بدارم.

کسانی که نقشه های جغرافیایی ممالک را ترسیم می کنند چون بخواهند احوال و بلندی کوهها و محل های مرتفع را درست اندازه گیرند ناچارند در نقاط پست دشتهای هموار بایستند تا مقیاس صحیح ارتفاعات را به دست بیاورند و اگر بخواهند جلگه های هموار و دشتهای مسطح را خوب به نظر بیاورند و نقشه آنها را به دقت بردارند لزوماً باید به قله کوههای اطراف آن صعود نمایند. این مطلب درست صدق می کند یعنی برای شناختن توده مردم به جای شهریاران باید بود و برای دارا بودن یک عقیده روشن از اوضاع و احوال شهریاران لزوماً باید در جزء توده مردم قرار گرفت.

اینک امیدوارم با آن نیت پاک و صادقانه که این هدیه ناقابل تقدیم آستان مبارک می گردد مورد قبول یابد و اگر در مطالعه آن توجه فرمایند ذات مقدس ملوکانه به

مقصود اصلی مصنف که نائل شدن شهریار جوان بخت به اوج عزت و اقتدار است آگاه خواهند شد. استعداد ذاتی و لیاقت فطری و اقبال روزافزون شهریار مؤید آن مقصود است.

اگر روزی از سر پر عزت و جلال و شوکت و اقتدار شهریار لطفاً به نواحی پست نظر شاهانه را معطوف فرمایند مشاهده خواهند فرمود چگونه بدون استحقاق مخالفت تند و تلخ دائمی روزگار را تحمل می‌نمایم.

«نیکلا مکیاوی»^۱

فصل اول

در باب سلطنت‌های مختلف و طرز تحصیل آنها که چگونه به تصرف درآمده‌اند

بشر در تمام ادوار زندگانش به واسطه ایجاد دول یا حکومتها اداره شده و فعلاً نیز اداره می‌شود. این حکومت‌ها یا جمهوری بوده یا سلطنتی، سلطنتی هم یا ارثی است که از زمان‌های پیش به وسیله یک سلسله سلاطین ارثاً به اولاد آنها رسیده است یا جدیداً به شکل سلطنت درآمده‌اند. این سلطنت‌های جدید نیز یا تماماً تازه تشکیل شده است مانند دولت میلان^۱ در تحت پادشاهی فرانسسکو اسفورزا^۲ و یا ممالکی هستند که به مملکت ارثی یک پادشاه پس از تصرف ضمیمه شده‌اند مانند مملکت ناپل^۳ به قلمرو پادشاه اسپانیول. ممالکی که با این ترتیب به تصرف درآمده باشند قبلاً یا تحت فرمانروایی یک پادشاه اداره می‌شده یا اینکه یک مملکت آزاد بوده و از خود استقلال داشته است.

آن کسی که اینها را متصرف می‌شود یا به زور قشون خود متصرف شده است یا به کمک قشون دیگری. یا به وسیله بخت مساعد و پیش‌آمد مناسب بوده است یا به وسیله تهور و جسارت شخصی.

1- Milan   2- Francesco   3- Naples

فصل دوم

در باب ممالکی که سلطنت آنها ارثاً به شهریاران آنها رسیده است

در باب ممالک جمهوری در اینجا بحث نخواهیم نمود چونکه در محل دیگر در آن موضوع مفصلاً بحث شده است در اینجا فقط از مملکتی که در تحت فرمانروایی پادشاهان است صحبت خواهد شد حال که مقصود ما معلوم گردید شروع به تحقیقات می‌کنیم که این ممالک چگونه اداره شده و نگاهداری آنها چگونه خواهد بود. در اینجا گوئیم سلطنت‌های ارثی که سکنه آنها به حکومت خانواده‌های سلسله سلاطین‌شان عادت نموده‌اند بهتر و سهلتر اداره می‌شوند تا ایالات و ممالک دیگر که جدیداً به تصرف درآمده‌اند فقط چیزی که باید در اینجا رعایت شود این است که پادشاه عصر از آداب و رسوم سلسله سلاطین اجدادی خود خارج نشود و اگر قضایای دیگری غیر از مسائل عادی و جاری پیش بیاید می‌بایست به مقتضای عصر و موقع با آنها عمل نمود بنابراین یک شهریار متوسط الحال که سلطنت ارثاً به او رسیده است به سهولت می‌تواند حکمرانی خود را محفوظ نگاهدارد مگر در مواقع بروز حوادث فوق العاده که رفع آن از قوه آن شهریار خارج باشد و منجر به خلع او از سلطنت گردد در این صورت با اینکه سلطنت از دست او خارج شده است باز می‌تواند اگر در میان ملت محبوب باشد آن را به دست آورد در صورتی که پیش‌آمد سوئی برای غاصب آن مملکت رخ بدهد.

ما نمونه این حادثه را در ایتالیا داریم اگر نفوذ و اقتدار دوک فرارا^۱ به مرور زمان در قلمرو خود ثابت و محکم نشده بود هرگز نمی توانست در مقابل حملات سال ۱۴۸۴ وینسی ها^۲ مقاومت کند و همچنین در سال ۱۵۱۰ نمی توانست در مقابل پاپ جولوس^۳ پافشاری کند زیرا شهریاری که ارتقاء سلطنت به او رسیده است کمتر اتفاق می افتد موجبات انزجار رعایای خود را فراهم آورد و یا سبب اذیت آنها گردد. چنین پادشاهی باید بیشتر محبوب ملت خود باشد و اگر خطاهای فاحشی از وی سرزنند و ملت از او روگردان نشوند بی شبهه در میان ملت خود مقبول و محبوب خواهد شد به علاوه سابقه قدمت سلطنت و مداومت طولانی حکمروایی او می تواند اسباب و علل هر بدبختی را از بین ببرد.

1- Duke of Ferrara   2- Venitians   3- Pope Julius

فصل سوم

در باب سلطنت‌هایی که یک یا چند مملکت دیگر به آنها ضمیمه می‌شوند

در چنین ممالک اشکالات زیادی بروز خواهد نمود. اگر مملکتی متعلق به یک پادشاه است و جدیداً قسمتی هم به مملکت موروثی ضمیمه شده که مجموعاً مملکت واحدی تشکیل داده است این نوع ممالک را مملکت مخلوط می‌نامند در چنین کشورها به واسطه عللی که در تمام این قبیل ممالک جدید عمومیت دارد تغییراتی بروز خواهد نمود به این ترتیب که مردم به تصور اینکه اوضاع و احوال خود را بهتر کنند همیشه حاضر و مستعدند فرمانروایان خود را تغییر دهند و در این امید و آرزو خود را بر علیه شهریار تازه مسلح می‌کنند در صورتی که به این وسائل خود را گول می‌زنند و بعدها با تجربه و امتحان ثابت می‌شود که این انتظارات خطا و غلط بوده و احوال و اوضاع آنها بدتر از سابق شده است.

این قسمت نیز حتمی و طبیعی است که به واسطه کیفیاتی که پیش خواهد آمد البته از عهده یک شهریار خارج است که بتواند طوری کند که اسباب رنجش و انزجار برای اتباع تازه او فراهم نشود. این عدم رضایت علل بسیار می‌تواند داشته باشد که از آن جمله است برقراری قشون‌های ساخلویی در اماکن آنها و تصرفاتی که در ممالک آنها شده است در این صورت برای پادشاه دشمن‌هایی پیدا خواهد شد بخصوص در میان آنهایی که از مملکت خود محروم گشته‌اند به علاوه دوستی اشخاصی را که در موقع تصرف آن مملکت کمک‌هایی نموده‌اند دائماً شاه

نمی‌تواند نگاه داشته و رضایت دائمی آنها را جلب نماید زیرا نمی‌توان خواهش و انتظارات جمعی را به طوری که خودشان مایلند انجام داد. از طرف دیگر چون شاه مرهون مساعدت‌های آنهاست استعمال قوه قهریه نیز بر علیه آنها جایز نیست در هر حال قوت و اقتدار مادی و معنوی شاه هر قدر هم زیاد باشد باز حسن نیت سکنه جدید بهترین وثیقه می‌باشد.

لویی دوازدهم پادشاه فرانسه مملکت میلان را به سرعت و آسانی تمام تصرف نمود و با همان سرعت و آسانی هم از دست داد. در وهله اول که این مملکت را تصرف نموده پادشاه سابق آن لودوویکو اسفورزا^۱ توانست فقط با قوای خود آن را از تصرف پادشاه فرانسه خارج و مجدداً خود آن را تصاحب کند زیرا همان مردمی که دروازه‌های شهر را به روی پادشاه فرانسه باز نموده و به او اجازه ورود داده بودند همان مردم هنگامی که مشاهده نمودند گول خورده و آمال و آرزوهای آنها در تأمین منافع شخصی شان انجام نگرفت نتوانستند اجحافات و زحماتی که از شهریار جدیدشان بر آنها وارد می‌آمد تحمل کنند این بود که دوباره میلان را به تصرف شهریار سابق خود دادند.

اصل مسلم این است که چون یک ایالتی طغیان نموده و بعد از طغیان مطیع و منقاد گردید بعدها دیگر به این آسانی نباید از ید اقتدار یک شهریار خارج شود زیرا آن شهریار از موقعیت استفاده نموده به بهانه طغیان و شورش بدون ملاحظه برای استحکام بنیان حکمرانی خود متهمین را تنبیه و مظنونین را تسلیم محکمه خواهد نمود و با استفاده از وسائلی که در اختیار دارد مقام خود را در هر جایی که تصور ضعف برود محکم خواهد ساخت.

در موضوع مملکت میلان نیز بار اول که پادشاه فرانسه آن را تصرف نمود برای خارج ساختن آن از تصرف او فقط کافی بود که یک دوک مانند لودوویکو از سرحد آن مملکت فریاد خود را بلند نموده و آن مملکت را مالک شود اما برای اخراج پادشاه فرانسه ازین مملکت دربار دوم لازم بود تمام دنیا را بر علیه او برانگیزند و تمام قشون او را معدوم کرده خودش را نیز از خاک ایتالیا برانند. با تمام این احوال

1- Lodovico Sforza

دفعه ثانی نیز میلان از چنگ پادشاه فرانسه خارج شد، علل اصلی بیرون کردن او را ازین مملکت در دفعه اول شرح دادیم علل اخراج دربار دوم باقی است که بیان نموده و وسائلی را که پادشاه فرانسه لازم بود اتخاذ کند یا ممکن بود به کار ببرد تشریح کنیم. در چنین مواقع او یا دیگران می‌بایست برای بقای استیلای خود و حفظ کشور به وجه احسن طریقه مخصوصی را به کار ببرند و از رموز آن آگاه گردند. اینک گوییم مملکتی که در حین تصرف و استیلا به قلمرو پادشاه ضمیمه می‌شود یا یک ایالت است مانند سایر ایالات آن شهریار یا طور دیگر. اگر شکل اول است که نگاهداری آن بسیار سهل و ساده می‌باشد مخصوصاً وقتی که به زندگانی آزاد و استقلال تام عادت نکرده باشند در این صورت برای اینکه از نگاهداری آنها کاملاً اطمینان حاصل شود فقط کفایت سلسله سلاطینی که بر آن سلطنت می‌نموده‌اند ریشه کن کنند زیرا اگر سایر اوضاع و احوال و رسوم و آداب آنها به حال و وضع اولیه خود باقی بماند و در آنها اختلافاتی رخ ندهد باکمال آرامی و سکون با هم زندگانی خواهند نمود به طوری که ما در بریطانی^۱ بورگندی^۲ گاسکونی^۳ نورماندی^۴ دیدیم که مدتها ضمیمه فرانسه بودند و گرچه مختصر اختلافاتی با هم داشتند ولی در آداب و رسوم مشترک بوده و به آسانی می‌توانستند با هم زندگانی کنند بنابراین کسی که چنین مملکتی را به تصرف درمی‌آورد اگر قصد تصاحب دائمی دارد به دو موضوع حتماً باید توجه داشته باشد اول آنکه نژاد پادشاهان سلف را معدوم کند دوم هیچ نوع تغییرات نسبت به قوانین و مالیات‌ها روا ندارد با این ترتیب مملکتی که جدیداً به تصرف درآورده به زودی با مملکت قدیم توأم و یکی خواهد شد ولی اگر این نوع ممالک که به حیطة تصرف درآمده است زبان و آداب و رسوم و قوانینش غیر از زبان و آداب و رسوم و قوانین مملکت پادشاه فاتح می‌باشد مشکلات ده برابر خواهد بود و در این صورت قدرت و توانایی و اقبال فوق‌العاده لازم است که بر آنها غلبه کند. یکی از طرق مؤثر و عملی این خواهد بود که شخص پادشاه در آن مملکت رحل اقامت افکند و این عمل بقای آن مملکت را برای او میسر خواهد نمود و کشور برای او همیشه خواهد ماند. این دستوری است که ترکها

1- Brittany 2- Burgundy 3- Gascony 4- Normandy

در یونان بدان عمل نمودند که اگر این عمل را توأم با بعضی اقدامات دیگر نمی نمودند نگاهداری آنجا برای ترکها غیرممکن بود.

وقتی که پادشاه در میان آنها و در خود محل اقامت داشته باشد هر اغتشاشی رخ بدهد در ابتدای شروع آن خواهد فهمید و چاره آن را به سهولت اندیشیده و به آسانی از آن جلوگیری خواهد نمود ولی اگر از مرکز آن دور باشد از این قبیل اغتشاشات و طغیانها مطلع نخواهد شد مگر وقتی که بزرگ و حائز اهمیت شده و موقع جلوگیری آن گذشته باشد بعلاوه با حضور و توقف شاه در مملکت اطرافیان شاه آن مملکت را غارت نخواهند نمود و سکنه نیز خوشوقت خواهند بود که به آسانی به پادشاه خود دسترسی دارند بنابراین با شاه تماس پیدا نموده او را دوست خواهند داشت و اگر این طور هم نشود نسبتاً از حضور شاه در ترس و وحشت خواهند بود و اگر دشمنی خارجی چشم طمع بر آن مملکت دوخته باشد احتیاط خواهد نمود. خلاصه جایی که پادشاه اقامت نموده بیرون کردن او از آنجا مشکل خواهد بود.

وسيله مؤثر دیگر اعزام یک عده به عنوان مهاجر است که در چند نقطه آن مملکت اقامت کنند این مهاجرین در حقیقت حکم مفتاح آن مملکت را خواهند داشت که در هر موقع به کار آیند. در هر حال یا باید این اقدام را کرد و یا عده زیادی قشون مسلح به آنجا روانه نمود که ساخلو باشند.

روانه داشتن مهاجرین برای پادشاه نباید مخارجی تولید نماید بلکه می توان آنها را با کمترین خرجی نگاهداری کرد شاید هیچ خرجی هم نداشته باشد، در این اقدام فقط به اشخاص معدودی صدمه خواهد رسید که زمین و اماکن آنها به این مهاجرین واگذار می شود و در این عمل یک عده از سکنه بی خانمان شده ناراضی خواهند شد البته اشخاصی که به این وسیله متضرر و ناراضی می شوند چون عده مختصری از سکنه فقیر هستند که در تمام آن مملکت متفرق و پراکنده اند بنابراین هیچ وقت نمی توانند اسباب خطر باشند. بقیه سکنه چون نسبت به آنها تجاوزی نشده به مرور ساکت و آرام خواهند شد و در حال خوف و وحشت خواهند بود که از آنها خلافی سر نزنند مبادا به بالای سایرین گرفتار شده از دارایی خود محروم گردند. خلاصه این مهاجرین با وفاتر از قشون ساخلوی خواهند بود و مخارج آنها نیز بسیار کم و

زحمتشان نسبت به سکنه بسیار کمتر است و آنهایی که در این اقدام متضرر شده‌اند به طوری که اشاره شد مردمانی فقیر و از یکدیگر متفرق و در مملکت پراکنده‌اند بدین جهت چندان اسباب خطر نیستند. این را نیز در اینجا باید اشاره کنم که با مردم یا بایستی به طور مهربانی و ملاحظت رفتار کرد و یا آنها را به کلی مغلوب و منکوب نمود زیرا مردم اذیت و صدمه مختصر را می‌توانند تلافی کنند ولی صدمات عمده را تلافی کردن نتوانند بنابراین صدمه‌ای که ما به یک فقیر وارد می‌آوریم باید نوعی باشد که در وجود ما ترس انتقام بافی نگذارد.

اگر عوض مهاجرین قشون ساخلوی اعزام شود مخارج نگهداری آن بسیار زیاد خواهد بود و شاه مجبور می‌شود تمام عایدات مملکت را برای نگهداری آن قشون مصرف کند به این ترتیب نفع شاه به ضرر مبدل گشته و اسباب خسارت و صدمه سکنه را بیشتر فراهم خواهد نمود و همچنین هنگام تغییر محل قشون از جایی به جای دیگر تمام مملکت دچار صدمه‌های مالی می‌گردد و چون این قبیل ضررها متوجه تمام مردم است عموماً دارای احساسات مخالف خواهند شد. چنین دشمنانی که در اماکن و مساکن خود منزل دارند گرچه مغلوب می‌باشند باز قدرت آن را دارند که صدمه برسانند بنابراین یک چنین طرز نگاهداری و دفاع کشور به وسیله قشون ساخلوی همان اندازه زیان‌آور است که مهاجرنشین کردن دارای منافع می‌باشد.

پادشاهی که مقرر سلطنت خود را در ایالتی قرار دهد که قوانین و زبان سکنه آن غیر از زبان و قوانین ملت خودش باشد در این حال شاه باید خود را حامی و حافظ دولت‌های ضعیف همسایه آن مملکت نشان بدهد و در عوض بکوشد دولت همسایه مقتدر مجاور را دائماً ضعیف گرداند و باید هوشیار باشد که هیچ دولت قادر و توانایی به آن مملکت راه پیدا نکند زیرا بعضی اوقات اتفاق می‌افتد که سکنه به مساعدت آن دولت قوی احتیاج پیدا می‌کنند. البته در میان سکنه اشخاص ناراضی بسیار پیدا می‌شوند که یا از راه ماجراجویی و یا از ترس و وحشت به آن دولتها متوسل می‌شوند چنانکه سابقه داریم آیتولیانها^۱ پای رومن‌ها را به مملکت

۱- سکنه مملکتی از ممالک یونان Aetolians

یونان باز کردند. رومن‌ها به هر مملکتی که دست پیدا کرده‌اند اول بار خود سکنه کشور مغلوب آنها را به داخله آن مملکت دعوت نموده‌اند و سابقه عمل چنین است که هرگاه یک خارجی مقتدر داخل مملکتی می‌شود تمام دول ضعیف و ناراضی که نسبت به فرمانروای خود حس تنفر دارند گرد او جمع می‌شوند بنابراین جلب این دول کوچک و ضعیف هیچ زحمتی ندارد زیرا آنها با میل و رضا مقدرات خودشان را با مقدرات دولت غریب و تازه وارد توأم خواهند نمود در این صورت آن پادشاه تازه‌وارد فقط بایستی دقت کرده و نگذارد آنها دارای قوت و قدرت فوق‌العاده گردند. بدین ترتیب با قشون خود و با همراهی و مساعدت و حسن‌نیت سکنه می‌تواند به حریف خود هر قدر قوی و مقتدر باشد فایز آید و در آن مملکت فرمانروایی خود را نگاهدارد ولی اگر عاقلانه رفتار ننموده و نتواند خوب آن مملکت را اداره کند طولی نمی‌کشد که آنچه به دست آورده است از دست خواهد داد و اگر هم از دست ندهد گرفتار زحمت و دردسرهای فوق‌العاده خواهد شد.

رفتار و معامله رومن‌ها با ممالکی که به تصرف درآورده‌اند از روی تجربه و تدابیر عاقلانه درست مطابق شرحی است که در فوق اشاره شد. رومن‌ها همین که داخل یک مملکت می‌شدند اول مهاجرین خودشان را در آنجا مسکن می‌دادند سپس از دول ضعیف هم‌جوار تحبیب و دلجویی می‌کردند بدون اینکه به قدرت و اقتدار آنها چیزی بیفزایند، همچنین دول مقتدر را تحقیر و تخفیف می‌کردند و هرگز راضی نمی‌شدند یک دولت مقتدر خارجی در آنجا نفوذ پیدا کند. یک نمونه مختصر از سیاست آنها کافیسست که مقصود ما را روشن کند:

رومن‌ها در یونان طوائف آکیان‌ها^۱ و آیتولیان‌ها^۲ را تحبیب کرده و به آنها مساعدت‌های مالی نمودند و به پادشاه مقدونیه نهایت بی‌اعتنایی را نموده تحقیرش کردند حتی آنتیوکوس^۳ را هم از آن مملکت اخراج نمودند. با آنکه آکیان‌ها و آیتولیان‌ها خدمت کردند ولی هیچ‌یک استفاده ارضی نمودند و با تمام سعی و کوششی که از طرف فیلیپ^۴ به عمل آمد رومن‌ها حاضر نشدند از تخفیف و تحقیر فیلیپ خودداری نموده و با او دوست گردند حتی راضی نشدند اجازه دهند

1- Achaians 2- Aetolians 3- Antiochus 4- Philip

آنتیوکوس در آن مملکت حکمرانی کند.

در این نوع قضایا رومی‌ها مانند شهریانان مآل‌اندیش نه تنها در مشکلات حال حاضر دقت کامل می‌نمودند بلکه در مشکلات آینده نیز نظرهای عمیق داشتند و با عقل و تدبیر در حل مشکلات حال و آینده هر دو کوشیده و راه چاره آنها را قبلاً پیش‌بینی می‌کردند زیرا این نوع مشکلات تا زمانی که پیش نیامده چاره آنها به آسانی میسر می‌شود ولی وقتی که نزدیک شدند علاج و چاره آنها دیگر دیر است و رفع آنها یأس‌آور خواهد شد چنانچه اطبای ماهر در باب مرض تب لازم می‌گویند اگر در ابتدای بروز آن فهمیده و علاج نمایند چاره آن بسیار سهل و ساده است ولی اگر در ابتدا با نظری اعتنائی بدان نگریستند و آن را نشناختند پس از چندی که شناخته شد دیگر علاج آن غیرممکن خواهد بود. همین‌طور است قضایا و امور یک مملکت. معایب امور مملکت باید در ابتدای بروز آن کشف و از آن جلوگیری شود زیرا که با دست یک شهریار عاقل در ابتدای بروز به سهولت اصلاح پذیر است ولی چون دقت و توجه نشد و غائله بزرگ گردید و به نظر هرکس رسید آن وقت دیگر علاجی برای آن میسر نیست بنابراین رومی‌ها خطرات را در فاصله‌های بعیدی مطالعه کرده قبلاً پیش‌بینی می‌نمودند و چاره آنها را پیش از وقت آماده می‌کردند و هرگز راضی نمی‌شدند این خطرات جریان طبیعی خود را سیر نماید برای این که شاید از خطر بزرگتری که عبارت از جنگ باشد احتراز نمایند زیرا خوب می‌دانستند جنگ چیزی نیست که بتوان از آن احتراز کرد بلکه تأخیر آن به نفع طرف تمام خواهد شد به همین دلایل مصمم شدند جنگ را با فیلیپ و آنتیوکوس در یونان شروع نمایند قبل از آنکه مهلت بدهند این دو نفر جنگ را در روم شروع کنند. اگرچه ممکن بود آن جنگ برای مدتی به هیچ‌یک از دو شق فوق شروع نشده و به تأخیر افتد ولی به این ترتیب هم رومن‌ها راضی نبودند و حتی به مثل معروف «رها کن به مرور زمان»^۱ که اغلب در نظر مردمان عاقل هر عصری می‌باشد نیز توجهی نداشتند بلکه فقط به رشادت و نیروی خویش متکی و از حس پیش‌بینی و ابتکار خودشان خرسند بودند و عقیده داشتند زمان که پیش می‌آید و همه چیز را با خود به پیش می‌راند ممکن

1- "Leave it to time"

است بدی را هم مانند خوبی همراه داشته باشد.

حال مجدداً به موضوع فرانسه برگردیم و ببینیم آیا فرانسه به دستور و ترتیباتی که من بیان نموده‌ام عمل کرده است یا نه. من فقط از لوئی صحبت خواهم نمود نه از شارل زیرا اولی ایتالیا را بیشتر در تحت تصرف داشته است و طرز اعمال او واضح تر دیده شده است تا دومی و اینک خواهید دید که رفتار او درست مخالف و ضد نظریات واقعی بوده که برای نگاهداری یک مملکت خارجی می‌بایست در نظر گرفت و عمل نمود.

دعوت لویی به داخله مملکت ایتالیا به وسیله ونیزی‌های جاه طلب به عمل آمد و آنها از دعوت مزبور این نظر را داشتند که قسمتی از ایالت «لمباردی» را برای خودشان تصرف کنند.

من نه این دعوت و نه اعمال پادشاه هیچ کدام را تنقید نمی‌نمایم زیرا ایتالیا یعنی کشوری که یک نفر دوست صمیمی نداشت و حتی رفتار سوء شارل تمام درهای ایتالیا را هم به روی او بسته بود مجبور بود یک چنین پیشنهاد و دعوت را قبول کند.

تمام مقصود و نقشه‌های او ممکن بود عملی بشود مشروط بر این که در جزئیات رفتار خویش اشتباه نکند. لوئی به واسطه تصرف مملکت لمباردی آن اعتباراتی که شارل از دست داده بود به دست آورد و بعد جنوا^۱ تسلیم شد فلورانتین^۲ نیز سر موافقت پیش آورد و سایرین نیز که عبارت بودند از: مارکیز مانتوا^۳ و دوک فرارا^۴ و بنتی و گلی^۵ و کنتس فرلی^۶ و لرد فانزا^۷ و پزارو^۸ و ریمینی^۹ و کامرینو^{۱۰} و پیومبینو^{۱۱} که در شهرهای سینا^{۱۲} و پیزا^{۱۳} و لوکا^{۱۴} سکونت داشتند متفقاً آمده به دوستی خودشان اعتراف نمودند.

ونیزی‌ها برای اینکه یکی دو شهر از لمباردی را به تصرف درآوردند دو ثلث از خاک ایتالیا را به تصرف پادشاه فرانسه دادند. اینک باید قدری تأمل نموده نتیجه

1- Genoa 2- Florentines 3- The Marquis of Mantua

4- The Duke of ferrara 5- The Bentivogli 6- The Countess of forli

7- The Lord of Faenza 8- Pesaro 9- Rimini 10- Camerino

11- Piombino 12- Siena 13- Pisa 14- Lucca

یک چنین عملی را ملاحظه کرد. این عمل عیناً شبیه به قماری است که از روی جنون بازی شود. حال ملاحظه کنید به چه سهولت و آسانی پادشاه فرانسه می‌توانست برطبق همان نظریات و اصولی که قبلاً به آنها اشاره نمودیم فتوحات و استیلای خود را در ایتالیا محفوظ دارد و تمام دوستان خود را که ضعیف بوده و می‌ترسیدند اطمینان داده آنها را حفظ کند - بعضی از متنفذین کلیسا و عده‌ای از ونیزی‌ها که عددشان هم کم نبوده لزوماً ناچار بودند برای مساعدت‌های گوناگون او خود را بدو نزدیک سازند و او نیز با کمک آنها به سهولت می‌توانست متصرفات خود را در مقابل هر دولت مقتدری حفظ کند و مقام خویش را در ایتالیا کاملاً محکم نماید که هیچ قوه‌ای نتواند او را از ایتالیا براند، لکن چنین نکرد بلکه از راه صواب منحرف گردید و همین که خود را در میلان دید با پاپ الکساندر مساعدت نمود که رومانی^۱ را متصرف شود ولی پیش‌بینی نکرد که با این اقدام خود را ضعیف خواهد نمود زیرا دوستانی که خود را به آغوش او انداخته بودند به واسطه مساعدت با پاپ از او کناره کردند، از طرف دیگر با این اقدام اقتدار سیاسی زیادی نیز به قدرت روحانی کلیسا که خود دارای اهمیت فوق‌العاده بود علاوه نمود.

همین که این اشتباه اولی را نمود بعداً ناچار بود آن را تعقیب نماید تا بالاخره مجبور شد از جاه‌طلبی‌های الکساندر پاپ جلوگیری کند و مانع شود که او توسکندی^۲ را تصاحب نماید لذا مجبور شد شخصاً به ایتالیا مسافرت نماید.

گویا بزرگ کردن اقتدار کلیسا و دور کردن ورنجاندن دوستانش برای او کافی نبود که می‌خواست مملکت ناپل^۳ را هم متصرف شده و با دولت اسپانیول آن را تقسیم کند، با این اقدام نیز شهریار با عزم و اقتدار دیگری را به خاک ایتالیا وارد نمود که ملجأ و پناه دیگری برای ناراضی‌های آن ایالات فراهم گردد در صورتی که قبل از این اقدام پادشاه فرانسه یگانه متنفذ ایتالی محسوب می‌شد ولی به جای اینکه در مملکت ناپل پادشاه دست‌نشانده و وظیفه‌خواری را از طرف خود معین کند برعکس عوض این اقدام پادشاه مقتدری را وارد ایتالیا نمود که می‌توانست خود او را از خاک ایتالیا خارج سازد.

1- Romagna 2- Tuscandy 3- Naples

آرزوی رسیدن به جاه و جلال بدون تردید در میان بشر حس مشترک است. وقتی که انسان به کارهایی در حدود قوت و اقتدار خود اقدام می‌نماید همیشه قابل تقدیر و تحسین است نه سزاوار سرزنش و ملامت ولی همین که به کاری که از قدرت و نفوذ او خارج است اقدام کند در اینجا است که مستحق سرزنش و ملامت است. اگر لوئی با قوای شخصی خود به ناپل حمله می‌نمود فتح آنجا برای او دشوار نبود و اگر این کار را از قدرت خود خارج می‌دانست لازم نبود آن را بین خود و اسپانیول تقسیم کند اگرچه برای تقسیم لمباردی با ونیس یک عذر موجه داشت و آن عذر این بود که جای پای در مملکت ایتالیا برای خود باز کند ولی در مورد این تقسیم هیچ عذری نداشت در اینجا است که این پادشاه محکوم به سرزنش و ملامت می‌باشد. لوئی این پنج خطا و تقصیر را مرتکب شد:

اول ممالک ضعیف را معدوم نمود دوم یک پادشاه باعزمی را قوی‌تر کرد سوم یک شهریار خارجی و فوق‌العاده مقتدری را در ایتالیا وارد نمود چهارم خودش می‌بایست آمده در ایتالیا متوقف شود و نشد پنجم مهاجرینی می‌بایست به ایتالیا روانه کند و نکرد با این حال ممکن بود تمام این خبط و اشتباهات تا حیات داشت برای او زیان‌آور نباشد در صورتی که خبط ششم را مرتکب نمی‌شد یعنی ونیسی‌ها را از متصرفاتی که داشتند محروم نمی‌نمود. در حقیقت اگر به اقتدار کلیسا نمی‌افزود و اسپانیول را در ایتالیا دخالت نمی‌داد هم امکان داشت و هم از راه سیاست می‌توانست ونیسی‌ها را کوچک و ضعیف و تحقیر کند ولی بعد از اینکه مرتکب این خبط‌ها شده بود دیگر نمی‌توانست از خراب کردن ونیسی‌ها خودداری کند. از طرف دیگر تا زمانی که ونیسی‌ها دارای اقتدار بودند می‌توانستند در برابر هر دشمنی که بخواهد به لمباردی حمله کند از آن مملکت رشیدانه دفاع نمایند و هرگز راضی نمی‌شدند به جز خودشان دیگری فرمانفرمای مملکت لمباردی گردد و همچنین ممکن نبود کسی دیگر آن قسمتی از لمباردی را که در دست فرانسه بود تصرف نموده به ونیسی‌ها تسلیم کند و نیز غیرممکن بود بر علیه فرانسه و ونیس هر دو اقدام نموده لمباردی را متصرف شوند.

ممکن است گفته شود که لوئی دوازدهم ایالت رومانی را به پاپ الکساندر تسلیم نمود و ناپل را به اسپانیول واگذار کرد برای این که از جنگ احتراز کند، من جواب

می‌دهم به دلایلی که در فوق گفته شد او نمی‌بایستی راضی شود نقشه‌های او را دیگران برهم زنند به‌عذر اینکه از جنگ احتراز شود زیرا جنگ قابل احتراز نیست جز اینکه به تأخیر افتاده و به ضرر پادشاه تمام شود. اگر دیگران اشاره به وعده بکنند که پادشاه به پاپ داده بود (آن وعده این بود که پاپ به کمک پادشاه فرانسه آن لشکرکشی را بنماید و در عوض پاپ موضوع طلاق گفتن زن پادشاه و انتخاب د'امبواز^۱ را به مقام کاردینالی تعهد نموده بود) من در جواب چنین شخصی او را به چیزی که کمی بعد در باب نگاهداری عهد و قول پادشاهان خواهم گفت مراجعه می‌دهم که این قبیل عهد و قول‌ها چگونه باید نگاهداشته شود.

لوئی فرانسه لمباردی را از دست داد برای اینکه به هیچ‌یک از دستورات فوق که دیگران برای نگاهداری ممالک متصرفی به کار می‌بردند عمل نکرد و آنچه که پیش آمد کرد به نظر هیچ غریب نیست زیرا نتیجه آن عملیات طبیعی و حتمی بوده و همه کس همان انتظارات را داشت.

در این باب من با د'امبواز که در نانت^۲ بود صحبت نمودم کاردینال در جواب من گفت که اهل ایتالیا نمی‌فهمند اگر می‌فهمیدند هرگز راضی نمی‌شدند کلیسا دارای این همه قدرت و عظمت شود. حوادث بعدی نشان داد که سبب بزرگی کلیسا و دخالت اسپانیول در ایتالیا همانا فرانسه بود و هر دو اینها نیز باعث خرابی فرانسه شدند پس از اینجاست که ما به حقیقت مسلمی پی می‌بریم که جز در موارد بسیار شاذ و نادر همیشه صدق می‌کند و آن این است که هرکس سبب قدرت و عظمت و بزرگی دیگری می‌شود کار خود را ساخته و باید آن را تمام شده داند بنابراین مناسبات و روابط با چنین شخصی یا باید از روی حیل و تزویر باشد یا از طریق زور و قدرت و توسل به هر یک از این دو طریق نیز حس عدم اعتماد را در آن شخص که به مقام ارجمندی رسیده است بیدار خواهد نمود.

فصل چهارم

در باب مملکت داریوش

مملکت داریوش که به تصرف اسکندر مقدونی درآمد چرا سکنه آن ممالک پس از مرگ او بر علیه جانشینان اسکندر یاغی نشدند؟

اسکندر کبیر ممالک آسیا را در عرض چند سال فتح نمود و قبل از آنکه کاملاً تمام آسیا را درید تصرف خود درآورد وفات کرد. نظر به مشکلاتی که در ممالک تازه فتح شده قهراً پیش می‌آید ممکن بود حدس زد که پس از مرگ او تمام این ممالک علم شورش و عصیان را بلند کنند، با وجود این تصورات جانشینان اسکندر به خوبی توانستند این ممالک وسیع را نگاهداری نمایند، فقط موانع آنها همان جاه‌طلبی و حسادت در میان خود سرداران اسکندر بود که نسبت به یکدیگر داشتند.

اگر کسی در این موضوع بهت‌آور فکر کرده و علت را سؤال کند جواب خواهم داد حکومت تمام ممالکی که از تاریخ آنها مطلعیم از دو حال خارج نیست یا فقط یک پادشاه مطلق بر آن حکمرانی می‌کند و سایرین نوکرهای خصوصی او هستند و عده مخصوص که شامل مراحم و الطاف او می‌باشند در اداره کردن امور آن مملکت کمک می‌کنند و این اشخاص وزراء او بشمار می‌روند یا اینکه یک پادشاه در آنجا سلطنت می‌کند با عده اعیان و اشراف که هر یک لقب و مقام و قلمرو مخصوص دارند، این لقب و مقام را پادشاه به آنها اعطا نکرده بلکه از زمانهای قدیم ارثاً به آنها رسیده و جزء دارایی آنها می‌باشد و هر یک از آنها ایالت یا ولایت و اتباع مخصوص خود را شخصاً اداره می‌کند. و اتباع آنها این نجباء را حکمرانان حقیقی خود می‌دانند و نسبت به آنها محبت و علاقه مخصوصی نشان می‌دهند.

در مملکتی که یک پادشاه مطلق حکومت دارد تمام قدرت و اقتدار در دست

شخص پادشاه است زیرا در تمام مملکت جز شخص پادشاه دیگری صاحب نمود شناخته نمی‌شود و اگر علاوه بر پادشاه از کسی متابعت و اطاعت کنند فقط از وزراء و صاحب منصبانی خواهد بود که از طرف پادشاه معین شده‌اند ولی نسبت به آنها از طرف ملت علاقه و محبتی نشان داده نمی‌شود. ما در عصر خود نمونه و مثال از هر دوی این حکومت‌ها داریم یکی سلطان عثمانی و دیگری پادشاه فرانسه. سرتاسر مملکت عثمانی را یک سلطان مطلق اداره می‌کند و سایرین نوکرهای او هستند و تمام مملکت عثمانی به ولایات تقسیم شده و به هر ولایتی یک حاکم می‌فرستند و به میل خود هر آن بخواهند و اراده کنند آنها را عزل و نصب می‌نمایند اما سلطنت فرانسه این طور نیست زیرا اطراف شاه را عده زیادی از نجبای قدیمی فرانسه احاطه نموده‌اند که هر یک از طرف رعایای خود محترم شمرده شده و رعایا کاملاً مطیع آنها می‌باشند. مقام و لقب ارثی هر یک از اینها کاملاً تثبیت شده است و پادشاه شخصاً نمی‌تواند این مقام و لقب و قلمرو را از یکی از آنها منتزع کند مگر در مقابل خطر جانی برای شخص پادشاه.

بنابراین هرگاه کسی تفاوت طرز حکومت این دو مملکت را به نظر بیاورد خواهد دانست که در بدو امر چقدر مشکل است به ممالک ترکی دست پیدا نمود و آنها را تصرف کرد ولی همین که به تصرف درآمدند نگاهداری آنها بسیار سهل و آسان خواهد بود و مشکلات تصرف بدوی از اینجاست که در آن ممالک اعیان و اشراف وجود ندارد که پادشاه مهاجم را به داخله مملکت دعوت کنند و همچنین موردی پیدا نخواهد شد که قشون پادشاه مهاجم را اطرافیان عاصی و ناراضی سلطان کمک نمایند زیرا به طوری که شرح آن گذشت اینها تمام نوکرهای شخص سلطان می‌باشند و مقام و اعتبار خودشان را فقط از شخص سلطان می‌دانند بدین جهت به آسانی از سلطان روگردان نشده و فاسد نخواهند شد اگر هم فاسد و روگردان شوند چندان نفوذی ندارند و نمی‌توانند سکنه را با خود همراه کنند بنابراین هرکس که بخواهد به مملکت ترکی حمله کند باید بداند که به یک عده مردمان متحد مصادف خواهد شد و فقط باید به قوه شخص خود متکی شود نه به این امید که اختلافات داخلی مساعد حال او خواهد گردید لیکن اگر سلطان عثمانی در جنگی شکست خورد و مغلوب شد اصلاح قشون او دیگر قابل امکان نیست و برای آتیه هیچ ترس

و وحشتی برای فاتح باقی نخواهد بود فقط ترسی که باقی می ماند از خانواده سلطان است که اگر آن هم برطرف شود دیگر هیچ نگرانی وجود نخواهد داشت. از طرف ملت هیچگونه ترسی نباید داشت زیرا همانطور که قبل از استیلا به آن مملکت هیچ امیدواری نسبت به آنها وجود نداشت پس از استیلاء نیز نباید از آنها ترسید.

ولی برعکس ممالکی که مانند مملکت فرانسه است ورود بدانجاها با کمک اشخاص ناراضی که همیشه در میان آنها بوده و حاضر برای تغییرات اوضاع فعلی آن ممالک هستند به سهولت میسر خواهد بود یعنی همین قدر که موافقت یک یا چند نفر از نجبا و اعیان آن ممالک به عمل آمد وارد شدن بدانها چندان اشکال نخواهد داشت. این نوع مردمان با نفوذ نظر به همان دلایلی که ذکر شد می توانند طرق حمله را برای استیلا به آن مملکت نشان بدهند و شما را هدایت کنند اما بعدها نگاهداری آن برای شما مشکلات بی حساب تولید خواهد نمود. در درجه اول از طرف آنهایی که باعث اضمحلال آنها شده اید، معدوم نمودن سلسله سلاطین آن نیز کافی نخواهد بود زیرا هر یک از آن اعیان و اشراف با نفوذ هر آن می تواند خود را در رأس جنبش های بعدی قرار بدهد و شما قادر نخواهید بود با آنها جنگ کنید و یا آنها را معدوم نمائید و در اولین فرصتی که به آنها دست بدهد آن مملکت را از ید تصرف شما خارج خواهند نمود.

حال اگر شما در اوضاع و احوال ممالک وسیع داریوش غور کنید خواهید دانست که احوال آن ممالک شباهت تامی به اوضاع و احوال ممالک ترکی داشته است پس بنا بر آنچه گذشت فقط برای اسکندر کافی بود که داریوش را در میدان جنگ مغلوب نماید و قشون او را درهم شکسته او را از میدان جنگ فرار دهد. بعد از آن جنگ و فرار داریوش نیز هلاک شد و تمام آن ممالک وسیع به دلایلی که قبلاً ذکر شد برای اسکندر به طور دائم مسلم گردید، اگر سرداران اسکندر بعد از مرگ او در اتحادشان باقی می ماندند برای همیشه ایمن بودند زیرا که در آن ممالک هیچ نوع حادثه سوئی رخ نداد مگر آنهایی که خود سرداران اسکندر به دست خود ایجاد می نمودند.

اما ممالکی مانند مملکت فرانسه را که دارای ترتیبات معین و مخصوصی

می‌باشد نمی‌توان به این سهولت و آسانی متصرف شد بنابراین طغیان و عصیان‌های متوالی اسپانیول و گلوها و یونان بر علیه دولت روم به‌توسط فرمانروایان ایالات کوچکی انجام می‌گرفت که این ممالک از آنها ترکیب یافته بود. آنها تا آزادی و استقلال سابقشان را در خاطر داشتند حکمرانی بر آنان برای رومیان اطمینان‌بخش نبود ولی هنگامی که این خاطرات به‌واسطه قدرت و توانایی طولانی روم از سکنه این ممالک محو گردید آن وقت توانستند از حکومت خود در آن ممالک ایمن گردند و بعدها هم هنگامی که در سر تعیین حدود بین این ایالت اختلافاتی در میان سکنه پیش آمد خون پادشاهان سابق آنها از بین رفته و سلسله‌های آنها نیز قطع شده بود و حکمیت را به دولت روم واگذار نمودند چون‌که صاحب‌نفوذ دیگری در میان آنها باقی نمانده بود.

وقتی که انسان تمام این قضایا و مسائل مربوطه به آنها را در نظر بگیرد متعجب نخواهد شد از اینکه چگونه اسکندر توانست به آسانی مالک تمام آسیا گردد و سلطنت خود را بر آنها تحمیل کند از طرف دیگر پیرهوس^۱ و عده دیگر در اداره کردن و نگاهداری متصرفات خود دچار مشکلات شدند و نتوانستند آنها را نگاهداری کنند البته تمام اینها مربوط به لیاقت و استعداد فوق‌العاده فاتحین این ممالک نیست بلکه مربوط به احوال و اوضاع ممالکی است که این فاتحین با آنها سروکار داشتند.

1- Pyrrhus

فصل پنجم

در باب شهرها و ایالاتی که قبل از استیلاء و تصرف به دست دیگری در تحت قوانین مخصوص خود زندگانی می نمودند و اینکه چگونه باید بر آنها سلطنت نمود

هرگاه سکنه مملکتی که تازه بر آن استیلا یافته اند به طوری که بیان شد عادت داشته اند در تحت قوانین موضوعه مخصوص خود آزادانه زندگانی کنند برای نگاهداری یک چنین مملکت سه طریق جداگانه موجود می باشد:

اول اینکه آن را خراب و ویران کنند.

دوم پادشاه شخصاً رفته در آن اقامت کند.

سوم راضی شود و اجازه دهد آن مملکت در تحت قوانین خود امرار حیات کند، فقط به یک باج و خراجی معین قناعت نماید و حکومت آنجا را به یک عده از سکنه آن مملکت واگذارد مشروط بر اینکه آن اشخاص دوست باوفا و صمیمی شاه باشند. یک چنین حکومتی که آلت دست پادشاه تازه است متوجه این نکته خواهد شد که بدون کمک و مساعدت شاه نمی تواند برقرار بماند بنابراین لزوماً آنچه که در قوه دارند از سلطنت تقویت خواهند نمود. در حقیقت شهری که در زندگی سیاسی خود آزادانه امرار حیات نموده است اگر می بایست باقی بماند بهترین طریق اداره کردن آن در دست سکنه خود آن شهر خواهد بود و بس.

سوابق تاریخی این طرز حکومت را در تواریخ و احوال اسپارتی ها و رومی ها

داشته‌ایم که رومی‌ها اهالی اسپارت^۱ و آتن^۲ و طبس^۳ را به واسطه ایجاد حکومت‌های آلی‌گارشسی (مقصود از حکومت یک عده معدودی است) در اطاعت خود نگاه داشتند ولی بعدها از دست دادند از طرف دیگر همان رومی‌ها کاپوا^۴ و کارتاژ^۵ و نومانسیا^۶ هر سه مملکت را خراب و ویران نمودند و تا آخر هم آنها را نگاه داشته و از دست ندادند.

ولی چون خواستند یونان را به طوری که اسپارت‌ها در تصرف داشتند آنها نیز به همان ترتیب نگاهدارند یعنی آزادی را که قبلاً داشتند به آنها باز داده و به ایشان اجازه دهند حکومت آنجا را برطبق قوانین موضوعه خودشان خود در دست داشته باشند ممکن نشد و بالاخره مجبور شدند عده زیادی از شهرهای آن مملکت را خراب و ویران کنند تا بتوانند سکنه آتن را مطیع و در تحت استیلای خود درآورند زیرا در حقیقت برای اطمینان از نگاهداری و ایمن بودن از خطرات آینده هیچ راهی بهتر از خراب نمودن نیست، هرکس که می‌خواهد بر شهری بلامانع حکومت نموده و دارای آزادی و استقلال باشد طریق دیگری برای نگاهداری آن شهر جز خراب کردن آن ندارد و اگر این کار کرده نشود خود شخص فاتح به وسیله همان شهر خراب و مغلوب خواهد شد زیرا که اگر آن شهر شورش نموده و یاغی شود همیشه می‌تواند خود را در تحت لوای آزادی و آداب و رسوم و قوانین سابق خود حفظ کند و هرگز مرور زمان یا تغییرات دیگر نمی‌تواند اثرات آن آداب و رسوم و قوانین را از خاطر سکنه آن محو نماید.

بکن هر آنچه اراده می‌کنی و احتیاطاتی که لازمه هر کار است در نظر بیاور و عملی کن ولی باید بدانی که تا سکنه آن مملکت را متفرق نکرده‌ای و آنها را در اکناف و اطراف مملکت خود پراکنده ننموده‌ای ممکن نیست آن سوابق آزادی و قوانین و آداب و رسوم که سکنه بدان خو گرفته‌اند از خاطر آنها محو گردد و هر وقت فرصت کنند یا برای شما پیش آمده‌ای سوئی رخ بدهد فوری بر علیه شما قیام خواهند نمود مانند اهالی مملکت پیزا که بر علیه سیادت فلورانتین پس از یکصد

1- Spart 2- Athene 3- Thebes 4- Capua 5- Carthage
6- Numantia

سال رقیت و بندگی قیام نمودند.

بنابراین هرگاه شهر یا ایالتی که تازه در تحت تصرف درآمده است سکنة آن عادت کرده باشند در تحت حکمرانی یک شهریار زندگانی کنند و سلسله آن شهریار نیز ریشه کن شده باشد برای سکنة آن شهر یا ایالت غیرممکن خواهد بود راضی شده از میان خود یک سرپرست یا لیدر انتخاب نمایند زیرا از یک طرف عادت دارند مطیع باشند و از طرف دیگر شهریار سابقشان از بین رفته و نسل وی معدوم شده است در این صورت از میان خود نیز دیگری را غیرممکن است به این سمت انتخاب نمایند از طرفی چون عادت نکرده اند مانند مردمان آزاد و مستقل زندگی کنند پس برای عصیان و مسلح شدن هم فوق العاده کند خواهند بود در این صورت یک شهریار خارجی به سهولت می تواند آنها را به طرف خود جلب کرده و بر آنها حکومت کند ولی در حکومت هایی که جمهوری هستند در قلوب سکنة آنها یک روح قوی و یک کینه بسیار شدید و یک حس انتقام فوق العاده وجود دارد و هرگز خاطره های آزادی و استقلال که سابقاً دارا بودند آنها را ساکت و آرام نخواهد گذاشت لذا بهترین اطمینان خاطر برای ایمن بودن از شورش و عصیان آنها این است که آن شهر یا ایالت خراب و ویران شود یا اینکه شاه رفته در میان آنها رحل اقامت افکند.

فصل ششم

در باب ممالک جدیدی که شخص پادشاه به قوت بازوی خود متصرف می شود

اینک راجع به ممالکی که کاملاً تازه است صحبت می دارم یعنی ممالکی که هم خود تازه به تصرف درآمده و هم شهریار آن ممالک تازه و جدید باشد و بهتر است در این خصوص هیچ اظهار تعجب نشود، اکنون مهمترین نمونه های آن را شرح خواهم داد.

اگرچه اغلب مردم مایلند در جاده های ساخته شده متقدمین قدم بگذارند و یا از اعمال نیک و برجسته دیگران تقلید کنند ولی با این حال نمی توانند راههای دیگران را درست و به دقت بیمایند تا به مقامات عالی اخلاقی آنها برسند ولی برای شخص مجرب و عاقل لازم است همیشه راهی را بیمایند که مردان بزرگ و نامی با موفقیت پیموده اند و تقلید از اشخاصی بنمایند که در دنیا از حیث فکر و عمل برجسته و معروف می باشند و اگر نتواند به طور کامل مانند آنها به مقامات عالی برسد اقلاً توشه از خرمن آنها بردارد. انسان عاقل در عمل باید مانند کماندار ماهری باشد که چون نشانه را از فاصله دور به نظر می آورد و میزان برد و قوه کمان خود را نیز خوب می شناسد در وقت نشانه گرفتن قدری از نشانه بالاتر را هدف قرار می دهد که تیر او درست و عدل به نشان اصابت کند، از این عمل او قصد ندارد که فوق نشانه را زده باشد پس گویم در مملکت تازه تصرف شده که شهریار آن نیز تازه به این مقام نایل شده است کمی و زیادی مشکلات نگاهداری آن بسته به کمی و زیادی

استعداد و لیاقت شخص شاه می باشد که بدان مملکت دست یافته است و حقیقت امر در اینجا است کسی که قبلاً شهریار نبوده بلکه یک فرد عادی بوده و اینک دارای تاج و تخت گردیده است حتماً می بایست آراسته به یکی از این صفات باشد. یا لیاقت و استعداد ذاتی یا مساعدت بخت و اقبال و تقدیر. وجود یکی از این دو زمینه برای موفقیت های او مساعد خواهد بود و مشکلات او را برای رسیدن به مقصود سهل خواهد نمود اما آن کسانی که کمتر به بخت و اقبال تکیه داشته اند غالباً بیشتر موفق شده اند. اگر چنین پادشاهی مملکت یا ولایت دیگر نداشته باشد حتماً می بایست در همان مملکت که جدیداً آن را تصاحب نموده است اقامت کند. اینک از احوال آن عده که به لیاقت و استعداد شخصی نه به واسطه اقبال و مساعدت بخت به مقام شهریاری رسیده اند صحبت خواهیم نمود.

برجسته ترین و عالی مقام ترین آنها در تاریخ بشر حضرت موسی، کورش کبیر، رومولوس^۱ و طیسیوس^۲ و امثال اینها بودند اگرچه ممکن است در اینجا اسمی از حضرت موسی نبریم چون که شخص او حامل پیغام الهی است با این حال باز او به واسطه داشتن صفات ممدوحه به مقام ارجمندی رسید که با خداوند صحبت نمود، البته چنین شخص بزرگ همیشه سزاوار تحسین و تمجید ما می باشد لیکن اگر کورش کبیر و سایر بزرگان را در نظر بگیریم که ممالک وسیعه را متصرف شده و مؤسس سلطنت های معظم گردیده اند خواهیم دید تمام آنها شایسته تمجید و قابل تحسین می باشند و اگر اعمال آنها مخصوصاً حکومت های عظیمی که آنها به وجود آوردند دقیقاً مطالعه شود ثابت خواهد شد که این مردان نامی هیچ کمتر از موسی پیغمبر یهود نبودند در صورتی که برای موسی علیه السلام مانند خداوند لایزال معلم بی همتا وجود داشت.

به علاوه اگر ادوار زندگانی و اعمال فوق العاده هریک از آنها را به دقت مطالعه کنیم خواهیم دید هیچ یک از آنها چیزی به اقبال یا به تقدیر مقروض نبودند جز همان اندازه فرصت و موقع مناسبی که به کمک آن توانستند مسائل و موضوعات بس مشکل اعصار خود را به شکلی که خودشان میل داشتند دریاورند البته بدون

1- Romulus 2- Theseus

آن فرصت و موقع مناسب قوای روحی آنها یقیناً بیهوده مصرف می‌شد، از طرف دیگر خود آن موقع مناسب و فرصت مساعد نیز اگر استعداد فطری و لیاقت ذاتی آنها نبود که از آن به موقع استفاده کنند تماماً بی‌خود و بی‌فایده بود بنابراین لازم بود که حضرت موسی علیه‌السلام آل اسرائیل را در عبودیت و بندگی مصریان در مصر پیدا کند و ملت یهود از انواع ظلم و ستم‌های مصریان به ستوه آیند و حاضر باشند از پیغمبر خدا متابعت کنند و بدین ترتیب از بندگی مصریان آزاد شوند. همچنین برای رومولوس بهتر بود در آلبا^۱ مسکن و مأوایی نداشته باشد و در وقت تولد مانند اطفال ابن‌السبیل بیرون انداخته شود و بالاخره به مقام پادشاهی رسیده بانی شهر معروف روم بشود. برای کورش کبیر لازم بود که عدم رضایت ایرانی‌ها را از سلطنت مدی‌ها تشخیص دهد و بفهمد که مدی‌ها به واسطه راحتی طولانی در حال صلح روح سلحشوری را از دست داده‌اند و ازین موقع استفاده کند. طیسوس نیز اگر تفرقه و پراکندگی آتنی‌ها را درک نمی‌کرد هرگز نمی‌توانست استعداد فوق‌العاده و لیاقت ذاتی خود را به ظهور رساند.

هرچند فرصت‌هایی که برای این مردان نامی دست داد آنها را خوشبخت و خوش اقبال گردانید لیکن لیاقت فطری و استعداد شخصی آنها بود که آنها را قادر و توانا ساخت که این فرصت و پیش‌آمدهای مساعد را تمیز داده از آنها استفاده نمایند و آنها را برای سعادت و عظمت و افتخار مملکتشان به کار ببرند.

اشخاصی که مانند اینها از طریق سلامت نفس و پاکدامنی به سلطنت می‌رسند اول به زحمت و سختی بدان نائل می‌شوند ولی بعدها به آسانی آن مملکت برای آنها باقی خواهد ماند فقط اشکالات در بدو امر ظاهر می‌شود آن نیز ناشی از تشکیلات جدید و قوانین تازه خواهد بود که برای استحکام اساس سلطنت و بقای حکمرانی ناچار باید آنها را وضع و اجرا نمود.

این نیز لازم است در اینجا یادآوری شود که هیچ موضوعی در عمل باریک‌تر، در حین انجام خطرناکتر و در حصول موفقیت تردیدآمیزتر از آن نیست که انسان خود را هادی و مروج اصلاحات و تغییرات قوانین و اصول جدید در یک مملکت قرار

1- Alba

بدهد زیرا کسی که مؤسس یک چنین اصلاحات و تغییرات است ضدیت و دشمنی عده زیادی را که با ترتیبات سابق راحت و راضی و مأنوس بودند به طرف خود جلب خواهد نمود فقط این اصلاحات عده معدودی حامی بی طرف خواهد داشت که ممکن است در این تغییرات اوضاع و احوال آنها بهتر شود و این حالت بی طرفی آنها هم قسمتی ناشی از ترس مخالفین خودشان است که قانون هم از آنها طرفداری می کند قسمتی نیز ناشی از روح بی اعتمادی خود بشر است که هیچ چیز تازه را حاضر نیست قبول کند مگر اینکه حوادث و اتفاقات بعدی صحت آن را نشان بدهد و حقیقت آن را ثابت گرداند.

در هر حال و هر زمان که مخالفین تغییرات و اصلاحات جدید قیام و حمله کنند حمله آنها با یک روح جدیدت و تعصب توأم خواهد بود در صورتی که دیگران به اندازه ضعیف و غیرجدی از خود دفاع خواهند نمود که هم خود و هم منافع خود را دچار خطر خواهند کرد.

برای اینکه این قسمت را بهتر بتوانیم روشن کنیم باید دید آیا این پیشوایان مصلح یا تغییردهندگان اوضاع و احوال ممالک به تنهایی این تغییرات و اصلاحات را انجام خواهند داد یا به معاضدت دیگران احتیاج خواهند داشت به عبارت دیگر در اجرای این تغییرات و اصلاحات یا با مسالمت و خواهش و تمنی باید مقصود خود را انجام دهند یا به قوه جبریه باید متوسل شوند اگر به طریق اولی باشد ازین راه کسی به مقصود نرسیده و هرگز از امتحان خوب بیرون نیامده بلکه همیشه نتیجه بد بخشیده است و اگر متکی به استعداد خود شده و به قوه قهریه مقصود خود را انجام داده است در این طریق کمتر خطا شده پس من به این نتیجه می رسم که تمام پیغمبرانی که مسلح بوده اند همه به فتح و ظفر نائل شده اند و آنهایی که مسلح نبوده اند همه مغلوب و معدوم گردیده اند.

علاوه بر آنچه که گفته شد این را نیز باید به خاطر سپرد که طبایع توده مردم متلون است و همچنان که ترغیب و تشویق آنها به کاری آسان است همان طور هم مشکل است آنها را در آن موضوع وادار نمود که ثابت باشند پس در این صورت مسائل را باید طوری ترتیب داد که اگر مردم به میل و رضای خود اعتماد بدانها پیدا نکنند به زور و عنف بتوان آنها را مجبور کرد که اعتماد پیدا کرده و باور کنند. این مردمان

بزرگ تاریخی مانند موسی، کورش، رومولوس و طیسوس و امثال اینها هرگاه مسلح نبودند هرگز نمی توانستند تصمیماتشان را در هر موقعی اجرا کنند نه تنها در قدیم حتی در عصر خود ما نیز مشاهده می کنیم که طریق عمل جز این نبوده است. تمام مؤسسات فریاری **گیرولامو ساوونارولا**^۱ و بدعت های او به کلی بی نتیجه ماند و همین که ایمان توده مردم نسبت به او رو به تزلزل نهاد در این هنگام نه دارای وسائل بود که اشخاص موافق را که نسبت به او وفادار مانده بودند نگاهداری نماید و نه می توانست مخالفین را با خود همراه کند.

بنابراین چنین مردمان نامی که ذکرشان گذشت اشکالات کارشان فقط در اجرای مقاصد و خطرات آنها هم فقط در طریق انجام مقصود است و یگانه چیزی که برای آنها لازم است همان جرأت است و بس که بر مشکلات فایز آیند، همین که بر مشکلات غلبه کردند و طرف توجه و احترام گردیدند و از مردمان حسود که نسبت به مقام و نفوذ آنها حسادت می ورزند خلاص شدند آن وقت است که ایمن، بانفوذ، با احترام و با قدرت و جلال باقی خواهند بود تا سعادت مند گردند.

به شواهد مهمی که در فوق اشاره شد فقط یک شاهد دیگر نیز (اگرچه چندان مهم نیست ولی نسبتاً به موضوع خیلی مربوط است و به آنها شباهت تام دارد) علاوه می کنم، مقصودم در اینجا موضوع **هیرو سیراگوزان**^۲ است. این مرد باهمت که جزء مردمان عادی بود و به مقام شهریاری سیراگوزان رسید نیز مرهون اقبال خود بود یعنی فقط موقع مناسبی برایش پیش آمد کرد که از آن استفاده نموده و به مقصود نایل شد.

از آنجایی که اهالی سیراکوس دچار تعدی و فشار طاقت فرسا شده بودند این شخص را به سرداری خود انتخاب نمودند، این مرد با استعداد این خدمت را چنان خوب انجام داد که شایسته و سزاوار آن گردید که سکنه او را به پادشاهی انتخاب نمایند، هنگامی که این مرد باعزم در ردیف سکنه عادی مملکت بود استعداد و لیاقت او چنان بود که یکی از نویسندگان بومی درباره او نوشته است که این شخص چیزی از یک پادشاه کسر ندارد جز مملکت، پس از رسیدن به مقام شهریاری این

1- Friar Girolamo Savonarola 2- Hiero the Syracusan

مرد باعزم قشون سابق را به کلی منحل نموده لشگر جدیدی به جای آنها تشکیل داد و تمام متحدین سابق را ترک کرد و در عوض متحدین دیگری مطابق سیاست خود به دست آورده با یک قشون تازه و جوان و متحدین جدید قادر شد روی همان پایه و بنیان اول هر بنای باشکوهی را که خود مایل بود به وجود آورد. فقط زحمت او در راه تحصیل آن مقام عالی بود و همین که آن را به دست آورد حفظ و نگاهداری آن برای او چندان اشکال نداشت.

فصل هفتم

در باب ممالک جدید که به کمک دیگران و اقبال مساعد به دست آمده است

آنهایی که از مقامات عادی فقط به وسیله مساعدت و همراهی اقبال مساعد به مقام شهریاری می‌رسند به دست آوردن این مقام برای آنها با اشکالات کمی انجام می‌شود ولی حفظ و نگاهداری خودشان در این مقام متضمن اشکالات زیادتری است.

چنین اشخاص در خط سیرشان به طرف مقصود به موانعی مصادف نمی‌شوند مثل این که بر بال عقابی سوار و به طرف مقصود روانند ولی شروع مشکلات آنها هنگامی است که از بال عقاب پیاده می‌شوند. ازین طبقه اشخاص کسانی هستند که ایالات در مقابل وجوهات نقدی به آنها واگذار شده و یا این که شامل مراسم و الطاف شهریاری واقع می‌شوند که ممالک را بر آنها اعطا می‌نماید چنانکه خیلی‌ها به واسطه میل و توجهات داریوش کبیر در شهرهای یونان، ایونیا^۱ و هلسپاند^۲ به مقام شهریاری رسیدند مخصوصاً داریوش این شهرها را در مقابل وفاداری که آنها برای حفظ امنیت آن حدود نشان داده بودند و برای دوام اقتدار خویش به آنها عنایت کرد. همچنین است احوال عده‌ای از امپراطوران که از مقامات عادی به مرتبه امپراطوری رسیدند و وسیله ارتقاء آنها فاسد نبودن اخلاق قشون بوده، این قبیل

1- Ionia 2- Hellespont

شهریاران کاملاً متکی و امیدوار به مساعدت و همراهی کسانی هستند که اسباب بزرگی این شهریاران را فراهم می‌آورند. البته اتکاء و امیدواری‌ها ضعیف‌تر از آن است که قابل اعتماد باشد پس این شهریاران نه دارای آن معلوماتند و نه دارای اقتداری که بتوانند از خود و مقام خود دفاع نمایند.

اینکه اظهار شد دارای معلومات نیستند برای این است که این اشخاص تا دارای یک قوه متین و محکم اخلاقی نباشند نمی‌توان از آنها که یک زندگانی عادی و ساده داشته‌اند انتظار داشت که در اجرای تکالیف و وظایف این مقام موفقیت حاصل کنند: این که دارای قوه کافی نمی‌باشند یعنی نمی‌توانند متکی به حمایت قشونی مجرب باشند که نسبت به آنها کاملاً وفادار باشد به‌علاوه ممالکی که تصرف آنها سریع و آنی است مانند تمام چیزهای دیگر که رشد و نمو آنها سریع است دارای ریشه متین و محکمی نبوده و با اولین تندباد حوادث ریشه کن می‌گردند مگر همان‌طور که شرح آن گذشت کسی که به اسرع اوقات مملکتی را به دست می‌آورد و خود را پادشاه آن اعلام می‌کند استعداد کافی برای آموختن طریق دفاع آن داشته باشد و بداند چگونه مملکتی را که پیش آمد موافق و اقبال سعید نصیب او گردانیده است حفظ کند و شالوده حکمرانی خود را چنان محکم سازد که دیگران برای ایمن بودن خود نهاده‌اند.

از هر یک از این طرق جداگانه که به وسائیل آنها به مقام بلند شهریاری رسیده‌اند یعنی یابه واسطه رشادت و شجاعت و یابه وسیله اقبال سعید و پیش آمد موافق من از هر یک مثالی خواهم آورد که هنوز اثراتش در خاطر هاست و فراموش نشده، آنها عبارتند از موضوع فرانسسکو اسفورزا و سزار بورجیا^۱ - فرانسسکو اسفورزا که یک فرد عادی به شمار می‌رفت ترقی نموده به مقام پادشاهی میلان رسید و این مملکت را با کمترین زحمتی توانست حفظ کند در صورتی که برای تحصیل آن منتهای رنج و مشقت را تحمل نموده بود از طرف دیگر سزار بورجیا که در میان عوام معروف به دوک والنترینو^۲ است مملکت خود را به وسیله مساعدت و همراهی پدر خوش اقبال خود به دست آورد با این حال نتوانست از آن نگاهداری کند و آن را از دست داد

1- Cesare Borgia   2- Duke Valentino

اگرچه با استعدادی که در وجود او بود هر کوششی که برای حفظ آن لازم بود کرد و به هر تدبیر عاقلانه‌ای که ممکن بود متوسل شد و هر وسائلی که لازم بود به کار برد به این امید که بتواند در آن مملکت که به کمک دیگری به دست آورده است ریشه بدواند ولی نتیجه نگرفت و بالاخره هم از دست او خارج شد زیرا چنانکه اشاره کردم کسی که در اولین قدم بنیان حکمرانی خود را محکم و متین نکرد اگر دارای استعداد ذاتی و قدرت فوق‌العاده است ممکن است بتواند بعدها در استحکام اساس حکمرانی خود بکوشد اگرچه این تأخیر برای مؤسس آن متضمن زحمات بسیار و مشکلات زیادی است و البته برای اساس عمل نیز خالی از خطر نخواهد بود. اگر وسائل مختلفی را که دوک والنینو اتخاذ نموده بود به نظر بیاوریم خواهیم دانست چه شالودهٔ محکم و وسیعی ریخته بود که روی آن بنای با عظمت قدرت آینده خود را ساختمان کند.

تصور نمی‌کنم تحقیقات دربارهٔ اینها زاید باشد زیرا درسی مفیدتر و بهتر از اعمال او برای شهرسازی که تازه به او رنگ پادشاهی رسیده باشد به نظر من نمی‌رسد. اگر تمام اقدامات و عملیات او منتج به نتیجه‌ای نشد تقصیر از او نیست و باید عدم موفقیت او را به دشمنی‌های منتهی درجه شدید و مخالفت فوق‌العاده تقدیر نسبت داد.

پاپ الکساندر ششم در کوشش‌های خود برای بزرگ کردن دوک پسرش ناچار بود با مشکلات دور و نزدیک روبرو شود و در قدم اول هیچ طریقی به نظرش نرسید که بتواند او را فرمانفرمای ایالتی بکند که آن ایالت متعلق به کلیسا نباشد و اگر می‌خواست ایالتی را که متعلق به کلیسا بود به او واگذارد یقین داشت که دوک میلان و ونیزی‌ها به این امر راضی نخواهند شد زیرا ایالات فانتزا و ریمینی هر دو در آن هنگام تحت‌الحمایه ونیس بود به علاوه می‌دانست قوای ایتالی مخصوصاً آن قوایی که خود او بیشتر می‌توانست از آنها استفاده کند در دست کسانی بود که از توسعه نفوذ و بزرگی او وحشت داشتند مانند اورسینی^۱ و کولونیزی^۲ و اینها ایالتی بودند که او نمی‌توانست بر آنها اعتماد کند بالاخره لازم بود که اوضاع و احوال

1- Orsini 2- Colonnese

فعلی آنها تغییر کند و مبدل به یک اغتشاش و آشوب گردد تا بتواند بدون خطر خود را مالک عده‌ای از ایالات ایتالیا گرداند. همین که دانست دولت ونیس برای منافع خصوصی خود مجدداً مشغول دسیسه است که بار دیگر پادشاه فرانسه را به ایتالیا دعوت نماید با این دسایس مخالفت نکرد بلکه به واسطه الغای عقدنامه اولین ملکه پادشاه فرانسه زمینه را بهتر حاضر نمود بنابراین پادشاه فرانسه به تحریک ونیسی‌ها و رضایت پاپ الکساندر داخل ایتالی شد، به محض ورود شاه به مملکت میلان پاپ از پادشاه فرانسه کمک قشونی برای خود گرفت و به ایالت رومانا لشگر کشید، آن ایالت همین که از حمله قشون فرانسه و اهمیت آن مطلع شد فوراً تسلیم قشون پاپ گردید، پس از فتح ایالت رومانا و تحت اطاعت آوردن ایالت کولونیزی پسر پاپ دوک والتینو مصمم گردید به فتوحات خود توسعه دهد ولی دو علت از این نیت او جلوگیری کرد اول عدم وفاداری و ثبات قدم قوای خود او دوم عدم اطمینان به کمک پادشاه فرانسه.

از سکنه اورسینی که از قوای آنها استفاده نموده بود ترسید مبادا در وسط عمل از او روگردان شده نه تنها کمک نکنند بلکه بر علیه او متحد شوند و آنچه را هم تصرف نموده است از اختیار او خارج سازند و از پادشاه فرانسه نیز همین رفتار ممکن بود سر بزند و میزان یأس او از قوای اورسینی از این عمل پیدا است. این هنگامی بود که پس از تصرف ایالت فائزا آنها را برای تصرف ایالت بولونیا^۱ اعزام داشت ولی مشاهده نمود که با کراهت و بی میلی در این عمل شرکت نمودند. فکر پادشاه فرانسه را هم خوب فهمیده بود، هنگامی که مملکت اورینو^۲ را متصرف شد و می خواست به توسکندی حمله کند پادشاه فرانسه ازین اقدام او جلوگیری نمود و مانع خیالات او گردید و از این تاریخ دیگر دوک از اعتماد و وفاداری قوای دیگران مأیوس گردید بنابراین اولین اقدام او این بود که طبقات و دستجات مخالف اورسینی و کولونیزی را در رم ضعیف کند و نیز اشخاصی را که از خانواده‌های مشهور و دارای اسم و رسم و معروفیت ولی در جزء مخالفین او بودند به واسطه دادن مقرری‌های زیاد به طرف خود جلب نمود و در جزء اعیان و اشراف خود قرار

1- Bologna 2- Urbino

داد و مقامات عالی مطابق شأن و فراخور حالشان به آنها محول نمود و به واسطه همین عمل در ظرف چند ماه تمام آن اشخاصی که مخالف او بودند با او دوست شدند و یگانه اسباب امیدواری آنها فقط دوک بود و بس.

پس از آن در انتظار موقع و فرصت مناسب نشست تا اعیان و اشراف اورسینی را نیز خورد کند زیرا متنفذین کولونیزی را موفق شده بود کاملاً مضمحل نموده همه آنها را متفرق سازد بالاخره فرصت برای اورسینی هم رسید و از آن موقع مناسب نیز خوب و به جا استفاده نمود.

این موقعی بود که سکنه اورسینی متوجه شدند که بزرگی دوک و نفوذ کلیسا سبب خرابی آنهاست این بود که در شهر ماجیون^۱ از توابع ایالت پروجیان^۲ برای مشورت دور هم جمع شدند، نتیجه این شورا همان شورش اورینو و جنبش روماننا بود و یک رشته خطرات بزرگ در این جا متوجه دوک گردید ولی او بر تمام آنها به کمک فرانسه غلبه نمود و مجدداً حائز اعتبارات اولیه گردید بعد دیگر نه به کمک فرانسه و نه به کمک دولت خارج می توانست اعتماد کند و چون نمی توانست آشکارا با آنها معارضه نماید به تدبیر و سیاست متوسل شد و برای مخفی داشتن مقاصد خویش منتهی درجه مهارت را به خرج داد و در نتیجه با وساطت سینور پاولو^۳ که برای جلب این مرد از هیچ نوع عنایت و توجه دوستانه مضایقه نداشت و بخشش های زیادی از قبیل لباس و پول و اسباب به او نموده بود تمام اورینو را به طرف خود جلب نمود و اختیار تام را در دست خود گرفت و چون سران آنها موافق شدند پیروانشان نیز اطاعت خود را اظهار نمودند به این طریق اساس بنای حکمرانی آتی خود را تا اندازه ای مستحکم نمود و تمام ایالت روماننا و مملکت اورینو ایشان را مسلم گشت و تمام سکنه این ایالات مخصوصاً روماننا طرفدار او شدند و فهمیدند که در تحت لوای او به راحتی بیشتری نائل خواهند شد.

چون این قسمت از رفتار او قابل تمجید و توجه مخصوص است من در این مورد سکوت نخواهم نمود و ناچار مختصری از آن را شرح خواهم داد.
پس از آنکه دوک مالک روماننا شد دانست که این مملکت تا حال با دست های

1- Magione 2- Perugian 3- Signor Paolo

ضعیف و ناتوان اداره شده است و حکمرانان سابق به غارت کردن سکنه بیشتر مایل بودند تا اصلاح احوال و اوضاع مردم و در تفرقه آنها بیشتر کوشیده‌اند تا ایجاد اتحاد در میان آنها، همیشه اوقات در تمام مملکت دزدی و یاغیگری حکمفرما بوده و از این نوع تعدیات نسبت به سکنه کوتاهی نشده است.

در هنگامی که اوضاع و احوال مملکت یک چنین حال خرابی را داشت دوک با یک نظر عادلانه لازم دید که تمام این معایب و خرابی و فساد را به زودی اصلاح نماید تا امنیت عمومی برقرار شود و اوامر او را اطاعت کنند و مملکت دارای یک حکومت صحیح و عادلانه باشد بنابراین در رأس امور مملکتی مردی جدی و لایق و موقر موسوم به مسر رمیرو دورکو^۱ را با اختیارات تام قرار داد. این مرد باعزم و کاری در مدت قلیلی که برای خود نیز تحصیل اعتبار و افتخار نمود مملکت را منظم و امنیت را مستقر گردانید بعدها دوک تصور نمود که دادن این اندازه قدرت و اختیار به یک نفر شاید تولید زحمت کند لذا مصمم شد به این اختیارات خاتمه دهد. در عوض در مرکز مملکت یک هیئت شورای مرکزی برقرار نمود و یک رئیس لایق و کافی برای آن معین کرد، در این هیئت مشاوره هر شهری دارای نماینده مخصوصی بود که در امور آن شهر و منافع آن سخن می‌راند و دوک مشاهده نمود که سخت‌گیری و فشار حکومت اولیه او قلوب سکنه را رنجور نموده و آنها را نسبت به او غضبناک کرده است و برای او احساسات خوبی بار نیاورده، برای اینکه این غضب و احساسات بد را از قلب مردم خارج سازد و آن را مبدل به احساسات پاک و اخلاص گرداند تا نسبت بد و حسن عقیده داشته باشند سعی نمود نشان بدهد که فشار و شکنجه و سخت‌گیری‌های حکومت سابق مربوط به او نبوده بلکه تقصیر از شخص وزیر است و این پیش‌آمدها را بهانه کرده یک روز صبح دستور داد سر رمیرو را از تن جدا نموده در معبر عمومی سسنا^۲ با تبر و کنده خون‌آلود در کنار نعش در معرض تماشای عامه بگذارند و به این ترتیب یک منظره وحشتناک حیرت‌انگیزی به وجود آورد و این عمل را برای جلب قلوب و رضایت سکنه انجام داد.

حال برگردیم به موضوع اول خود و گوئیم همین‌که دوک تا اندازه‌ای قوی شد و تا

1- Messer Remiro d'orco 2- Cesena

حدی خود را از خطرات ایمن نمود برای خود قشونی منظم آماده ساخت و از دشمنانی که در مجاورت و همسایگی او بودند و ممکن بود روزی برای او مشکلات تولیدکنند تا اندازه‌ای خلاص شد پس به خیال افتاد که برای توسعه دادن به فتوحات خود با پادشاه فرانسه چگونه باید کنار بیاید و بر او مسلم بود که از طرف فرانسه به او کمک نخواهد شد زیرا تا حدی پادشاه فرانسه به خبط‌های سابق خود متوجه شده بود بنابراین به خیال افتاد دوستان و متحدین دیگری غیر از فرانسه به دست آورد و رشته الفت خود را نیز با فرانسه ضعیف گرداند در این هنگام مشغول تهیه شد که به مملکت ناپل و بر علیه اسپانیول که در آن اوقات مشغول محاصره قائماً بودند اقدام کند، مقصود عمده او از این اقدام آن بود که از طرف فرانسه خود را ایمن نگاهدارد و اگر در این بین پدرش پاپ الکساندر وفات نمی نمود در این نقشه حتماً به مقصود خود نائل می‌گردید.

این بود خط سیر او در سیاست که برای رسیدن به مقاصد آتیه‌اش اتخاذ کرده بود و اما برای آینده همیشه متوحش بود زیرا که تصور می‌کرد پاپ جدید که پس از فوت پدرش انتخاب خواهد شد شاید دوست او نباشد و حتی ممکن است از متصرفاتی که پاپ الکساندر پدرش به او واگذار نموده است محروم شود و برای پیش‌بینی و جلوگیری از اتفاقات محتمله خیال کرد که به چهار طریق ممکن است متوسل شد اول اعدام تمام خویشان شهریارانی که ممالکشان را متصرف شده بود، نتیجه این اقدام این بود که دیگر بهانه‌ای برای دخالت پاپ جدید وجود نداشته باشد. دوم جلب تمام رومی‌هایی که به واسطه اصالت خانوادگی دارای وزنی بودند به این نیت که به واسطه آنها پاپ را احاطه نموده اقدامات او را فلج کند سوم مجمع کاردینال‌ها را تا حدی که امکان دارد در تحت نفوذ خویش قرار دهد چهارم به واسطه محکم نمودن اساس سلطنت خود در زمان حیات پدرش قادر شود پس از مرگ پدر از هر حادثه سوء که رخ بدهد جلوگیری کند، از این چهار موضوع پاپ الکساندر در هنگام فوت پدرش سه موضوع را عملی کرد و به موضوع چهارم نیز اقدام نمود.

تقریباً تمام شهریارانی که ممالک آنها را غصب نموده بود معدوم ساخت فقط چند نفری از چنگ او خلاص شده متواری گردیدند و تمام اعیان و اشراف روم را به طرف خود جلب نمود و مجمع کاردینال‌ها را نیز به طرفداری خود آماده ساخت. از آمال دیگرش یکی این بود که خود را مالک بلا مانع ایالت توسکندی کند، در این موقع پروجیا^۱ و پیومبینو^۲ را عملاً مالک شده بود و پیزا را تحت حمایت خود گرفته نزدیک بود به این شهر هم دست اندازی کند، در این عمل توجهی به فرانسه نداشت و در حقیقت فرصت آن را هم نداشت زیرا دست فرانسه از ناپل به واسطه اسپانیول‌ها کوتاه شده بود و هر دو دولت خواهان دوستی و اتحاد دوک شده بودند. اگر پیزا گرفته می‌شد لوکا و سینا فوری به دو دلیل تسلیم می‌شدند. اول به واسطه رقابت با فلورانس دوم از ترس و در این صورت وضعیت فلورانتین هم امیدبخش نبود.

بنا بر آنچه که گذشت اگر این مرد باهمت در نقشه‌های خود که مذکور افتاد همچنان که در سال فوت پدرش داشت به موفقیت‌هایی نائل می‌شد موفق می‌گردید یقیناً برای خود قدرت و نفوذی تحصیل می‌نمود که بعدها به تنهایی بتواند در مقابل هر پیش‌آمد و اتفاق سوء مقاومت کند و فقط به استعداد و قوای خود متکی بوده از مساعدت قوای دیگران مستغنی شود لکن پاپ الکساندر پس از پنج سال که دوک شمشیر خود را برای جهانگیری کشیده بود وفات کرد و پسرش را فقط با یک ایالت رومانا یعنی یگانه مملکتی که نسبت به پسرش مطیع و وفادار مانده بود باقی گذاشت. احوال و اوضاع سایرین نیز مشکوک و تردیدآمیز بود و خود دوک هم در میان دو دسته فشون دشمن گرفتار به علاوه در بستر بیماری افتاده و مشرف به موت بود. با این حال دوک یک نوع جرأت و جسارت فوق‌العاده داشت و خوب می‌دانست چگونه با مردم باید رفتار نمود و تمیز می‌داد آیا با آنها باید کنار آمد و مدارا کرد یا اینکه آنها را به کلی خورد نمود. در یک چنین مدت کمی چنان اساس محکم و متینی برای سلطنت خود ریخته بود که اگر این دشمنان دنبال او نبودند و یا اینکه خود در حال صحت و سلامتی مزاج بود یقیناً بر هر مشکلی

1- Perugia   2- Piombino

فائق می آمد.

استحکام اساس حکمرانی او از اینجا به خوبی آشکار می شود که با وجود آنکه در بستر بیماری بود ایالت رومانا بیش از یک ماه انتظار او را کشیده و سکنه ایالات باگلیونی^۱ و ویتلی^۲ و اورسینی برای مبارزه با او تا روم آمدند ولی در آنجا چون طرفداری جهت خودشان پیدا نکردند مایوسانه مراجعت نمودند و او در روم از هر حیث مصون ماند.

به علاوه هرگاه در حال صحت و سلامتی باقی بود لااقل اگر نمی توانست کسی را که مایل است به مقام پاپی انتخاب نماید می توانست از انتخاب کسی که مایل نبود جلوگیری کند ولی کسالت مزاج و افتادن وی در بستر بیماری آن هم در هنگام مرگ پدرش تمام کارهای وی را مشکل ساخت و خود او در همان موقع که جولوس دوم به مقام پاپی انتخاب شد برای من حکایت کرد که تمام اینها را پیش بینی نموده بود که پس از مرگ پدرش چه حوادثی ممکن بود رخ بدهد و چاره تمام آنها را اندیشیده بود فقط چیزی را که پیش بینی نمی نمود این بود که در هنگام مرگ پدر، خود وی نیز در بستر بیماری افتاده انتظار مرگ را خواهد کشید.

وقتی که تمام اعمال دوک را روی هم می سنجیم من خطایی در اعمال او مشاهده نمی کنم بلکه به نظر من تمام رفتار او عاقلانه می آید این است که مابین سایر اشخاص مانند او فقط او را برای نمونه شاهد آورده ام که از مقام ساده و عادی به کمک اقبال و مساعدت دیگران به مقام ارجمندی رسیده است زیرا با آن روح بلند پرواز و عزم و اراده محکم که او دارا بود غیر از این نمی توانست بکند فقط مواعی که در جلوراه او ایجاد شد همان کوتاهی عمر پدرش و کسالت بدنی خود او بود که نگذاشت در آمال و آرزوهای خود کامیاب شود بنابراین هرکسی در حین تصرف و ورود به یک مملکت تازه لزوماً صلاح می داند که خود را از دشمنان ایمن داشته با دوستان طریق مدارا پیش گیرد و از راه زور یا تدبیر و حيله موفق شود کاری بکند که سکنه در عین حال که از او بترسند او را دوست بدارند و قشونش کاملاً از او اطاعت نموده و او را محترم و معزز دارند و کسانی را که ممکن است نسبت به او

ضرر و یا زحمت برسانند از بین برده و تغییرات تازه در ترتیبات قدیم بدهد و در عین حال که تند و خشن است ملایم و آرام باشد، صاحب کرامت و خداوند بذل و بخشش باشد و قشون‌های یاغی و غیرمطیع را منحل نموده عوض آن یک قشون نیرومند جوان به وجود آورد. با پادشاهان و دوک‌ها روابط دوستانه به‌طریقی ایجاد کند که همه در روابط با او صلاح و منافع خود را در آن بدانند که با او مساعدت کنند و بدانند که رنجانیدن او برای آنها بس خطرناک است. نمونه بهتر و روشنتر از اعمال این شهریار برای اثبات منظوری که شرح آن گذشت نمی‌توان شاهد آورد.

یگانه چیزی که در این شخص ممکن است قابل ملامت باشد انتخاب پاپ جولوس دوم است، این انتخاب یک انتخاب بسیار بدی بود زیرا همان‌طور که اشاره نمودم اگرچه او این انتخاب را به میل خود انجام نداد ولی می‌توانست از انتخاب مخالفین خود نیز جلوگیری کند و هرگز نمی‌بایست راضی شود یکی از آن کاردینال‌ها که از دست او رنج و زحمت و صدمه دیده بود به مقام پاپی انتخاب شود و یا باعث گردد کسی که به مقام پاپی می‌رسد از او وحشت داشته باشد زیرا ترس نیز مانند خشم و غضب دشمن خطرناک بشر بشمار می‌رود.

مابین کاردینال‌ها عده زیادی بودند که دوک در اجرای سیاست خود بر آنها صدمه وارد آورده بود جز کاردینال دامبواز و کاردینال‌های اسپانیول و اگر هر یک از کاردینال‌های دیگر به مقام پاپی انتخاب می‌شدند به دلایل زیادی دوک می‌بایست از آنها ترسناک باشد. در این صورت دوک در اولین مرحله می‌بایست از کاردینال‌های اسپانیول برای مقام پاپی انتخاب کند و اگر به مقصود نایل نمی‌شد لازم بود که به انتخاب دامبواز رضایت بدهد و نمی‌بایست هرگز راضی شود که سان پطرو آد وینکولا^۱ به مقام پاپی انتخاب شود. هرگاه کسی تصور کند که به وسیله انعام و احسان فوق‌العاده صدمات و خطاهای قدیم فراموش می‌شوند خود را گول زده است.

بنابراین دوک در قسمت انتخاب پاپ به غلط رفت و اشتباه کرد و همان اشتباه هم سبب سقوط نهایی او گردید.

1- San pietro ad vincula

فصل هشتم

در باب کسانی که از راه جنایت به مقام شهریاری می‌رسند

به وسیله یکی از دو طریق که اکنون شرح داده می‌شود نیز ممکن است یک فرد عادی ترقی نموده به مقام شهریاری برسد ولی هیچ‌یک از این دو طریق را نمی‌توان کاملاً به رشادت یا به اقبال نسبت داد. گرچه یکی از این دو مربوط به حکومت‌های جمهوری است با این حال در اینجا من از هر دو بحث خواهم نمود. دو طریقی که اشاره شد طریق اول ارتقاء به مقام شهریاری است به وسیله جنایت و بی‌رحمی.

طریق دوم هنگامی است که یک شخص عادی به واسطهٔ علاقهٔ هموطنانش به مقام حکمرانی برقرار گردد.

برای تشریح طریق اول من دو مثال خواهم آورد یکی قدیم و دیگری جدید بدون اینکه در ماهیت اصل قضیه وارد شوم زیرا تصور می‌کنم اگر تحقیق در آنها لازم شود بهتر است خوانندگان خودشان قضیه را تحت تحقیق درآورند.

آگاتوکلس سیسیلی^۱ نه تنها از اشخاص عادی بود بلکه از پست‌ترین طبقات عوام بشمار می‌رفت که به مقام پادشاهی سیراکوس^۲ رسید. پدرش شغل کوزه‌گری داشته و خود در تمام مراحل عمرش دارای یک زندگانی پست و فاسد بود ولی با

1- Agathocles the sicilian   2- Syracuse

داشتن فساد اخلاق فوق العاده دارای فکری قوی و بدنی نیرومند بود از این رو وارد حرفه سربازی شده و پس از طی تمام مدارج آن خود را به مقام سرداری سیراکوس رسانید، همین که در این مقام ثابت شد تصمیم گرفت خود را به مقام ارجمند شهرداری برساند یعنی مصمم شد همان مقامی را که مردم به میل و رضای خود به او تفویض کرده بودند به زور و فشار بدون رعایت حقوق دیگران تنها برای خود تخصیص دهد بنابراین در یک روز صبح اعضاء مجلس سنا و مردم را دعوت نمود مثل اینکه در یک موضوع مهم مملکتی بخواهد مشورت کند همین که جمع شدند به قشون‌های تحت فرمان خود امر داد تمام اعضاء مجلس سنا را با متمولین شهر به قتل رسانیدند همین که از قتل اینها فراغت حاصل کرد مالک بلا مانع شهر شد و خود را پادشاه سیراکوس خواند بدون اینکه از مردم آن شهر کوچکترین مقاومتی نشان داده شود.

اگرچه دو مرتبه از قشون کارتاژ شکست خورد و محاصره گردید با این حال نصف قشون خود را برای دفاع شهر مأمور نمود و با نصف دیگر به افریقا حمله کرد و در این اقدام شهر خود را از محاصره درآورد و دولت کارتاژ را مستأصل ساخت و آنها را مجبور نمود با او صلح کنند و جزیره سیسیلی را نیز به او واگذار و خودشان فقط به افریقا قناعت نمایند.

حال اگر کسی در احوال و اعمال این شخص دقت کند خواهد دید که نه بخت و اقبال وی مساعد بود و نه موافقت و همراهی دیگران در کار بوده است بلکه فقط از زندگانی عادی و مقام سربازی پس از طی مدارج نظامی و تحمل هزاران سختی و مشقت خود را به پادشاهی رسانید و برای حفظ و حراست آن مقام نیز شداید و مشکلات زیادی متحمل شد و به ارتکاب اعمال بسیار زشتی نیز مبادرت نمود البته با تمام این احوال کشتن هموطنان، خیانت به دوستان، نداشتن حیثیت و شرافت، عاری بودن از رحم و مروت و مذهب تمام این صفات و خصایص را نمی‌توان لیاقت و استعداد قابل تمجید دانست زیرا اینها وسائلی است که به واسطه آنها می‌توان به مقامات عالی رسید ولی این صفات غیر ممدوح به انسان افتخار و بزرگی اخلاقی نمی‌دهد.

اگر رشادت او را در جنگها و خلاص کردن خود را از خطرات و قوت روحی او را

در مقابل پیش آمدهای مخالف و موافق در نظر بگیریم هیچ دلیلی ندارد که او را کمتر از سرداران نامی بدانیم ولی از طرف دیگر ظلمهای بی حد و حساب او و اعمال مخالف انسانیت که از او سرزد و جنایات بی شماری را که مرتکب شد مانع از آن است که ما او را در ردیف مردان بزرگ عالم بشمار آوریم، در هر صورت هرگز ما نمی توانیم موفقیت های متوالی او را به اقبال یا لیاقت و یا یکی از این دو نسبت بدهیم.

در عصر خود ما در هنگام پاپی الکساندر ششم الی وروتو آف فرمو^۱ از خود یک طفل باقی گذاشت این طفل به سرپرستی خالوی خویش برای چندی تربیت شد سپس با اینکه هنوز خردسال بود او را نزد پاولو ویتالی^۲ که یکی از سرداران نامی آن عهد بود فرستادند تا در فنون نظامی تحت فرمان او تربیت شود و پس از مرگ این سردار در تحت سرپرستی برادر او به آموختن فنون نظامی مشغول شد، چون دارای هوش و ذکاوت سرشار بود و فوق العاده قوه تحمل شداید و مصائب را داشت و نیز صاحب عزمی راسخ و اراده محکم بود در اندک مدتی یکی از سرداران نامی مملکت خود گردید و وقتی که بدین درجه رسید خیال کرد خدمت کردن در تحت اوامر دیگران برای او شرم آور است پس با رضایت استاد خویش و تشویق نمودن عده ای از سکنه فرمو^۳ که رقیب را به آزادی و طنشان ترجیح داده بودند نقشه طرح کردند که او شهر را متصرف شود بنابراین به خالوی خود نوشت که پس از سالیان دراز غیبت از وطن اصلی خویش مایل است بار دیگر از او و وطن خود دیدن کند و در ضمن به کارهای پدری نیز رسیدگی نماید.

ضمناً برای اینکه خودی نشان بدهد به هموطنانش ثابت کند که اوقات خود را به بطالت نگذرانیده است خواهش کرد اجازه دهند یکصد نفر از سوارانش که جزء دوستان او بودند برای احترام همراه او باشند و همچنین از خالوی خود تمنی کرد ترتیبی بدهد که اهالی شهر فرمو از او پذیرایی شایانی بنمایند که در خور مقام او باشد زیرا نه تنها این عمل به اعتبارات او خواهد افزود بلکه برای خالوی او نیز خوب است که به مردم نشان بدهد زحماتش در تربیت وی بی نتیجه نبوده است.

1- Oliverotto of fermo   2- Paolo Vittali   3- Fermo

جیوانی فگلیانی^۱ خالوی او در این موقع از اقداماتی که باید برای اعتبار خواهرزاده خود بکند هیچ کوتاهی نکرد و او را با جلال و شکوه استقبال نموده و وارد شهر گردانید و در خانه خود منزل داد پس از استراحت چند روزه تصمیم گرفت که خیال خود را اجرا کند بنابراین ترتیب یک مهمانی مجلل و باشکوهی داد که در آن خالوی خود و عده زیادی از رجال معتبر شهر دعوت شدند، همین که غذا صرف شد صحبت از اعمال الکساندر ششم و پسر او سزار به میان آمد همین که مجلس گرم صحبت شد به حاضرین اظهار نمود که در این اطاق عمومی جای چنین مذاکرات نیست بهتر است به اطاق خلوتی برویم که در آنجا آزادانه دنبال صحبت گرفته شود بدین ترتیب به اطاق دیگری رفتند همین که هرکس در جای خود قرار گرفت فوراً سواران او که در کمین بودند بیرون آمده همه را به قتل رسانیدند حتی خالوی خویش را نیز دستور داد کشتند.

پس از این قصاص الیوروتو بر اسب خود سوار شده در خیابانها به حرکت افتاد و قصر حاکم شهر را محاصره نمود و اسباب وحشت مردم گردید بالاخره همه را وادار به اطاعت خویش کرد و به این طریق خود را مالک و صاحب شهر گردانید و هرکس را که مخالف با عقیده او بود یا ممکن بود بعدها در سر راه او واقع شود به قتل رسانید و در عرض یک سال که فرمانفرمایی فرمو با او بود ترتیبات لشگری و کشوری را طوری منظم و مرتب نمود که نه تنها خود را در حکمرانی ثابت و برقرار نمود بلکه اهمیت و ابهت او چنان شد که حتی برای همسایه‌های اطراف خود نیز خطرناک گردید و اگر سزار بورجیا به او دست نمی‌یافت و او را یک سال پس از آن قصابی که کرده بود در دام گرفتار نمی‌کرد برانداختن او نیز مانند برانداختن آگاتوکلس فوق‌العاده مشکل می‌شد ولی سزار او را با استادش ویتلازو^۲ که در جنایت و رشادت همدست او بود گرفته آنها را با هم به دار آویخت.

حال ممکن است این سؤال را نمود که چگونه آگاتوکلس و امثال او پس از سفاکی و خونریزی و ظلم‌های بی‌حد توانستند برای مدت‌های متمادی در مملکتشان در امن و امان زندگی کنند و خودشان را در مقابل حملات سخت

1- Giovanni Fogliani 2- Vitellazo

خارجی‌ها حفظ نمایند بدون اینکه در داخله مملکت بر علیه آنها توطئه شود و یا اینکه سکنه نسبت به آنها خیانت کنند در حالی که عده زیادی ظالم و سفاک نتوانستند حتی در موقع صلح و آرامی هم خودشان را حفظ کنند در صورتی که در اوقات جنگ به مراتب کار مشکل‌تر خواهد بود تصور می‌کنم این امر بسته به آن است که خونریزی و سفاکی به چه نیتی اعمال شود به نیت خوب یا بد.

ظلم و خونریزی که خوب و به‌جا اعمال شده (اگر اجازه بدهید چیزهای بد را نیز خوب بنامیم) آنهایی هستند که فقط یکبار آن هم برای استحکام مقام و موقع سلطنت اعمال شود و بعدها نیز به هیچ وجه تکرار نگردد مگر به‌طور ملایم و آرام برای خیر و صلاح توده‌ای که بر آنها حکومت می‌شود، از طرف دیگر آن جنایات و سفاکی‌هایی که برای پیش بردن نیت سوء اعمال می‌شوند اگرچه در بدو امر مختصر و کوچک هستند ولی به مرور زمان عوض این که کم بشوند رو به فزونی خواهند گذاشت، اشخاصی که به اجرای اصل اولی قائلند و آن را تعقیب می‌کنند ممکن است به کمک خداوند مانند آگاتوکلس عاقبت آنها ناامیدی بار نیارد ولی پیروان طریق دیگر به هیچ وسیله امکان ندارد بتوانند خودشان را از عواقب وخیم آن حفظ کنند.

بنابراین ممکن است ما این درس را بیاموزیم که در هنگام تصرف یک مملکت شخص فاتح باید تمام صدماتی که می‌خواهد وارد بیاورد قبلاً پیش‌بینی کند و فقط در یک نوبت به آنها ضربت وارد بیاورد و طوری باشد که هر روز محتاج به ارتکاب آنها نشود و قدرت داشته باشد که به واسطه ترک آنها افکار مردم را مطمئن و راحت کند. هرکسی که خواه از راه ترس و احتیاط و یا با صوابدید بدانندیش غیر از این رفتار کند باید مدام شمشیر خود را از نیام کشیده و حاضر داشته باشد و صرف‌نظر از حیات کلیه رعایای خود بنماید زیرا همین که سکنه در تحت فشار دائمی واقع شدند هرگز حس اعتماد نسبت به آن شهریار نخواهند داشت پس هر ظلم و فشار و سختی که باید وارد آورد خوب است فقط یک‌بار اعمال نماید در این صورت اثرات تلخ آن چون فقط برای یک دفعه است چندان دوامی نخواهد داشت و همین که به‌طور آرام و ملایم به ملاطفت و ملایمت شروع شود طولی نخواهد کشید که آن مصائب و محن بخوبی جبران خواهد شد لکن قبل از هر اقدامی یک پادشاه عاقل و

مجبرب سزاوار است حکمرانی خود را طوری عاقلانه شروع کند و با ملت خود چنان با تدبیر رفتار نماید که در هر تغییرات خوب و بد یا اتفاقات مخالف و موافق که بعدها بروز می‌کند مجبور نشود سیاست و یا رفتار خود را نسبت به ملت تغییر دهد زیرا اگر در هنگام بدبختی و پیش آمد حوادث سوء و مواجه شدن با دشمنی‌ها رویه خود را بخواهد تغییر دهد در چنین وقتی توسل به خشونت و سختی بی‌موقع خواهد بود و هر نوع مسالمت و مهربانی هم به کار رود به هدر خواهد رفت چون که پر معلوم است توسل به این وسایل از روی ناچاری بوده و ملت هرگز از شاه ممنون نخواهد شد.

فصل نهم

سلطنت‌های انتخابی

اینک وارد می‌شویم به موضوع دوم کتاب که راجع است به شهروندان انتخابی بدین قسم که سکنه یک مملکت یکی از مبرزترین و معروفترین اهالی را نه از راه جنایت و نه از طریق شورش و عصیان بلکه از طریق مسالمت و به میل خودشان به پادشاهی انتخاب می‌کنند. این را می‌توان سلطنت کشوری^۱ نامید و رسیدن به این مقام منحصر به داشتن بخت و اقبال و یا لیاقت شخصی نیست بلکه چنین مردی باید دارای یک هوش و ذکاوت فطری و مهارت مخصوص باشد و طریق نیل به این مقام نیز یا باید از راه انتخاب توده مردم باشد و یا به وسیله انتخاب اعیان و نجبای مملکت زیرا در هر شهر و مملکتی دو روح متباین وجود دارد و منشأ آنها نیز اینجاست که توده مردم میل ندارند در تحت تعدیات و فشار نجبا و اعیان و اشراف واقع شوند از طرف دیگر نجبای مملکت مدام مایلند توده جماعت و مردم را در تحت اوامر خود نگاه داشته بر آنها آقایی و حکمرانی کنند و از تمایلات این دو دسته مخالف در شهرها یکی ازین سه نتیجه به دست می‌آید:

سلطنت - آزادی^۲ - خودمختاری^۳.

پیدایش سلطنت یا به وسیله توده مردم است و یا با طبقات اعیان و اشراف و البته در این مرحله موفقیت نصیب آن دسته خواهد شد که دارای نفوذ و قدرت بیشتری باشد.

1- Civil principedom   2- liberty   3- licence

ولی وقتی که اعیان مشاهده کنند که قادر نیستند و نمی‌توانند در مقابل توده مردم ایستادگی کنند سعی می‌نمایند یکی از خودشان را جلو انداخته شهرت و معروفیت او را بالا ببرند تا به حدی که مردم به او گرویده او را به پادشاهی انتخاب نمایند و به واسطه نفوذ و قدرت او به آرزوی قلبی خود نایل شوند، از طرف دیگر زمانی که مردم ملاحظه می‌کنند نمی‌توانند در مقابل اعیان و اشراف مملکت اظهار حیات نمایند ناچار می‌شوند یک نفر را از میان خود علم کرده و تمام قوایی که دارند به کار برند تا او را به سریر شهریاری رسانیده و خودشان را در ظل عنایت او قرار بدهند که از تعدیات روزافزون اعیان و اشراف مملکت ایمن باشند. آن کسی که به کمک اعیان و اشراف به سلطنت می‌رسد مصائب و محن او در حفظ مقام خویش چندین برابر بیش از آن پادشاهی خواهد بود که به وسیله توده مردم انتخاب می‌شود زیرا که عده زیادی از اعیان و اشراف را دائماً در اطراف خود دارد که آنها خود را همدوش شاه می‌دانند و به همین دلیل شاه نمی‌تواند بر آنها تحکم نموده آنها را اداره کند اما آن کسی که به توسط توده مردم انتخاب شده و به پادشاهی می‌رسد خود را از این حیث راحت و آسوده خواهد دید زیرا مدعی ندارد و اگر داشته باشد عده آنها خیلی قلیل و فقط ممکن است چند نفری از او اطاعت نکنند. به علاوه خواهش‌های اعیان را نمی‌توان قبول نمود زیرا اگر پذیرفته شود به ضرر مردم و شخص شاه تمام خواهد شد ولی خواهش‌های توده مردم برعکس به صرفه و صلاح عامه است. اعیان و اشراف دائماً در این خیالند که به مردم تعدی و اجحاف کنند از طرف دیگر مردم می‌خواهند و می‌کوشند از تعدیات آنها گریبان خودشان را خلاص نمایند، این را هم باید علاوه کنم که یک سلطان نمی‌تواند مقام خود را برخلاف میل توده مردم که ضد او هستند حفظ کند چون که عده آنها به مراتب زیادتر است ولی به مخالفت‌های اعیان و اشراف ممکن است بی‌اعتنایی کرد زیرا عده آنها بسیار قلیل است.

چیزی که باید یک شهریار از آن ترسناک باشد نارضایتی توده مردم است زیرا ممکن است این عدم رضایت سبب شود که او را تنها بگذارند و از آنجایی که اعیان نیز مخالف و دشمن او هستند و ممکن است روزی بر علیه او فرصت کرده شورش کنند از این جهت بایستی از آنها ترسناک باشد زیرا اعیان و اشراف غالباً دوربین و

مآل اندیش می‌باشند و راههای شیطنت و تزویر را هم خوب بلد هستند. همیشه برای حفظ خودشان هوشیار و موقع شناسند و به آن طرفی متمایل می‌شوند که حس کنند فتح و ظفر نصیب آن طرف خواهد شد.

به علاوه یک پادشاه باید مدام با ملت خود کنار آمده با آنها زندگی کند و لازم نیست همیشه با همان عده مخصوص اعیان و اشراف زندگی نماید زیرا که شخص شاه قادر است به عده اعیان افزوده و یا از نفرات آنها کم کند و هر روز بخواهد می‌تواند قدرت و اقتدارات آنها را سلب نماید و یا بر آن بیفزاید و این عمل برای یک شهریار مقتدر هیچ اشکالی ندارد.

چون لازم است این قسمت از موضوع ما بهتر روشن شود در این صورت گوئیم که راجع به اعیان و اشراف می‌بایست قبلاً خوب تشخیص داد که آیا این اعیان رفتارشان طوری خواهد بود که مقدراتشان با مقدرات شاه توأم باشد و خودشان را به شاه ببندند و یا اینکه مخالفت نموده بر علیه شاه خواهند بود، آنهایی که صمیمانه خودشان را به شاه می‌بندند و خلافی از آنها سر نمی‌زند شاه باید به آنها محبت کرده و نوید دهد اما نسبت به آنهایی که این طور نیستند و علاقه نسبت به شاه نشان نمی‌دهند در این صورت باید امتیازی درباره آنها قائل شد زیرا که این قسمت از اعیان به واسطه نداشتن یک عزم ثابت و دارا بودن یک نقص طبیعی در وجودشان که عبارت از عدم جرأت و جسارت است عقب مانده‌اند.

در عین حال می‌شود از وجود آنها استفاده نمود و در میان آنها مخصوصاً دسته‌ای که محتاط و عاقل هستند از احترام به شاه در اوقات شکوه و جلال دریغ نخواهند نمود و در مواقع سخت و روزهای بد هم بر علیه شاه قیام نمی‌نمایند و ایجاد ترس برای شاه از طرف آنها متصور نیست لیکن آنهایی که جویای تقرب به شاه هستند برای جاه‌طلبی است که در نزدیک شدن به دربار اصرار دارند، در حقیقت اینها علائمی است که نشان می‌دهد این اشخاص در منافع خودشان بیش از منافع شاه فکر می‌کنند در این صورت شخص پادشاه خود را بیشتر باید از این اشخاص حفظ کند و رفتار شاه باید با آنها مانند سایر دشمنان خود باشد زیرا این اشخاص از راه دشمنی برای خرابی شاه همیشه کوشا خواهند بود.

اما کسی که با همراهی و موافقت توده مردم و به وسیله آنها به مقام شهریاری

برسد می‌بایست همیشه روابط حسنه خویش را با آنها محکم نگاهدارد و نگاهداری روابط حسنه با ملت هیچ اشکالی ندارد زیرا خواهش توده مردم فقط این است که به آنها ظلم و تعدی نشود اما آنهایی که برخلاف میل و اراده توده مردم و با مساعدت و کمک اعیان و اشراف مقام شهریاری را اشغال می‌کنند می‌بایست مقدم بر همه چیز بکوشند تا روابط حسنه را با توده مردم از روی صمیمیت برقرار کنند و وسیله آن نیز بسیار سهل و آسان و فقط این است که آنها را تحت حمایت خود گرفته از ظلم دیگران حفظ کنند و به این نکته باید بخصوص توجه نمود پادشاهانی که مماشات و رفتار نیک نسبت به مردم اعمال می‌کنند در صورتی که مردم از آنها جز تحمیل و فشار چیز دیگری انتظار ندارند البته احساسات مردم نسبت به چنین پادشاهان بیشتر تحریک خواهد شد و شهریاری که خود را حافظ مردم معرفی کند مردم نیز بیشتر علاقمندی نسبت به او نشان خواهند داد و آن شهریار در نظرشان چنان جلوه خواهد نمود که گویی خودشان او را به مقام شهریاری برگزیده‌اند.

برای رسیدن به این مقصود یعنی جلب حسن نیت مردم نسبت به پادشاه طرق مختلفی موجود است ولی از آنجایی که این طرق به سبب کیفیات تغییر می‌کند لذا هیچ قاعده معینی را نمی‌توان پیشنهاد نمود پس در این موضوع چیزی نمی‌گوییم ولی به مجموع آن کیفیات مختصر اشاره‌ای می‌کنم.

قبلاً برای یک شهریار لازم و حتمی است که مناسبات خود را با ملت خود دوستانه نگاهدارد، اگر جز این باشد در هنگام پیش آمدهای سوء و بروز بدبختی برای شاه پناهی نخواهد بود.

نبیس^۱ پادشاه اسپارت به شدت تمام مورد حملات کلیه طوایف یونان و قشون پیروزمند روم که از فتوحات پی‌درپی خود سرمست بودند واقع گردید، این شهریار به تنهایی وطن و تاج و تخت خود را در مقابل تمام این حملات حفظ نمود و وقتی که خطر نزدیک شد فقط یک عده چند نفری در میان ملت او بودند که او از ایشان نگرانی داشت ولی مابقی ملت تماماً هواخواه او و با او همراه بودند و اگر غیر از این بود هرگز نمی‌توانست تا این اندازه موفق شود.

بہتر است آنچه را که من معتقدم دیگران روی آن مجادله نکنند. اینک به آن مثل قدیمی معروف اشاره می‌کنم که می‌گوید «کسی که به توده مردم تکیه می‌کند مانند آن است که خانه خود را روی زمین باطلاق بنا نموده باشد». این مثل ممکن است صحیح باشد ولی فقط درباره اشخاص عادی که تصور حمایت و طرفداری توده مردم را نسبت به خود نموده و در موقع خطر و حمله دشمنان و یا تعقیب از طرف قضات مملکت مردم از حمایت آنها روگردان شده ایشان را تنها گذاشته‌اند تا مغلوب شده‌اند، این نوع اشخاص گول خورده و اشتباه کرده‌اند مانند گراکی^۱ در روم و مسرگیورگیو سکالی^۲ در فلورانس، اما اگر چنین شخص پادشاهی لایق و صاحب قدرت و نفوذ باشد و در مقابل پیش آمدهای سوء خود را نباخته به وسیله جرأت و رشادت ملت خود را زنده و با روح نگاه داشته و از هیچ احتیاط عاقلانه غفلت ننماید، درباره چنین شهرداری هرگز از طرف ملت خیانت نخواهد شد بلکه در چنین مواقع خطرناک و پیش آمدهای سوء ثابت خواهد شد که اساس سلطنت خود را محکم و متین بنیاد کرده است.

باریکترین موقع برای این نوع سلطنت‌ها آن دقیقه‌ای است که شاه بخواهد اساس سلطنت کشوری را مبدل به سلطنت مطلقه کند چون اداره کردن امور مملکت یا مستقیماً از طرف شاه است یا اینکه احکام شاه توسط قضات و حکام ابلاغ می‌شود، اگر به شکل اخیر باشد احوال پادشاهان ضعیف‌تر و کار آنها مشکل‌تر خواهد شد زیرا که این شهاریاران کاملاً در تحت نفوذ آن قسمت از مردم خواهند بود که حکومت و قضاوت شهر یا مملکت سپرده به آنهاست و این اشخاص می‌توانند مخصوصاً در اوقات بی‌نظمی با نهایت سهولت از شهاریاران سلب اقتدار کنند یا از راه مخالفت و یا به وسیله عدم اطاعت از اوامر شاه و در مواقع خطر برای یک پادشاه فوق‌العاده مشکل بلکه غیرممکن است که بتواند اقتدار مطلق را برای خود به دست آورد زیرا که اهالی و توده مردم که عادت داشتند احکام و اوامر را از قضات و حکام دریافت کنند راضی نخواهند شد که در موقع غیرعادی این احکام را از شخص شاه قبول نمایند و در چنین روزهای غیرعادی و خطرناک غیر از چند نفر

1- Gracchi 2- Messer Giorgio Scali

محدود کسی قابل اعتماد شاه نخواهد بود پس چنین شهریاری نباید به اوضاع و احوالی که در روزهای آرام و ساکت مشاهده می‌کند اعتماد نماید. در چنین هنگامی اهالی احتیاجات مملکت خود را بهتر تمیز می‌دهند و هریک از آنها در مواقع عادی داوطلبانه پیش آمده و وعده فداکاری می‌دهند چون که خطر نزدیک نیست حتی حاضر می‌شوند برای مملکت جان‌نثاری کنند ولی همین که اوضاع عادی تغییر کرد و اغتشاش شروع شد و روز امتحان فرا رسید و مملکت به وجود اهالی محتاج گردید آن وقت همه کنار رفته و بیش از چند نفر در دسترس نخواهند ماند. خطر این امتحان بزرگتر از اینهاست که بتوان مجسم نمود ولی می‌توان فقط برای یک مرتبه آن را امتحان کرد بنابراین یک شهریار عاقل باید وسایل و طرقی عاقلانه در رفتار خود اتخاذ کند که در هر موقع و زمان خواه خوب پیش بیاید خواه بد رعایای او احتیاجات مملکت و شخص شاه را خوب تمیز بدهند و پس از آن همیشه نسبت به شاه وفادار خواهند بود.

فصل دهم

چگونه می توان قوه ممالک سلطنتی را سنجید

در تحقیق اوضاع و احوال ممالک سلطنتی یک کیفیت دیگر را نیز باید در نظر گرفت و آن این است که آیا پادشاه قوای کافی دارد که در موقع خطر قادر باشد به تنهایی در مقابل حملات دشمن مقاومت کند یا اینکه محتاج به کمک دائمی دیگران است، برای این که موضوع بهتر روشن شود تشریح می کنم و می گویم شهرداریانی قادرند به تنهایی مقاومت کنند که با مردان خود یا با سرمایه ای که در اختیار دارند بتوانند یک قشون منظم و آراسته در میدان جنگ حاضر نمایند که در مقابل هر قشون مهاجمی پافشاری کرده دفاع نماید و برعکس شهرداریانی همیشه محتاج به کمک قوای دیگران می باشند که نمی توانند با دشمنان مهاجم خود در میدان جنگ روبرو شوند و ناچارند در پشت سنگرهای شهر پناه گرفته و مشغول دفاع شوند. از طبقه اول من به قدر کافی صحبت نموده ام و بعدها نیز هر جا مناسب باشد بدان اشاره خواهم نمود ولی از طبقه دوم لازم نمی بینم چیز دیگری گفته شود مگر اینکه نصیحتی به آنها بکنم و آن این است:

این قبیل شهرداریان لازم است هر قدر که ممکن شود در داخله شهرهای خود آذوقه جمع آوری نموده و قلاع و برج و باروی شهری را که خودشان در آن اقامت دارند محکم نمایند و توجهی به اطراف و نواحی دیگر نداشته باشند زیرا شهرداری که کاملاً شهر خود را سنگربندی نموده است و مناسبات خود را نیز با رعایای خود به طوری که من اشاره نموده ام و بعدها هم اشاره خواهم نمود همیشه حسنه نگاه داشته هرگز مورد تهاجم و حمله واقع نخواهد شد مگر با یک پیش بینی و احتیاط

لازم از طرف شخص مهاجم زیرا که بشر همیشه مخالف آن نوع اقدامات است که متضمن مشکلات و خطرات باشد و غیرممکن است که قبل از حمله به یک چنین پادشاهی که شهر خود را سنگربندی و محکم نموده است از طرف مهاجمین خطرات و مشکلات آن پیش‌بینی نشده باشد خصوصاً وقتی که آن پادشاه محبوب ملت خود نیز باشد.

شهرهای آلمان در آزادی کامل زندگانی می‌کنند زیرا حومه و نواحی که متعلق به شهر باشد کمتر دارند و وقتی که مایل باشند از امپراطور خود اطاعت می‌کنند در صورتی که نه از امپراطور ترس دارند و نه از دولتی که در اطراف و مجاورت آنهاست زیرا شهرهای خود را چنان محکم سنگربندی نموده‌اند که هر بیننده می‌داند گرفتن آنها متضمن چقدر زحمات و مشکلات است و هر شهری با خندقهای عمیق و برج و باروهای محکم و با توپخانه سنگین آراسته و مسلح شده و تمام انبارهای عمومی آنها مملو از مواد غذایی و مشروب و سوخت است و این برای تمام مدت سال کافی است به علاوه برای اینکه طبقه سوم سکنه را هم خوب نگاهداری کنند که تحمیلی به جامعه نباشد از سرمایه عمومی برای آنها مواد لازمه تهیه می‌کنند که برای تمام مدت سال کار داشته باشند. این کار و وضعیتی که ذکر شد برای شهرهای آلمان حکم روح و شریان را دارد و به همین جهت توده غالباً مشغول کارند و امرار حیات می‌کنند، به علاوه آنها فنون نظامی را محترم می‌شمارند و همیشه مشق و تمرین می‌نمایند و برای این مشق‌ها ترتیبات و مقررات مخصوص دارند که به آنها جداً عمل می‌شود.

بنابر آنچه که گذشت شهریاری که دارای یک شهر سنگربندی شده محکم است و در میان رعایای خود نیز منفور نیست نمی‌توان بر او حمله برد، اگر چنین دشمنی پیدا شود و بخواهد حمله کند این تهاجم او نتیجه خوبی نخواهد بخشید زیرا امور بشر به اندازه‌ای در حال تغییر است که غیرممکن است قشونی را یک نفر برای مدت یک سال در حال محاصره نگاه دارد و هیچ نوع کشمکش و عیبی در میان آن بروز نکنند.

شاید کسی ایراد کرده و بگوید ممکن است سکنه شهری که محاصره شده مزارع و املاکی در خارج شهر داشته باشند و چون مشاهده کنند قشون دشمن آنها را آتش

زده ویران می‌نماید در این هنگام صبر و شکیبایی آنها تمام شده و نظر به منافع شخصی‌شان از یک طرف و تحمل زحمت و مشقت که از محاصره طولانی بر آنها وارد شده از طرف دیگر بالاخره خسته شده محبت شاه را از قلب خود بیرون کنند. من در اینجا جواب خواهم داد که یک شهریار لایق و رشید و با تهور همیشه بر مشکلات غلبه خواهد نمود و به رعایای خود امیدواری خواهد داد و به آنها حالی خواهد کرد که عمر روزهای بد بسیار کوتاه است و سفاکی‌های دشمن را به آنها یادآوری و ایشان را به ثبات و پایداری تشجیع و ترغیب خواهد نمود و اشخاص شاکی و ناراضی را از راه تدبیر و مهارت متقاعد و آرام خواهد ساخت، به‌علاوه چون دشمن در حمله اول نواحی و اطراف شهر را آنآ خراب نموده و آتش می‌زند و این قضیه نیز در روزهای اول جنگ اتفاق می‌افتد در این صورت افکار سکنه شهر برای دفاع از وطن خود بهتر آماده می‌شود و دارای عزم ثابت خواهند شد زیرا هر خرابی که باید به اطراف و نواحی وارد آید وارد آمده و شاه نباید دیگر ترس داشته باشد زیرا پس از چند روز که سختی جنگ برطرف گردید و خساراتی که باید وارد شود وارد شد دیگر نمی‌شود کاری کرد و مردم در آن حال بیشتر مایل و شائق خواهند بود با شهریار خود در دفاع از مملکت شرکت کنند و مقدرات خودشان را با مقدرات شاه توأم نمایند زیرا مشاهده خواهند نمود که شاه بیشتر ممنون و مرهون آنهاست و شاه هم بیشتر به آنها اظهار علاقه خواهد نمود زیرا ملاحظه می‌کند خانه‌ها و مزارع آنها همه خراب و طعمه آتش دشمن شده است. این طبیعت بشر است که همیشه انتظار دارد به اندازه خدمتی که انجام می‌دهد به همان اندازه نسبت به وی تلافی شود.

بنابراین اگر در اطراف موضوع به دقت مطالعه شود برای یک شهریار مآل اندیش نه در بدو امر و نه در انجام آن نایستی چندان مشکل باشد که تمام پیروان و رعایای خود را در تمام مدت محاصره با یک روح قوی و عزم ثابت نگاه دارد مشروط بر اینکه آذوقه و سایر اسباب دفاع کسر نیامده و همیشه آماده و منظم و مرتب باشد.

فصل یازدهم

در باب ممالکی که در تحت حکمرانی کلیسا است

فقط برای من باقی است در باب ممالکی که در تحت حکومت کلیسا اداره می‌شود و از اشکالاتی که در مقدمه تصرف آنها پیش می‌آید صحبت کنم زیرا تصرف آنها نیز از روی لیاقت و استعداد و یا مساعدت اقبال پیش می‌آید ولی نگاهداری آنها مربوط به هیچ‌یک از این دو نیست بلکه به وسیله صدور احکام قابل تقدیس مذهبی است و نفوذ آن احکام به طوری مؤثر و قابل احترام است که شهریان هر طور زندگانی و یا رفتار کنند کاملاً در مهد تن‌آسایی و امن و امان غوطه‌ورند، این شهریان دارای ممالک می‌باشند ولی از آنها هیچ‌وقت دفاع نمی‌کنند و دارای اتباع بی‌شماری هستند که بر آنها حکومت نمی‌نمایند با این حال این ممالک را کسی از آنها نمی‌گیرد چون‌که وسایل دفاع ندارند و از رعایای آنها نیز نگرانی نیست چون‌که کسی بر آنها حکومت نمی‌کند و شورش و طغیان هم نخواهند نمود و چنین قدرت و توانایی را هم ندارند که یاغی شوند بدین جهت این قبیل ممالک در امن و آسایش و در کمال خوبی و راحتی زیست می‌کنند زیرا اداره امور آنها در ید قدرت وجودی است که فوق تصورات بشر است، من نیز سخنی از آن نمی‌رانم زیرا این ممالک به کمک ذات خداوندی حفظ می‌شود در این صورت یک نوع عصیان و جسارت خواهند بود که انسان از آنها بحث کند معهذا اگر کسی از من سؤال کند که چرا سلطنت زمینی کلیسا قبل از الکساندر پاپ ششم بسیار مختصر و کوچک بود و تمام صاحبان نفوذ در ایطالی با نظر استهزاء به آن می‌نگریستند و حتی بارونهای کوچک و سایرین نیز که چندان دارای اهمیت نبودند

اعتنایی بدان نداشتند ولی امروز به مقام ارجمندی رسیده است که پادشاه فرانسه در مقابل آن متزلزل شده و قشون فرانسه از خاک ایتالی اخراج و ونیسی ها مغلوب گردیده اند، اگرچه علل و اسباب آن معروف است باز به نظر من زاید نیست از آنها مجدداً یادآوری شود.

قبل از آنکه شارل فرانسه داخل خاک ایتالیا بشود این مملکت در تحت کنترل و حکمرانی دول ذیل اداره می شد:

پاپ، ونیسی ها، پادشاه ناپل، دوک میلان و فلورانتین.

این دولت ها همیشه دو موضوع را در نظر داشتند اول آنکه هیچ دولت مسلح خارجی داخل خاک ایتالی نشود.

دوم هیچ یک از این دول اقدام به توسعه اراضی مملکت خود نکند و در داخله فقط لازم بود که مراقب پاپ و ونیسی ها باشند. برای مراقبت ونیسی ها لازم بود که سایرین با هم متحد شده نگذارند تجاوزاتی از طرف آنها به عمل آید مثل آنکه در قضیه دفاع از فرارا پیش آمد و برای جلوگیری و مراقبت از پاپ لازم بود که از وجود نجبای روم استفاده کنند. این نجبا و اعیان در روم دو دسته مخالف را تشکیل داده و عبارت بودند از کولونیزی و اورسینی و اینها همیشه بهانه مشروعی برای دشمنی دائمی با یکدیگر داشتند و مدام در مقابل چشم پاپ مسلح بوده پیوسته اسباب ضعف و عدم امنیت قلمرو پاپ بشمار می رفتند.

اگرچه گاهگاهی پاپ های جسور و شجاع مانند سیکس توس^۱ مقام پاپی را اشغال می نمودند با این حال نه هوش و ذکاوت و نه اقبال مساعد هیچ یک نمی توانست آنها را از گرفتاری ها نجات بخشد، علت عمده نیز کوتاهی عمر پاپ ها بوده زیرا در مدت ده سال که منتهای عمر پاپی است به اشکال می توانستند یکی از این دو دسته را ضعیف نمایند مثلاً تا یکی از این پاپ ها می رفت دسته کولونیزی را مضمحل کند عمر او کفاف نمی نمود و پاپ دیگری روی کار می آمد، او چون دشمن اورسینی بود و فرصت نداشت خود را از آنها خلاص نموده و اضمحلال کولونیزی را تمام کند در این بین کولونیزی از نو جان گرفته بود و این یگانه علت

1- Sixtus

بود که سلطنت زمینی پاپ را در انظار ایتالیایی‌ها بس کوچک و حقیر نموده بود. بعد نوبت به الکساندر ششم رسید و این شخص برخلاف پیشینیان خود نشان داد که یک پاپ به وسیله پول و اسلحه چه کارهای بزرگی را می‌تواند انجام دهد. این شخص دوک والتینورا آلت دست خود نموده و از آمدن فرانسوی‌ها به خاک ایتالیایی استفاده کرده و به موفقیت‌هایی که شرح آنها را قبلاً داده‌ام نایل شد، اگرچه مقصود عمده او بزرگ کردن دوک پسرش بود نه بزرگ کردن کلیسا با این حال هرچه را که او انجام داد تماماً به نفع کلیسا تمام شد و پس از آنکه پاپ الکساندر وفات کرد و دوک پسرش از بین رفت تمام اینها نصیب جانشین او گردید.

پس از او جولیس به سمت پاپی انتخاب شد، در این هنگام کلیسا دارای قدرت فوق‌العاده شده و تمام رومانا را در تصرف داشت. نجبای روم خسته و فرسوده و دسته‌بندی آنها از ضربت‌های الکساندر پاپ ششم خورد و متلاشی شده بود و نیز الکساندر ششم ثروت هنگفتی برای کلیسا جمع‌آوری نموده بود در صورتی که قبل از الکساندر هیچ‌یک از پاپ‌ها به خیال جمع‌آوری آن نیفتاده بودند. جولیس دوم نه تنها آن ثروتها را خرج نکرد بلکه چیزی هم بر آنها علاوه نمود. این پاپ به تصرف بولونا^۱ اقدام نمود، ونیسی‌ها را مضمحل و قشون فرانسه را از خاک ایتالیایی اخراج کرد و در تمام این اقدامات موفق و منصور گشت و این را هم باید به افتخار او گفت که تمام اینها را برای بزرگی و عظمت کلیسا انجام داد و هیچ‌وقت به بزرگ کردن اشخاص اقدام نمی‌نمود به‌علاوه، بعدها هم موفق شد که دسته‌های اورسینی و کولونیزی را در همان دایره که در زمان الکساندر محدود بودند نگاه دارد و اگرچه بعضی تخم‌های نفاق برای عدم اطاعت در میان آنها پاشیده شده بود با این حال دو علت اصلی آنها را در حدود خودشان محدود نمود، اول قدرت فوق‌العاده کلیسا که آنها را دچار خوف نموده بود، دوم نداشتن کاردینال از خودشان که مسبب اصلی تمام اغتشاشات بود زیرا هر وقت کاردینال در میان آنها وجود داشت این دسته‌ها هیچ‌وقت ساکت و آرام نمی‌شدند، کاردینال‌ها آتش فتنه را در میان آنها دامن زده هم در روم و هم در خارج اسباب اختلاف را فراهم می‌نمودند. در این اختلافات بارونها

مجبور می شدند دخالت کنند و این حس جاه طلبی این قبیل مردان روحانی سبب می شد که بین نجبا همیشه اغتشاش و جدال باقی باشد.

فعالاً عالیجناب پاپ لیو ا کلیسا را در اوج عظمت و جلال و دارای قدرت و نفوذ فوق العاده مشاهده می کند و گرچه پیشینیان او بزرگی و عظمت را برای کلیسا به قوه شمشیر گرفتند اما او نفوذ و عزت و احترام کلیسا را از طریق معصومی و صفات پسندیده بی حساب خود بیش از پیش خواهد نمود و ما چنین امیدی را از ایشان داریم.

فصل دوازدهم

انواع قشون و قشون‌های اجیر

چون احوال انواع ممالک سلطنتی که از ابتدای کتاب شروع شده بود و طرز سلطنت بر آنها و اسباب قدرت و علل ضعف و وسائل تحصیل و حفظ آنها هر یک را به موقع و به جای خود شرح دادم اینک شروع می‌کنم به طور کلی از وسایل حمله و دفاع که هر یک از این ممالک مختلف برای خود تهیه نموده و به کار می‌برند صحبت بدارم.

من مکرر تذکر داده‌ام که شخص پادشاه باید اساس سلطنت خود را محکم سازد و هرگاه جز این باشد اضمحلال نفوذ چنین شهریاری حتمی است. استحکام اساس سلطنت نیز خواه آن سلطنت تازه یا قدیم و یا مختلط باشد موکول به دو رکن متین است، یکی قوانین خوب دیگری قشون خوب اما از آنجایی که نمی‌توان اولی را بدون دومی داشت و وقتی که دومی را دارید شاید اولی را هم داشته باشید در این صورت من از بحث در موضوع قوانین صرف نظر می‌کنم و فقط در اینجا از قشون صحبت خواهم نمود و بس.

پس می‌گویم قشونی که یک شهر بار از قلمرو خود به وسیله آن دفاع خواهد نمود یا اتباع خود شاه هستند، یا قشون کمکی می‌باشند^۱، یا اجیر شده‌اند^۲ و یا اینکه مخلوطی از قشون‌های کمکی و اجیرند.

اما قشون‌های کمکی و اجیر هر دو هم بی‌مصرفند و هم خطرناک و شهریارانی که

1- Auxiliairies   2- Mercenaries

مملکتشان را به وسیله قشون‌های اجیر حفظ می‌کنند هرگز سلطنت آنها استحکام نخواهد داشت و راحت نمی‌توانند سلطنت کنند زیرا که این قبیل قشون‌ها اتحاد نداشته خودخواه می‌باشند و مطیع نبوده بلکه خائن هستند، در میان دوستان اسباب استهزاء و در مقابل دشمنان زیون و ترسناکند، از خدا نمی‌ترسند و به انسان وفادار نیستند و همین که سلطنت شما مورد حمله واقع شود آنها شما را ترک خواهند کرد پس در موقع صلح خزانة شما را خالی می‌کنند و در موقع جنگ همدست دشمنان شما می‌شوند^۱. علت این است که آنها علاقه به شما نداشته و دلخوشی آنها جز به مقرری شما نیست و آن نیز کافی نمی‌باشد که آنها را در مقابل دشمن به مقاومت وادار کند، در حقیقت این انتظار را هم نباید از آنها داشت که در مقابل اجرت و مزد قلیلی جانبازی کنند. میل آنها فقط این اندازه است که سرباز شما باشند آن هم در موقع صلح ولی همین که جنگ اعلان شد متفرق شده از نظرها ناپدید می‌شوند. شاید قبولاندن این مطلب برای من اشکال داشته باشد ولی خرابی امروزه ایتالی تماماً مربوط به همین علت است و بس چون که سألهاست این مملکت به این قسم قشون‌های اجیر اعتماد نموده است، اگر تا امروز به بعضی اشخاص برای منافع خصوصی خدمت و مساعدت نموده‌اند و گاهگاهی هم برای خودنمایی با یکدیگر مبارزه کرده‌اند با تمام اینها همیشه در موقع ظهور دشمن خارجی رنگ اصلی خودشان را نشان داده‌اند. از این جاست که می‌گویند شارل پادشاه فرانسه ایتالی را با گچ فتح نمود (گویا کلمه گچ کنایه باشد). آنهایی که می‌گویند علت اصلی گناهان خود ما بوده صحیح است گویا مقصود از گناهان ما همان‌ها باشد که من بدانها اشاره نمودم.

چون این گناهان نتیجه اعمال شهریاران ایتالی بوده زیان و ضرر آن هم متوجه خود آنها گردیده است لیکن من مایلم ضرر و زیان چنین قومی را قدری واضح‌تر ثابت کنم.

فرماندهان قشون‌های اجیر یا مردان لایق و کافی هستند یا نه. اگر لایق و کافی باشند نمی‌توان به آنها اعتماد کرد زیرا آنها همیشه بزرگی و جلال خودشان را بیشتر

۱- رجوع شود به شرح حال مکیاولی که لرد مکالای در فصل بخصوصی نوشته است.

از شما خواهانند که آن هم یا به واسطه برانداختن شما یا مخالفین دیگر حاصل می‌شود در هر صورت خواهان نفع خود می‌باشند، از طرف دیگر اگر فرمانده قشون اجیر شما مردی لایق و کاری نباشد بیشتر به ضرر و خرابی شما منجر خواهد شد. ممکن است گفته شود کسی که قشون سپرده باوست راه خود را پیش گرفته و وظیفه‌اش را انجام می‌دهد خواه اجیر باشد یا نوع دیگر. در جواب می‌گویم هرگاه از طرف پادشاه یا از طرف دولت جمهوری باید قشونی به کار رود اگر از طرف شاه باشد شخص پادشاه فرماندهی قشون را باید به عهده بگیرد، اگر دولت جمهوری است یکی از سرداران مورد اعتماد را به فرماندهی آن قشون باید انتخاب کرد در این صورت اگر لیاقتی از خود بروز ندهد می‌توان او را عوض نمود و اگر شخص لایق و کاری است در حدود قانون و با زور آن می‌توان او را محدود نمود، تجربه به ما نشان داده است که مابین ممالک جمهوری‌انهایی که قشون از خود داشته‌اند بیشتر نائل به فتح و ظفر شده‌اند تا آن دولت‌هایی که تکیه به قشون‌های اجیر نموده‌اند که نتیجه آن همیشه برای آن دولت‌ها شکست و مغلوبیت بوده.

به‌علاوه یک مملکت جمهوری که به قشون خودش متکی است با اشکالات بس زیادتری تحت نفوذ دیگری درمی‌آید تا آن ممالکی که تکیه‌گاه آنها قشون‌های اجیر است. ممالک روم و اسپارت قرن‌ها مسلح و در آزادی کامل امرار حیات نمودند، سکنه مملکت سوئیس بهترین ملت مسلح و آزادترین مردم روی زمین بشمار می‌روند.

نمونه قشون‌های اجیر را در تاریخ قدیم کارتاژ داریم که در پایان اولین جنگشان با دولت روم به واسطه همین قشون‌های اجیر نزدیک به زوال رسیده بودند با وجود اینکه فرمانده آن قشون از سرداران خود کارتاژ انتخاب شده بود. اهالی طیس^۱ پس از مرگ اپی‌می‌نونداس^۲ فیلیپ پادشاه مقدونی را سردار قشون خویش نمودند ولی پس از مظفریت و خاتمه جنگ فیلیپ آزادی آنها را از ایشان سلب نمود، همین‌طور اهالی میلان پس از مرگ دوک فیلیپو^۳ فرانسسکو اسفورزا را به سرداری خودشان اجیر کردند که میلان را در برابر حملات ونیسی‌ها دفاع کند ولی پس از اینکه

1- Thebes 2- Epiminondas 3- Duke Filippo

دشمنان آنها را شکست داد با همان دشمنان همدست شده دولت میلان را که آقای او محسوب می‌شد برانداخت. پدر این شخص هم زمانی که در خدمت ملکه ناپل بود غفلتاً کناره نمود و ملکه را بدون قشون رها کرد و در نتیجه ملکه خود را مجبور دید برای رهایی مملکت خود به پادشاه آراگون^۱ پناه برد.

ممکن است گفته شود که در ادوار گذشته دولت‌های ونیس و فلورانتین با همین قشون‌های اجیر وسعت پیدا کرده و بزرگ شده‌اند و سرداران همین قشون‌ها به آن دولت‌ها خدمت نموده‌اند بدون اینکه به خیال جاه‌طلبی افتاده سلطنت آنها را غصب نمایند. جواب من در این باب این است که دولت فلورانتین در این دفعه خوش‌بخت بوده زیرا بعضی از سرداران رشید قشون اجیر که ممکن بود اسباب وحشت آنها را فراهم کنند فاتح نشدند. دسته‌ای از آنها در مقابل خودشان رقیب داشتند و بعضی دیگر هم حس جاه‌طلبی خود را در راه‌های دیگر صرف نمودند.

در میان سردارانی که نائل به فتح نشدند یکی گیوانی آکوتو^۲ بود. این سردار چون در جنگ توفیق نیافت هرگز وفاداری او به معرض امتحان درنیامد ولی همه کس تصدیق می‌کند که هرگاه فاتح می‌شد تمام فلورانتین در تحت نفوذ و اقتدار او قرار می‌گرفت. اسفورزاها نیز رقیب‌هایی در براکسشی^۳ داشتند به علاوه حس جاه‌طلبی فرانسسکو متوجه لمباردی بود و حس جاه‌طلبی براکسیو^۴ بر ضد کلیسا و مملکت ناپل صرف می‌شد.

خوبست قدری هم متوجه عصر خود بشویم و ملاحظه کنیم چه اتفاقاتی اخیراً رخ داده است. دولت فلورانتین پااولو ویتلی را که یک فرمانده مجرب بود به سرداری خود انتخاب نمود. این شخص اول یک مرد عادی و ساده بود که به مرور زمان ترقی نموده به سرداری رسید و معروفیت حاصل کرد. اگر این سردار از جنگ پیزا فاتح درآمده بود بدون شک تمام مملکت فلورانتین در ید اقتدار او قرار می‌گرفت و اگر به دشمن ملحق می‌گشت فلورانتین بدون تردید خراب و ویران می‌شد و اینکه او را از این کار مانع شدند و نگذاشتند به دشمن ملحق شود برای این بود که دولت فلورانتین در برابر خواهش‌های او تسلیم شده بود.

1- Aragon 2- Giovanni Acuto 3- Bracceschi 4- Braccio

همچنین اگر ما ترقیات ونیسی‌ها را در نظر بگیریم خواهیم دید جلال و عظمت و موفقیت آنها تا زمانی بوده که تمام سکنه از فقیر و غنی و بزرگ و کوچک در جنگها از روی میل در تحت سلاح می‌رفتند و این ترتیب قبل از جنگهای صحرائی معمول بوده ولی چون به جنگهای صحرائی شروع نمودند آن عادت قدیمی را از دست دادند و در عوض رسوم معموله ایتالی را در پیش گرفتند. در اوایل امر که می‌خواستند مملکت خودشان را در خشکی توسعه دهند هنوز چندان مستملکاتی نداشتند ولی دارای شهرت تمام بودند و چندان ترسی نیز از سرداران خود نداشتند لکن پس از آنکه خاکشان توسعه یافت مخصوصاً در دوره کارماگنولا^۱ سردار معروف به اولین اشتباه خود پی بردند.

این شخص یکی از سرداران رشید و مجرب بود و به این صفات در نزد تمام ونیسی‌ها معروف شده بود بخصوص وقتی که دوک میلان را نیز در میدان جنگ شکست داد، ولی در جنگهای آتی سستی نمود و مانند سابق برای آنها جنگ نمی‌کرده، ونیسی‌ها فهمیدند او دیگر برای آنها فتوحاتی نخواهد نمود زیرا که این سردار نامی دیگر نمی‌خواست جداً جنگ کند و ونیسی‌ها نیز چون قادر نبودند او را اخراج کنند ناچار برای اینکه قسمتهایی را که متصرف شده بودند از دستشان خارج نشود او را به قتل رسانیدند و بعد از او سرداران دیگر را اجیر نمودند.

در دوره فرماندهی این سرداران دیگر بسیمی از فتوحات نبود بلکه از شکست‌های ایشان خطرات زیاد متوجه آنها می‌گردید مثلاً در جنگ ویلا^۲ تمام آنچه را که در مدت هشتصد سال به دست آورده بودند در یک جنگ از دست دادند، این است که معروف شده منافی که از جنگهای قشون‌های اجیر حاصل می‌شود بسیار کم و بطیئی است لیکن خسارات آنها زیاد و سریع و غیرقابل تحمل می‌باشد.

چون دنباله سخن مجدداً مرا به طرف ایتالیا متوجه گردانید و مدتهاست نگاهداری قشون‌های اجیر در این مملکت معمول شده لازم است در این موضوع دقیقاً بحث کنم تا ابتدای شروع و ترقیات بعدی این قشونها به خوبی شناخته شده و

اگر در صدد اصلاح آنها بخواهند برآیند به سهولت اصلاح شود. وقتی که در دورهٔ اخیر دست امپراطوری از ایتالی کوتاه شد و بیشتر برای سلطنت زمینی کلیسا فکر نمودند در این حین مملکت ایتالیا به چندین دولت کوچک تقسیم گردید و سکنه بسیاری از شهرهای بزرگ بر ضد اعیان و اشراف خود مسلح شدند ولی اعیان و اشراف نظر به اینکه در تحت حمایت امپراطور بودند مردم را همیشه در تحت فشار و تسلط خود داشتند و چون روحانیون نیز به سلطنت زمینی علاقه مند بودند با آنها مساعدت نمودند، در این هنگام عده‌ای از این شهری‌ها که جزء اشخاص عادی بودند به مقام حکمرانی رسیدند و به این ترتیب تقریباً تمام مملکت ایتالی به دست روحانیون کلیسا و دولت‌های جمهوری افتاد. حکمرانان قسمت اول کثیش بودند و قسمت دوم اشخاص بی تجربه و عادی شهرها و هیچ‌یک از این دو دسته تجربه یا معلومات اداره کردن مملکت را نداشته و مردمان سلحشور و جنگی نبودند این بود که موضوع قشون‌های اجیر پیش آمد و قشون‌های خارجی برای این کار استخدام شدند.

اولین شخصی که در این خدمت معروف شد البری گوکونیو^۱ بود در رومانا که از تربیت شدگان مکتب جنگی او براکسیو و اسفورزا می‌باشند که این دو نفر هر یک در عصر خود یگانه دیکاتور ایتالی بودند، بعد از اینها سرداران دیگر پیدا شدند تا عصر حاضر که از آثار لیاقت و استعداد و رشادت آنها مملکت ما دستخوش شارل شد و به غارت لوئی رفت و به وسیله فردیناند خراب شد و از طرف دولت سوئیس بی احترام گردید.

اولین مقصود قشونهای اجیر این بود که اهمیت پیاده‌نظام را از بین ببرند تا بدین وسیله بتوانند در انظار مردم افراد خودشان را کاری و لایق قلم بدهند و این کار را می‌کردند برای اینکه خودشان هیچ نوع زمین و مستملکات نداشتند و فقط معاش آنها از شغل قشونی و سربازی اداره می‌شد و اگر می‌خواستند عدهٔ پیاده‌نظام را زیاد کنند برای آنها غیرممکن بود زیرا که همیشه به قشون سواره بیشتر دسترسی داشتند و عده کمی از آن دارای اهمیت و ابهت مخصوص بوده و به سهولت نیز می‌شد آنها

1- Alberigo of conio

را اداره کرد و این ترتیب به قدری معمول شده بود که در یک قشون بیست هزار نفری دو هزار نفر سرباز پیاده وجود نداشت.

این سرداران مدام کوشش می نمودند که خود و اتباعشان را از سختی ها و خطرات و خستگی نگاهداری کنند و هرگز کسی را در جنگ نمی کشتند بلکه وقتی فایق می آمدند دشمن را اسیر نموده و بعدها نیز بدون شرط و قیدی آزاد می کردند. در هنگام شب هیچ وقت به قلعه یا شهری حمله نمی نمودند و آنهایی که در داخل شهر بودند هرگز از شهر خارج نمی شدند که به قشونهای مهاجم شبانه حمله کنند، اردوهای آنها سنگربندی و یا خندق کردن هیچ نداشته در زمستانها جنگ به کلی موقوف می شد و برای تمام این ترنیهات مقررات نظامی مخصوصی خودشان برقرار نموده بودند تا به طوری که اشاره شد آنها را از زحمت و مشقت و خطر خلاصی بخشید. بنابر آنچه گذشت مملکت ابطالی را این دستجات قشونی دچار بدبختی و فلاکت و در انظار خارجی ها حقیر و پست نموده اند.

فصل سیزدهم

در باب قشونهای کمکی، مختلط و ملی

نوع دیگر قشونهای غیرمفید و بی‌مصرف قشونهای کمکی یا امدادی هستند که برحسب تمنای شاه از طرف شخص صاحب اقتداری به امداد و کمک شاه آمده باشند، مانند قضیه پاپ جولئوس دوم که چون مشاهده نمود قشونهای اجیر در جنگ فرارا امیدبخش نبوده و رفتارشان ناپسند است محتاج به قشون کمکی شد و با فردیناند پادشاه اسپانیول ترتیب آن را داده یک عده قشون سواره و پیاده کمک گرفت.

قشونهای کمکی ممکن است برای خودشان قشونهای خوب و مفیدی باشند اما اسباب ضرر و خطر برای کسانی هستند که آنها را دعوت کرده‌اند و تقریباً همیشه اینطور بوده است زیرا که اگر شکست بخورند کار شما ساخته شده است و اگر فاتح شدند شما اسیر آنها هستید.

تاریخ قدیم مملو از این وقایع است ولی من از موضوع پاپ جولئوس دوم نمی‌گذرم و می‌خواهم از آن صحبت بدارم چون که این واقعه هنوز از خاطرها فراموش نشده است. رفتار این پاپ در موضوع تصرف فرارا منتهای عجله و شتاب او را نشان می‌دهد و بدون مطالعه سراز پا نشناخته خود را به آغوش دولت خارجی انداخت، با وجود این اقبال مساعد به او کمک نمود که میوه تلخ این اعتماد غیرعقلانه را نچشید زیرا پس از آنکه قشونهای کمکی او در راونا شکست

خوردند قشون سوئیس یک حمله سخت ناگهانی کرد که این حمله هم اسباب تعجب خودشان بود و هم سایرین و در این حمله دشمن را به کلی مضمحل نموده از مملکت راندند، در این واقعه پاپ به دست دشمن شکست خورد ولی خودش به دست قشون‌های کمکی گرفتار نشد زیرا که فتح‌راد دیگران نمودند قشون‌های کمکی. مملکت فلورانتین در هنگامی که از خود قشون نداشت ده هزار نفر به عنوان کمک آورده و پیزا را محاصره نمودند و در این اقدام خرابی که وارد آمد مافوق خرابی‌های سابق بود.

امپراطور قسطنطنیه برای اینکه خود را از شر همسایگان حفظ کند ده هزار نفر قشون ترک را برای کمک به یونان دعوت نمود، وقتی که جنگ تمام شد ترکها دیگر از یونان خارج نشدند و این ابتدای رقیت یونان است در دست لامذهبان، پس هرکسی که بخواهد از فتح و ظفر بی نصیب گردد باید به قشون‌های کمکی متوسل شود زیرا خطر اینها به مراتب از خطر قشون‌های اجیر زیادتر است و خرابی را حاضر و آماده برای دعوت‌کننده همراه دارند زیرا قشون کمکی بین خودشان متحد و کاملاً در تحت اوامر فرماندهان خود می‌باشند اما قشون‌های اجیر چه قبل از فتح و ظفر و چه بعد از آن نخواهند توانست نسبت به شاه خیانت کنند. - فرصت‌های طولانی و مناسب و اوقات مساعدی باید داشته باشند تا بتوانند قدام سوئی بنمایند به علاوه چون اینها دسته دسته هستند و هر دسته صاحب منصب علیحده دارد و از طرف شاه حقوق می‌گیرند و فرمانده آنها از طرف شاه معین می‌شود ممکن نیست به این زودی و به این سهولت برای شاه خطرناک باشند.

خلاصه خطر شاه از طرف قشون اجیر از عدم رشادت آنهاست و حال آنکه خطرات قشون کمکی از رشادت آنهاست، شهریاران عاقل همیشه از این نوع قشون‌ها در وحشت بوده و اعتمادشان به قشون‌های خودشان بوده است، با قشون‌های خود اگر شکست خورده‌اند آن شکست را به فتح و غلبه‌ای که با قشون‌های اجنبی نصیب آنها شود ترجیح داده‌اند و بر آنها ثابت شده است مظفریت‌هایی که با قشون‌های اجنبی نصیب شهریاران می‌شود فتوحات حقیقی

محسوب نمی شود.

من هرگز از تکرار شرح حال سزار بورجیا و اعمال او تردیدی به خود راه نمی دهم. او با قشون کمکی فرانسه وارد رومانا گردید و با کمک آنها ایمولا^۱ و فورلی^۲ را تصرف کرد بعدها فهمید که این قشون‌ها قابل اعتماد نیستند و به تصور اینکه از قشون‌های اجیر خطرات کمتری متوجه می شود به آنها متوسل شد. از اورسینی‌ها و ویتلی‌ها قشون اجیر نمود. چون خودش فرمانده آنها بود عملاً مشاهده نمود که این قشون متلون، خطاکار و خیانت‌پیشه است پس آنها را هم ترک کرد و بعدها فقط به قشونی که خودش به وجود آورده بود اعتماد و اطمینان نمود، اینک ما به خوبی می توانیم فرق بین این قشون‌های مختلف را بدانیم. احوال خود دوک بورجیا را با این قشون‌های مختلف ملاحظه کنیم که اول چه مقامی را دارا بود و حال دارای چه مقام با اهمیتی است، امروز که اتکای او به قشون و قوای خودش می باشد نفوذ و اقتدار او روزبه‌روز زیادتر می شود و هیچ وقت از او این اندازه در اندیشه نبودند و ملاحظه نمی کردند که امروز به واسطه داشتن یک قشون نیرومندی که خود به وجود آورده است از او حساب می برند.

من مایل نیستم از این وقایع و اتفاقات به تندی و عجله بگذرم خصوصاً آن وقایعی که هنوز هم در حال جریان است. من نباید از داستان هیرو سیراکوس گذشته و از وی هیچ سخن نرانم. هیرو یکی از آن اشخاصی است که من در سابق به او اشاره نموده‌ام، این شخص یکی از سرداران سیراکوس بود و فوراً فهمید که به قشون‌های اجیر مانند آنهایی که ما در ایتالی داریم نمی توان امیدوار بود و یا انتظار خدمت از آنها داشت از طرفی نه می توانست آنها را منحل کند و نه از آنها نگهداری نماید پس ناچار شد همه را یک‌باره از دم شمشیر بگذراند و در عوض از مردان محل قشونی تشکیل داده با همان‌ها بجنگد بدون اینکه از کسی استمداد بطلبد. من در اینجا اشاره‌ای هم به تورا^۳ خواهم نمود که مطلب آن به موضوع ما مربوط می باشد. وقتی که داود به شائول پیشنهاد نمود که حاضر است رفته با قولیث^۳ پهلوان فلسطین جنگ کند، شائول از لحاظ تشویق او را با اسلحه خود مسلح نمود، همین

1- Imola 2- Forli 3- Goliath

که داود آن را پوشید فوراً بیرون آورد و گفت با این اسلحه که امتحان نشده نمی شود بر دشمن غالب آمد بهتر این است با فلاخن و شمشیر خود با دشمن روبه‌رو شوم، خلاصه اسلحه دیگران برای انسان یا گشاد است یا تنگ و یا سنگین در هر صورت مانع از عملیات می‌گردد.

شارل هفتم پدر لوئی یازدهم که با شجاعت و قوای خود انگلیس‌ها را از فرانسه بیرون کرد این مطلب را خوب فهمیده بود که تا دارای یک قشون ملی نباشد نمی‌تواند بر دشمنان خود فایز آید بدین جهت فرمان صادر نمود که در تمام مملکت قشون ملی از سواره و پیاده تشکیل یابد، پس از او پسرش لوئی از دستور پدر خارج شده قشون ملی را منحل نمود و از سوئیس قشون اجیر کرد و همین خطا را پادشاهان بعدی نیز مرتکب شدند که فرانسه در نتیجه همان خطاها به این روز افتاده است یعنی شهرت و افتخار نصیب قشون‌های اجیر سوئیس شده و قشون ملی از کار افتاده، در نتیجه مملکت فرانسه محتاج به قوای اجنبی گردیده و چون این ترتیب معمول شده قشون فرانسه عادت نکرده است که بدون کمک قشون خارجی خود به تنهایی بتواند کاری از پیش ببرد حتی با قشون سوئیس نیز نمی‌تواند برابری کند و بدون کمک آنان هم قادر نیست بر دشمن غلبه نماید بنابراین قشون فرانسه مرکب از دو دسته می‌باشند قسمتی قشون ملی و قسمتی هم قشون اجیر. با این حال قشون ملی به مراتب رشیدتر و قابل اعتمادتر از قشون‌های اجیر یا کمکی هستند.

این یک حقیقت مسلم است که اگر مملکت فرانسه مقررات شارل هفتم را در باب قشون ملی خود حفظ نموده و به آن عمل می‌نمود آن مملکت امروز غیرقابل تسخیر می‌بود و خاکش نیز تا حال وسعت پیدا کرده بود لیکن اشخاص از عدم مآل‌اندیشی تغییراتی می‌دهند که ابتدای آن موافق پسند خاطر است ولی معایب بعدی آن ظاهر نیست چنانکه قبلاً اشاره نمودیم مانند مرض تب لازم می‌باشد که به آسانی نمی‌توان تشخیص داد، با همه اینها شهریار عاقل به معنای تمام آن است که فساد را قبل از اینکه بزرگ شده و اسباب خطر شود فوراً تمیز بدهد.

فهم به اشخاص محدودی داده شده، اگر ما به عللی که در اولین مرحله باعث برافتادن دولت با عظمت روم شد دقت کنیم خواهیم دید که علت اصلی آن به کار

بردن قشون‌های اجیرگوت‌ها^۱ بود و از همان روز قدرت و نفوذ دولت روم رو به ضعف گذاشت و تمام صفات نیکی که رومی‌ها دارا بودند به آنها منتقل شد و اسباب اضمحلال روم فراهم گردید زیرا قشونی نداشت که در روزهای بعد از او دفاع نماید. خلاصه هیچ مملکتی بدون داشتن قشون ملی ایمن نیست و اگر از خود قشون ملی قابل اعتماد نداشته باشد آن وقت باید متکی به قضا و قدر باشد.

این همیشه عقیدهٔ راسخ و روش مردان عاقل است که هیچ چیزی ضعیف‌تر و عمر آن کوتاه‌تر از شهرت و اقتداری نیست که اساس آن روی پایه یک قدرت حقیقی گذاشته نشده باشد و آن قدرت عبارت از قشون ملی می‌باشد. مقصود از قشون ملی آن است که افراد آن قشون از سکنهٔ مملکت خود پادشاه باشند، و سایرین یا قشون اجیر هستند و یا قشون‌های کمکی و امدادی.

اگر به آن دستوری که داده و به آن اطمینان کامل دارم دقت و عمل شود به سهولت می‌توان یک قشون ملی به وجود آورد و همچنین اگر به طرح مخصوصی که فیلیپ پدر اسکندر کبیر در فراهم آوردن قشون ملی به کار برد توجه شود و به آن وسائلی که سایر شهریان و دولت‌های جمهوری بدانها متوسل شدند توسل جویند در این صورت به آسانی می‌توان چنین قشون ملی را فراهم آورد.

فصل چهاردهم

وظیفه شاه نسبت به امور لشگری

برای یک شهریار هیچ فکر و توجهی بالاتر از آن نیست که در باب وسایل و اسباب جنگ بیندیشد و نظم و ترتیب و تعلیم صحیح که لازمه داشتن یک قشون نیرومند می‌باشد ایجاد نماید و دقت خود را کاملاً باید در این رشته بخصوص مصروف دارد زیرا این یگانه فنی است که از هر فرمانده قابل انتظار آن می‌رود. این فن به اندازه‌ای دارای اهمیت است که نه تنها شهریارانی را که ارثاً به تاج و تخت رسیده‌اند حفظ می‌کند بلکه غالباً وسیله بسیار مؤثری در ترقیات اشخاص عادی شده و آنها را به مقامات عالی رسانده است.

از طرف دیگر ما مکرر مشاهده نموده‌ایم شهریارانی که بیشتر اوقات خود را عوض اینکه صرف تهیه و تنظیم و ترتیب قشون نمایند صرف عیش و نوش و راحتی می‌کنند در نتیجه تاج و تخت خود را از دست می‌دهند و مملکت نصیب دیگری می‌گردد، از آنجایی که غفلت از این فن یگانه علت این نوع بدبختی‌هاست مهارت در این فن نیز مطمئن‌ترین طرق نایل شدن به جلال و قدرت و عظمت است. فرانسسکو اسفورزا به وسیله مهارت خود در فن قشونی از درجه بسیار ساده و عادی ترقی نمود و به مقام شهرداری میلان نائل گردید در حالی که اعقاب او برای اینکه از حیات پر زحمت و خسته‌کننده سربازی احتراز کنند با اینکه اولاد شهریار بودند به درجات بسیار نازلی تنزل نمودند.

در میان علل دیگر بدبختی که به واسطه مسلح نبودن شاه رخ خواهد داد یکی این است که شاه را تحقیر و تخفیف خواهند نمود و این یکی از آن بلاهایی است که

شخص پادشاه به طوری که ذیلاً بیان خواهد شد منتهی درجه باید از آن خود را حفظ کند.

بین آدم مسلح و غیرمسلح هیچ تناسبی نیست و برخلاف منطق و دلیل است که شخص مسلح با میل و رضای خود از شخص غیر مسلح اطاعت کند و یا اینکه شخص غیرمسلح در میان یک عده از پیروان مسلح خود ایمن بماند زیرا استهزاء از یک طرف و عدم اعتماد از طرف دیگر غیرممکن خواهد نمود که چنین عده‌ای بتوانند با هم کار بکنند.

از اینجاست که یک پادشاه بی اطلاع از فنون قشونی و عملیات نظامی با داشتن سایر عیب‌های دیگر در میان قشون خود قابل احترام نبوده و شاه نیز با این ترتیب نمی‌تواند بدانها اعتماد کند، در این صورت پادشاه هرگز نباید غیر از امور لشگری و سلحشوری توجهش به مسائل دیگر صرف شود. البته در موقع صلح باید بیش از جنگ به این کار اهمیت بدهد و این را به دو طریق می‌توان انجام داد یکی به طریق عملی دیگر به طریق تئوری یا نظری.

راجع به طریق عملی شخص پادشاه علاوه بر اینکه قشون را هر روز در مشق و ورزش‌های بدنی باید چست و چابک نگاهدارد دائماً با قشون خود بایستی در شکار باشد. اول باید خود را به سختی و تحمل زحمت و مشقت عادت دهد و بعد اطلاعات کاملی از اطراف و نواحی مملکت خود و مرتفعات و عوارض زمین از قبیل کوهها، سرانسیب‌ها، دره‌ها و ماهورها پیدا نماید و همه جا را به دقت تمام ملاحظه نموده خود را با وضعیات رودخانه‌ها، حدود جنگل‌ها و محل باطلاق‌ها آشنا سازد و از جزئیات اراضی مملکت خود اطلاع پیدا کند.

یک چنین اطلاعاتی از دو نظر برای او مفید خواهد بود اول مملکت خود را خوب خواهد شناخت و خواهد فهمید چگونه باید از آن دفاع نماید دوم به واسطه آشنا شدن به تمام نقاط و اطراف و حدود و اوضاع آنها به سهولت خواهد توانست ولو به یک نظر هم باشد اوضاع و احوال سایر ایالات را مشاهده کند زیرا که تپه‌ها، دره‌ها، دشتها، رودخانه‌ها و باطلاق‌های توسکنندی مسلماً یک شباهت نسبی با سایر جاها دارد بنابراین با داشتن اطلاعاتی از احوال طبیعی زمین‌های آن ایالت مقیاس صحیحی برای شناختن و دانستن اوضاع و احوال سایر ایالات می‌توان

به دست آورد، پس پادشاهی که این قبیل اطلاعات را نداشته باشد از مهمترین صفت یک سردار قابل عاری است زیرا با این معلومات می توان قشون دشمن را اغفال کرد و بدان غلبه نمود و می توان محل مناسبی برای اردوگاه معین نمود و قشون را از جنگل ها و باطلاح ها ایمن گذرانید و دانسته می شود که در کجا باید صف آرایی کرد و چگونه و در چه محلی و به چه طریق دشمن را محاصره نمود یا با او جنگ کرد.

تعریف و تمجیدهایی که مورخین از فیلوپوئمون^۱ پادشاه آکائیان ها نموده اند برای این است که او در اوقات صلح همیشه مشغول مطالعه نقشه های جنگ بود و هر وقت با دوستان و همراهان خود در اطراف و نواحی مملکت گردش می نمود غالباً می ایستاد و با آنها در این موضوعات صحبت و سئوالات می نمود که اگر مثلاً دشمن روی فلان تپه واقع شود و ما با قشون خود در این محل واقع شویم کدام یک از این دو دسته موقع جنگی مناسب و خوبی خواهد داشت؟... ما چگونه بدون تلفات می توانیم بر آنها حمله کنیم؟... اگر ما مجبور به عقب نشینی شویم به کدام طرف باید عقب نشینی کنیم؟... اگر آنها عقب نشینی کنند ما چگونه آنها را تعقیب کنیم؟... به این ترتیب تمام مسائل نظامی را با دوستان صمیمی خود در میان می گذاشت و از تمام اتفاقاتی که ممکن بود در جنگ رخ بدهد با آنها صحبت می نمود و به دقت به عقاید هریک از آنها گوش داده بعداً عقاید خود را ساده و روشن برای آنها بیان می کرد و برای اثبات آن عقاید دلایل کافی می آورد. نظر به اینکه او همیشه قبل از وقت دقیقانه در مسائل تأمل می نمود هر موقع او فرماندهی قشونی را به عهده می گرفت هرگز اتفاقی رخ نمی داد مگر اینکه او قبلاً چاره آن را فکر کرده و راه حل آن را اندیشیده بود.

اما راجع به طریق تئوری و تربیت فکری برای پادشاه لازم است تواریخ را مطالعه کند و در آنها هرچه از اعمال مردمان بزرگ به نظرش می رسد یادداشت نماید و خوب بداند این اشخاص در مواقع جنگ چگونه عمل نموده اند و اسباب و وسائل فتوحات و علل شکست ایشان چه بوده، آنها را به دقت امتحان کند و بالاتر

1- Philopoemon

از تمام اینها کار دیگری نیز هست که سایر بزرگان ادوار گذشته بدان عمل کرده‌اند و آن این است که یک نفر از مردمان بزرگ تاریخی را برای نمونه‌ای که خود از او تقلید کند انتخاب نموده تمام اعمال و فتوحات و دوره‌های حیات این شخص بزرگ را همیشه در مدنظر داشته باشد و آنها را سرمشق عملیات خود قرار بدهد.

مثل اینکه اسکندر کبیر همیشه از آکیلس^۱ تقلید می‌نمود، قیصر معروف روم از اسکندر و سی‌پیو^۲ از کورس کبیر - هرکس تاریخ کورس کبیر را که گزنوفون^۳ معروف نوشته است مطالعه کرده باشد بعدها در زندگانی سی‌پیو خواهد دید چقدر اعمال او شبیه به اعمال کورس کبیر است و این تقلید چقدر به جلال و عظمت و افتخار او افزوده است. در پاکدامنی، ادب، مهربانی و سخاوت در تمام این صفات شباهت تامی به کورس کبیر داشته است که گزنوفون از آنها تمجید می‌کند.

بنابراین یک شه‌ریار عاقل و دانا این ترتیبات را باید تعقیب نموده مخصوصاً در موقع صلح هرگز نباید غفلت کند بلکه با جدیت تمام باید از اوقات صلح استفاده نماید و در مواقع خطر بتواند بر خطرات فایق آید و هرگاه روزگار یا طبیعت بر علیه او قیام کند بتواند در مقابل حملات روزگار از خود استقامت نشان بدهد.

1- Achilles 2- Scipio 3- Xenophon

فصل پانزدهم

در باب صفات ممدوحه یا مذمومه شهرياران یا مردمان معروف که به واسطه آن صفات مورد ستایش و یا تکذیب واقع شده‌اند

اینک برعهده ماست که در باب مناسبات و رفتار پادشاه نسبت به رعایا و دوستان خود دقت و مطالعه کنیم که چگونه باید باشد، از آنجایی که عده زیادی در این زمینه نظریات خود را نوشته‌اند می‌ترسم اقدام به این موضوع از طرف من یک نوع خودنمایی تصور شود به علاوه ترس دیگری که دارم این است که نظریات من در این باب به کلی جداگانه و اصولاً غیر از نظریات کسانی است که تا حال در این زمینه نوشته‌اند، از آنجایی که مقصود من نوشتن یک سلسله مطالب مفید و سودمند است مخصوصاً برای کسانی که مایل به مطالعه و فهم مطلب هستند اگر حقیقت مطلب را تعقیب کنم بهتر است تا پیرامون نظرهای خیالی و تصویری بگردم زیرا که ممالک جمهوری و پادشاهی بسیاری در عالم خیال به تصور آمده‌اند که هرگز نه وجود حقیقی داشته و نه کسی آنها را دیده یا شناخته است و در دوره‌ای که ما زندگانی می‌کنیم یا زندگانی خواهیم کرد دو اصل جداگانه هست که با هم فاصله زیاد دارند که اگر کسی یکی را ترک نموده و خود را به آن دیگری ببندد و مأنوس کند تقریباً مانند این است که عوض نجات دادن خود هلاک خود را سبب شده است.

پس هرکسی که بخواهد با مقیاس کامل نیکی در هر کاری اقدام کند چنین

شخصی می‌بایست در میان آنهایی که عددشان خیلی زیاد و در عمل بد هستند مضمحل شود، در این صورت برای یک پادشاه لازم و حتمی است که بداند برای اینکه مقام خود را کاملاً حفظ کند غیر از نیکی مطلق چه می‌توان کرد و در موقع مقتضی باید بداند آیا اعمال نیک خود را به کار برد بهتر است یا اینکه آن را ترک کند. بنابراین باید خیالات واهی را در باب اعمال پادشاه کنار گذاشت و فقط از آنچه که عین حقیقت است صحبت نمود پس گوئیم از تمام مردان بزرگی که تا حال یادی از آنها شده است بخصوص شهیارانی که مقام عالی دارند همیشه یکی سخی بوده است یکی ممسک، یکی حریص یکی بی‌طمع، یکی ظالم یکی رحیم، یکی عهدشکن یکی درست‌پیمان، یکی جبون دیگری رشید، یکی مؤدب دیگری بی‌ادب، یکی عیاش دیگری پاکدامن و پارسا، یکی امین دیگری نادرست، یکی ثابت دیگری متلون، یکی موقر دیگری بی‌وقار، یکی متدین دیگری لامذهب و امثال اینها و همه کس تصدیق خواهد نمود که اگر یکی از شهیاران دارای تمام این صفات حسنه باشد بدون تردید چنین کسی قابل تمجید و ستایش تمام بشر است، البته داشتن این صفات نیک و مراقبت در اینکه هر یک از آن صفات در موقع خود به کار رود یقیناً از طبیعت بشر خارج است فقط یک شهیار عاقل و مجرب می‌تواند مواظب باشد از چیزهایی که تولید حس تنفر می‌کند و یا از ارتکاب اعمال بدی که عاقبت آنها منجر به عزل او می‌شود احتراز کند و اگر ممکن باشد سعی نماید بعضی عملیات تند و خشن از او سر نزنند و لو اینکه این نوع عملیات آنقدرها شدید نباشد که به عزل او منجر شود. با این حال اگر ناچار باشد به واسطه پیش آمدهای غیرعادی به بعضی عملیات تند و خشن مبادرت نماید در این صورت بدون دغدغه خاطر باید آن عملیات خشن را به کار بندد و در این مواقع از سرزنش و ملامتی که پشت سر او هست نباید بیم داشته باشد بلکه باید آنها را تحمل نماید زیرا که بدون این نوع عملیات تند و خشن نگاهداری قدرت و نفوذ غیرعملی است، در این صورت اگر در اطراف موضوع دقت کامل کند خواهد دانست که یک راه‌حل ممکن است داشته باشد که در ظاهر جلوه خوبی دارد ولی اگر آن را تعقیب کند به خرابی خود او منجر خواهد شد از طرفی راههای دیگری است که گرچه در انظار جلوه آنها بسیار بد است ولی به کار بستن آنها او را موفق داشته و از خطرات ایمن خواهد نمود.

فصل شانزدهم

سخاوت و امساک

اینک شروع می‌کنم به شرح اولین صفتی که در فوق اشاره شد و می‌گویم شاید خوب باشد که پادشاه معروف به سخاوت باشد ولی سخاوت بدون شهرت در آن زیان‌آور است اگرچه به موقع و به جا به کار برده شود با این حال اگر معروف نشود و کسی نداند باز شاه را به داشتن صفت امساک متهم خواهند نمود، بنابراین دارا بودن این صفت به طوری که پیش همه کس مسلم بشود برای شاه البته بسیار شایسته است ولی باید دید نتیجه این عمل چه خواهد شد؟ - پادشاهی که می‌خواهد عامه مردم بدانند او دارای صفت سخاوت است تمام دارایی خود را در این راه صرف خواهد نمود و پس از اتمام آن مجبور خواهد بود برای اینکه شهرت سخاوت خود را حفظ کند مالیاتهای گزاف به رعایای خود تحمیل کند و به ضبط اموال دیگران متوسل شود و صدها طرق مختلف دیگر را پیش خواهد گرفت که از آن راهها پول تهیه کند و با این اقدامات منفور ملت خود می‌گردد، اگر هم فقیر و بی‌بضاعت باشد در انتظار تحقیر می‌شود در نتیجه ملت را از خود رنجانیده فقط چند نفر معدودی را ممنون نموده و خود را هم در معرض خطرهای سخت و شدید گذاشته است، همین که متوجه این خطرات بشود و بخواهد تغییر رویه بدهد فوراً غاصب اموال و املاک مردم معرفی شده است.

بنابراین یک شهریار بدون اینکه متحمل ضرر و زیان بشود نمی‌تواند خود را معروف کند پس برای شهریار عاقل و دانا بهتر است که خود را به این صفت آشنا نکند ولو به صفت امساک هم معرفی شود چون که به مرور زمان و به موقع خود

مردم به سخاوت پادشاه اعتراف خواهند نمود و آن وقتی است که بدانند به واسطه صرفه جویی و امساک پادشاه مالیات مملکت برای مخارج آن کافی است و در موقع خطر نیز می‌تواند در مقابل دشمن ایستادگی کند و قادر است به کشورگشایی اقدام نماید بدون اینکه تحمیلی به ملت خود وارد آورد پس با این ترتیب سخاوت را در حق عموم مردم که عددشان بس زیادتر است به کار برده است زیرا که از آنها چیزی نگرفته و فقط در نزد عدهٔ قلیلی که به آنها چیزی نمی‌دهد ممسک به قلم خواهد رفت.

در عصر خودمان نیز پادشاهان زیاد دیده‌ایم که هیچ کار بزرگی از پیش نبردند مگر آنهایی که به صفت امساک معروف بودند و سایرین همه مضمحل شدند. پاپ جولپوس دوم خود را معروف به سخاوت نمود تا خود را به مقام پاپی برساند پس از آن دیگر هیچ سعی نداشت که بدین صفت معروف باشد و در جنگ با پادشاه فرانسه در تمام مدت جنگ هرگز مالیات اضافی به ملت تحمیل نکرد و زیادی مخارج خود را از وجوه ذخیره‌ای که قبلاً صرفه جویی کرده بود جبران نمود. اگر پادشاه فعلی اسپانیول خود را به سخاوت معروف نموده بود هرگز در آن جنگهایی که اقدام کرده است به فتوحات نائل نمی‌شد.

بنابراین اگر پادشاهی بتواند از غارت کردن ملت خود احتراز کند و از مملکت خود در موقع خطر دفاع نماید و گریبان خود را از چنگال فقر و فلاکت و استهزاء خاص و عام نجات دهد که تمام اینها در اثر ولخرجی و اصراف پیش می‌آید هرگز نباید به آن شایعاتی که برای نداشتن صفت سخاوت دربارهٔ او گفته می‌شود اهمیت دهد ولو اینکه به صفت امساک هم معروف شود. صفت سخاوت یکی از آن صفت‌هایی است که بالاخره دارندهٔ آن را مجبور به استعفا از مقام سلطنت می‌کند. اگر کسی ایراد کند که قیصر روم به واسطهٔ سخاوت و بذل و بخشش خود دارای قدرت و عظمت شد و عدهٔ زیاد دیگری از این راه به مقامات بس عالی رسیده‌اند من جواب می‌دهم شما یا پادشاه هستید یا می‌خواهید شاه شوید، اگر اولی است که سخاوت زیان‌آور است اگر دومی است بسیار لازم است که شما را با سخاوت فرض کنند، قیصر یکی از آنها بود که می‌خواست به مقام شهرداری برسد ولی پس از اینکه به آن مقام رسید اگر بدون کم کردن مخارج خود می‌خواست زندگی کند تمام

مملکت روم را خراب کرده بود، اگر باز مدعی اصرار کند که بسیاری از پادشاهان که کارهای بزرگی در دنیا انجام داده‌اند معروف به سخاوت بودند می‌گویم پادشاه یا از مال خود خرج می‌کند یا از مال رعایای مملکت خود و یا اموال دیگران را. اگر اموال خود و رعایای خودش می‌باشد حتماً باید در آن امساک کند و اگر از اموال دیگران است در این باب هیچ نوع امساک لازم نیست بلکه بایستی منتهای سخاوت را به کار برد. شهریاری که پیشرو و فرمانده قشون خود باشد و نگاهداری آن قشون نیز از راه غارت و چپاول و گرفتن باج و خراج اجباری از بیگانگان به عمل آید بدیهی است صرف نمودن این نوع اموال باید از روی سخاوت باشد که در غیر این صورت قشونهایش از او پیروی نخواهند نمود، البته آن اموالی که متعلق به شاه و اتباع پادشاه نیست شاه به آزادی می‌تواند بذل و بخشش کند مانند کورس و قیصر و اسکندر چون که سخی بودن از اموال دیگران از قدر و قیمت ایشان نمی‌کاهد بلکه بدان می‌افزاید، چیزی که باعث ضرر و زیان شماست بذل و بخشش اموالی است که متعلق به خود شماست. هیچ صفتی مانند صفت سخاوت خراب‌کننده شخص نیست زیرا وقتی که مشغول بذل و بخشش هستید همان چیزی که باعث سخاوت شماست از دست می‌دهید و بعد فقیر و بی‌چیز شده در انظار حقیر و ناچیز به قلم می‌روید و اگر بخواهید از فقر و فلاکت خود جلوگیری کنید ناچارید به اخاذی مشغول شوید که نتیجه آن منفور شدن است.

در هر صورت سخاوت انسان را به یک یا چندی از این بلاها گرفتار می‌کند که پادشاه باید خود را از آنها حفظ نماید.

فصل هفدهم

در باب ظلم و ترحم و اینکه کدام یک بهتر است. آیا پادشاه باید محبوب باشد یا از او بترسند؟

اکنون در باب صفات دیگر که قبلاً ذکر شد وارد بحث شده و گوئیم هر پادشاهی مایل است او را با رحم و مروت بدانند نه ظالم و جابر با این حال باید مواظب باشد که این صفت رحیم بودن او وسیله سوء استفاده دیگران نشود. سزار بورژیا به ظلم معروف بود لیکن ظلم او مملکت رومان را امنیت داد و متحد نمود و آنها را تحت اطاعت درآورد بنابراین اگر ما به حقیقت امر متوجه باشیم خواهیم دید که این شخص دل‌رحم‌تر از اهالی فلورانس بود زیرا اهالی فلورانس برای اینکه نسبت ظلم به آنها داده نشود گذاشتند به واسطه اختلافات و ضدیت شهر پیستوژا^۱ ویران شود، این است که یک شه‌ریار عاقل نباید از کلمه ظلم که به او نسبت خواهند داد ملاحظه و پروا داشته باشد مخصوصاً موقعی که به وسیله آن می‌تواند ملت خود را متحد و مطیع و باوفا نگاه دارد زیرا وقتی که او بتواند اغتشاش و ناامنی و هرج و مرج را به وسیله بعضی عملیات شدید ساکت و آرام کند در آخر کار بیشتر دل‌رحم و خوش‌قلب به قلم خواهد رفت تا اینکه بگذارد ترحم زیاد جریان صحیح کارها را از مجرای اصلی خود منحرف ساخته کار به شورش و غوغا بکشد و بالاخره به خون‌ریزی منجر شود، اغتشاش و شورش و بلوا سرمنشأ فساد و خرابی مملکت

1- Pistoja

است در صورتی که فشار و سختی که از طرف شاه اعمال شود فقط متوجه اشخاص قلیل و معدودی می‌شود، با تمام این احوال برای شهریار تازه به تخت و تاج رسیده غیرممکن است بتواند از این رسم فرار کند زیرا که مملکت جدید مملو از خطرات است چنانکه ویرژیل^۱ از زبان دیدو^۲ می‌گوید:

«روزگار بی‌مهر و وفا و تازگی سلطنت مرا مجبور می‌کند که مملکت پهناور خود را حفظ کنم.»

در هر صورت یک شهریار تازه به جاه و جلال رسیده نباید زودباور باشد و نباید به سهولت تحریک شود و نباید اول کسی باشد که از خطر اظهار وحشت کند لیکن باید چنان حالت محتاط و عاقلانه مخلوط به مهربانی در خود به وجود آورد که بزرگترین معتمدین او نتوانند او را از حالت عادی و آرامش دائمی خارج کنند و یا اینکه سوء ظن بی‌موردی او را غیرقابل تحمل سازد. قهراً در این مورد این سؤال پیش می‌آید که آیا کدام یک از این دو موضوع بهتر است یعنی شاه را دوست بدانند یا اینکه از او بترسند؟... به عبارت دیگر محبوب بودن بهتر است یا عکس آن؟... جواب سؤال فوق این است که هر دوی اینها بایستی در وجود پادشاه موجود باشد لیکن محبت را با ترس ممکن نیست در یک جا جمع نمود و اگر بخواهیم یکی از این دو را انتخاب کنیم به مراتب بهتر خواهد بود که ترس را بر محبت ترجیح دهیم، زیرا به‌طور کلی مسلم شده است که بشر ناسپاس، متلون و غدار است، برای احتراز از خطر بسیار ماهر و جهت جلب منافع خویش طماع می‌باشد و مادامی که از شما استفاده می‌کند و شما به او نفع می‌رسانید نسبت به شما وفادار است.

به طوری که قبلاً اشاره نمودم اطرافیان شما حاضرند جان و مال و فرزند خودشان را فدای شما بکنند مشروط بر اینکه احتیاج شما به آنها آنی نباشد ولی همین که موقع عمل و امتحان نزدیک می‌شود و حس می‌کنند که شما به آنها احتیاج آنی دارید همه روگردان شده بر علیه شما می‌شوند، بنابراین هر پادشاهی که اساس امیدهای خود را بی‌آنکه با وسائل دیگر تأمین کند روی گفتار و اقوال دیگران قرار بدهد بدون تردید به پادشاهی خود خاتمه داده است زیرا آن دوستی‌هایی که ما در

مقابل بذل و بخشش تحصیل می‌کنیم در صورتی که در مقابل اخلاق نیک و بزرگ‌منشی و سلامت نفس تحصیل نشود اگرچه به‌طور متناسب هم تحصیل شده باشد اساس این نوع دوستی‌ها محکم نیست و در وقت لزوم و احتیاج هم نمی‌توان به آنها دسترسی پیدا کرد و در همان آن ما را ترک می‌کنند.

به‌علاوه مردم در رفتارشان نسبت به کسی که خود را مهربان و محبوب نشان داده است چندان متوجه و دقیق نیستند در صورتی که بیشتر نسبت به آن کسی که خود را ترسناک جلوه داده است متوجه و دقیق می‌باشند زیرا محبت فقط با رشته‌های یک عهد و میثاق بسته شده است و چون بشر زودرنج است این رشته به تحریک یک نفع قلیل شخصی هر آن قابل پاره شدن است ولی ترس این‌طور نیست، ترس بسته به خوف مجازات است و رشته این خوف هم هرگز سست نمی‌شود، در هر حال یک پادشاه مآل‌اندیش باید ترس را چنان عاقلانه پابرجا کند که اگر نتواند جلب محبوبیت بکند اقلاً منفور نشود زیرا یک نفر ممکن است طوری باشد که از او بترسند ولی طرف نفرت هم واقع نشود. البته در عین حال بایستی پادشاه متوجه باشد که به‌عرض و ناموس مردم دست‌درازی نشود و اگر مجبور باشد کسی را به قتل برساند باید علت و دلیل روشنی برای ارتکاب این عمل داشته باشد ولی مافوق همه اینها باید از دست‌درازی به مال مردم احتراز کند چون‌که مردم مرگ پدر را زودتر از مال پدر فراموش می‌کنند به‌علاوه هرگز دنبال بهانه برای ضبط اموال مردم نباید گشت، کسی که فقط یک‌بار با غارت مال مردم زندگی کرده باشد همیشه دلیل و برهان کافی برای غصب مال مردم در دست خواهد داشت و حال آنکه برای خونریزی به آن اندازه‌ها دلیل لازم نیست و زود هم دنباله آن قطع می‌شود.

ولی زمانی که پادشاه همراه قشون خویش است و عده زیادی قشون تحت فرمان خود دارد هرگز نباید از نسبت ظلم که به او داده می‌شود وحشت داشته باشد بلکه باید کاملاً نسبت به این صفت بی‌اعتنا بماند زیرا قشونی که صاحب‌منصب آن دارای این معروفیت نباشد به هم مربوط نمی‌شوند و برای جنگ با هم متحد نمی‌گردند و نمی‌توان آنها را برای هر پیش‌آمد سختی به کار برد، در میان چیزهای

عجیبی که درباره هانیبال^۱ سردار معروف کارتاژ گفته شده است این نکته قابل ملاحظه است:

قشون‌های زیادی که در تحت فرمان او بودند از ملل مختلف تشکیل شده و تمام آنها برای این نیت همراه او رفته بودند که در مملکت خارجی جنگ کنند، با تمام این احوال هیچ نوع بی‌نظمی در آن قشون مشاهده نشده و هیچ عدم اطاعتی از آنها ظاهر نگردید و اختلافی در میان آنها روی نداد و بدون استثنا همه کاملاً در تحت فرمان او بودند چه در موقع فتح و ظفر و چه در موقع شکست و عقب‌نشینی. اینها را ما می‌توانیم فقط به منتهی درجه سختی و فشار این سردار نامی نسبت بدهیم یعنی قساوت قلب که با صفات بی‌شمار دیگری مخلوط شده بود این سردار نامی را در انظار قشون خود در آن واحد هم قابل احترام نموده بود و هم مجسمه ترس و وحشت. اگر هانیبال به این صفت قساوت قلب معروف نمی‌شد سایر صفات پسندیده او نیز بدون اثر می‌ماند.

حقیقتاً نویسندگان بی‌فکر وقتی که از عملیات او تعریف می‌کنند از این یک صفت قابل تمجید او که یگانه وسیله موفقیت‌های سایر صفات او بود تکذیب نموده‌اند در صورتی که ما به خوبی در احوال سیپو که یکی از سرداران بزرگ روم بوده مشاهده می‌کنیم زمانی که در اسپانیول بود قشونش بر علیه او شوریدند، این شورش هیچ علتی نداشت جز مهربانی و ملاطفت خارج از میزان او و دادن آزادی بیش از حد که موافق با ترتیبات و مقررات قشونی نیست و برای همین صفت اخلاقی که داشت در مجلس سنای روم فابیوس ماکسیموس^۲ به او حمله نموده و او را مخرب روح سربازی روم نامید. باز وقتی که لوکریانها از طرف یک عده از قشون او تحت فرماندهی یکی از صاحب‌منصبان معروفش به‌طور خجالت‌آوری گرفتار ظلم و ستم گردیدند سیپو نه این تعدیات را جبران نمود و نه آن صاحب‌منصب را تنبیه کرد. علت بی‌اعتنایی او همان حالت طبیعی او بود. در موقعی که در سنا یک نفر برای تبرئه او صحبت می‌کرد چنین گفت: «عده زیادی هستند که با اصلاح نمودن خطا کارهای دیگران می‌دانند چگونه باید از ارتکاب اعمال بد احتراز کنند.»

1- Hannibal 2- Fabius Maximus

به هر حال این نوع طبیعت و حالت انسانی یقیناً در موقع خود به نام نیک و حیثیت شخص لکه وارد می‌آورد حتی سیپیو هم اگر در این حال باقی می‌ماند و فرماندهی را در دست داشت حتماً حیثیت او لکه‌دار می‌شد لکن نظر به اینکه خود او در تحت کنترل مجلس سنا بود از این طبیعت زیان‌آور او نه فقط پرده پوشی شد بلکه برای او یک نوع افتخار هم به‌شمار رفت.

اینک باز برگردیم به سؤال اول که آیا محبوب شدن بهتر است یا اینکه از شخص بترسند. من به‌طور خلاصه می‌گویم همانطور که محبوب بودن مربوط به رعایای پادشاه است ترسیدن از شاه مربوط به خود شاه است پس یک شهریار عاقل و زبردست حساب کار خود را روی آن قسمت خواهد نمود که مربوط به خود اوست نه روی آنچه مربوط به دیگران است، فقط چنان‌که تذکر داده‌ام باید کاری بکند که منفور ملت خود واقع نشود.

فصل هیجدهم

در باب اینکه چگونه باید شهریان قول خود را نگاهدارند

هرکس می‌داند این چه نعمت بزرگی است که پادشاه در گفتار درست قول و در عمل درست‌کردار باشد و اگر جز این باشد حيله‌گر و مکار است، با وجود این اگر بر آنچه که در عصر خود ما اتفاق افتاده نظر کنیم دیده می‌شود پادشاهانی که برای اقوالشان کمتر تهیه اعتبار کرده‌اند ولی از طرف دیگر فهمیده‌اند چگونه به واسطه زیرکی و تزویر بر دیگران غلبه کنند این چنین شهریان کارهای بزرگی را انجام داده‌اند و در خاتمه عمل هم بهتر از دیگران که به درست‌قولی و خوش‌عهدی تکیه داشتند موفقیت حاصل نموده‌اند.

ناچار باید تصدیق کرد که طریق عمل بیش از دو راه نیست، یکی رفتار مطابق قوانین دیگری اعمال زور، طریق اولی مخصوص انسان است و طریق دوم مخصوص حیوان اما چون طریق اولی تقریباً غیرمؤثر است پس ناچار از روی احتیاج باید به طریق دومی متوسل شد.

در این صورت برای یک شهریار لازم است طریق اعمال هر دو را به خوبی بداند یعنی هم رویه انسان و هم رویه حیوان را.

نویسندگان ادوار گذشته این درس را محرمانه آموخته‌اند مانند داستان آکیلس^۱ و

1- Achilles

عده زیادی از شهریاران امثال او که تسلیم چیرون سنتورا می‌شدند که آنها را تعلیم و تربیت کند و مقصود این بود که این اشخاص مهم یک معلم انسان و یک معلم حیوان داشته باشند برای اینکه به طبیعت هر دو آشنا شوند و در موقع خود به کار برند زیرا داشتن یکی بدون دیگری نقصی است بزرگ.

ولی از آنجایی که شخص پادشاه لازم است بداند صفت حیوانی را چطور باید عاقلانه به کار برد پس لازم است از میان حیوانات خصال شیر و طبیعت روباه را سرمشق خود قرار دهد چون که شیر قادر نیست خود را از دامها حفظ کند و برای روباه هم فرار از چنگال گرگ غیرممکن است، پس شاه باید به صفات روباه آشنا باشد که دام‌ها را تمیز بدهد و باید شیرصفت باشد که گرگ را فراری دهد. تنها تقلید از شیر هم سیاست عاقلانه نیست و برای همین دلیل است که یک شهریار باهوش نه می‌تواند و نه باید قول خود را نگاهدارد و اگر نگاهدارد قطعاً برای شاه زیان‌آور خواهد بود و عللی هم که باعث دادن این قول بوده از بین رفته است، هرگاه تمام مردم خوب بودند دادن این پند صحیح نبود لیکن از آنجایی که اغلب عاری از شرافت هستند و قول خودشان را نسبت به شاه نگاه نمی‌دارند در عوض شاه هم نباید در سر قول خود نسبت به آنها ایستادگی کند و هیچ پادشاهی برای بدقولی خود که دلایل ظاهراًصلاح دارد گرفتار ضرر و خسارت نشده است، به نظایر بیشتری ازین عهدشکنی‌ها که اخیراً روی داده است می‌توان اشاره کرد، ممکن است نشان داد چه معاهدات و قراردادهای مهم با تشریفات خاصی بسته شده ولی بلاعمل مانده و به واسطه عهدشکنی‌های پادشاهان همه باطل گردیده است و هر پادشاه که رول روباه را بازی کرده موفقیت او بیشتر بوده است.

حقیقتاً لازم است که روی این طبیعت انسانی یک رنگ شفاف خوبی زده شود و مخصوصاً در تغییر دادن حالت و قیافه برای ریاکاری و گول زدن دارای یک مهارت کامل باید بود. اما مردم آنقدر ساده هستند و آنقدر تابع احتیاجات آنی خود می‌باشند که هرگاه کسی بخواهد آنها را گول بزند به آسانی موفق خواهد شد، من در اینجا به یک واقعه که جدیداً رخ داده اشاره خواهم نمود:

پاپ الکساندر ششم هیچ فکر و خیال دیگری جز گول زدن مردم نداشت و همیشه نیز اسباب آن را فراهم می‌آورد. هیچ‌کس نیز به اندازه او وضع و رفتار مؤثری در تعهد و قول دادن نداشت مخصوصاً در موقعی که می‌خواست مردم باورکنند که آنچه او می‌گوید عین حقیقت است و مردم را وادار به قبول نماید تمام وعده‌های خود را با یک طرز موقری تحویل می‌داد، با وجود تمام اینها به انجام تعهدات خود کمتر توجه داشت و چون این قسمت از طبیعت بشر را خوب فهمیده بود همیشه در ریاکاری‌های خود موفق می‌گردید.

هیچ لزومی ندارد که یک شهریار تمام صفات پسندیده‌ای که من بدانها اشاره نموده‌ام دارا باشد ولی لازم است خود را چنین جلوه دهد که تمام آنها را داراست. اینک من در اینجا حساب کرده و تأکید می‌کنم که اگر یک پادشاه تمام این صفات را دارا باشد و همیشه بدون ملاحظه و دقت به آنها عمل کند برای او اسباب ضرر و زیان است اما اگر شاه به مردم نشان بدهد که دارای تمام این صفات نیک می‌باشد بسیار بجا و مفید خواهد بود. مثلاً خوب است بدانند شاه دارای رحم می‌باشد، باوفا و باعاطفه، بشردوست، متدین و خوب‌کردار و امثال اینهاست و همین‌طور هم باید باشد، اما از طرف دیگر تعادل فکری شاه طوری باید باشد که اگر روزی لزوم پیدا کرد که شاه آن‌طورها نباشد قادر بوده و بداند که چگونه آنها را به صفات معکوس تغییر بدهد.

شهریاران مخصوصاً آنهایی که تازه کار هستند نمی‌توانند تمام قوانین اخلاقی را به‌تصور اینکه در انظار مردم به واسطه دارا بودن آنها خوب بشمار رفته‌اند رعایت کنند، اغلب آنها مجبور می‌شوند برای اینکه مملکت خودشان را حفظ نمایند مخالف عهد و میثاق و ترحم و انسانیت و حتی مذهب اقدام کنند، پادشاه باید همیشه فکر خود را برای تغییر حالت حاضر داشته باشد همچنانکه جذر و مد و بادهای تقدیر می‌چرخند.

نظر به آنچه که تا به حال گفته‌ام شاه اگر می‌تواند هرگز نباید راههای صواب را ترک گوید ولی این را هم باید در نظر بگیرد که اگر روزی محتاج شد راههای بد را تعقیب کند بداند چگونه و به چه طریق باید آنها را بپیماید بنابراین برای یک شهریار لازم است دقت نماید کلامی از دو لب او خارج نشود که از صفات پنجگانه که فوقاً

به آنها اشاره شد عاری باشد و هرکس که او را می بیند و به حرفهای او گوش می دهد چنین باید تصور کند که این شهریار مجسمه رحم، درست قولی، شهامت، مهربانی و دیانت است و هیچ صفتی بهتر از صفت دیانت نیست که پادشاه متصف بدان باشد و برای پادشاه خیلی لازم است که همه کس بدانند پادشاه دارای صفت فوق می باشد یعنی متدین است زیرا معمولاً قضاوت مردم در چشمهای آنهاست نه در دستشان به این معنی که همه می توانند ببینند ولی فقط چند نفر معدودی می توانند لمس کنند به علاوه هرکس شما را آن طوری که به نظر می آید مشاهده می کند ولی عده قلیلی می دانند شما چه نوع آدمی هستید و آن عده قلیل جرأت ندارند با عقیده عده کثیری که قدرت و عظمت شهریاری مساعد حال آنهاست ابراز مخالفت نمایند.

به علاوه در اعمال تمام مردم و بیشتر در اعمال پادشاهان نمی توان به محکمه مراجعه نمود و حکمیت خواست جز اینکه به نتایج اعمال آنها نظر کنیم بنابراین هرگاه یک پادشاه قادر باشد نفوذ خود را در قلمرو سلطنت خود محکم و ثابت نماید هر عملی که برای اجرای این منظور از وی سر زده است با تحسین و احترام قضاوت شده و قابل تصدیق همه کس قرار خواهد گرفت زیرا که توده مردم فریفته ظاهرند و نتیجه را نگاه می کنند و سکنه دنیا نیز از توده های مردم درست شده است، فقط عده قلیلی خرده خواهند گرفت در صورتی که عده کثیری ساکت و آرام و بی حرف خواهند بود.

فصل نوزدهم

در باب اینکه پادشاه باید چنان باشد که مورد استهزاء و تنفر عامه واقع نشود

چون از صفات عمده شهریان به قدری که لازم بود سخن رانده شد از بقیه آن به طور خلاصه و با اشاره یک عبارت ساده خواهیم گذشت، چنانکه قبلاً نیز بیان شده است یک شهریار باید فکر کند که چگونه ممکن است از راههایی که منجر به تنفر و حقارت نسبت به او می شود احتراز نماید و اگر موفق به اجتناب از آنها شود رول خود را به خوبی بازی کرده است و دچار خطری نخواهد شد گرچه ملامت های دیگری متوجه او گردد.

چنانکه قبلاً گفته ام یک پادشاه منفور می شود وقتی که غارتگر باشد و به مال و ناموس اتباع خود دست درازی کند، البته از این راه بخصوص بیشتر منفور می شود تا از سایر راهها پس باید از این قبیل امور کاملاً احتراز نماید. توده مردم مادامی که به اموال و شرافت آنها دست درازی نشده قانع و راحت و آسوده زندگی خواهند نمود و فقط کار شهریار این خواهد بود که با جاه طلبی های عده قلیلی سروکار داشته باشد که آنها را نیز ممکن است با وسایل بی شماری به سهولت در یک حدود معینی محدود ساخت.

هنگامی یک شهریار حقیر به شمار می رود که متلون، بی اراده، جیون و بی تصمیم باشد و باید بر علیه این صفات جداً مبارزه و خود را از آنها به دقت حفظ نماید و سعی بکند در تمام اعمال خود را جسور، مقتدر، بزرگ منش و عاقل نشان

دهد. در مناسبات خصوصی با رعایای خود اعمالش باید غیرقابل تردید باشد و باید خود را چنان معرفی کند که هرگز کسی جرأت آن را در دل خود راه ندهد بر او توفیق یابد یا در خیال گول زدن او باشد.

اگر یک شهریار بتواند چنین عقیده را در میان رعایایش نسبت به خود تولید نماید خود را در انظار آنها فوق العاده محترم کرده است و بر علیه چنین پادشاه محترمی دسیسه کردن نیز خیلی مشکل خواهد بود، همچنین وقتی که این اندازه در میان رعایای خود معزز و محترم است حمله بر علیه او از خارج به این سهولت ممکن نخواهد بود زیرا پادشاه همیشه در معرض دو خطر است یکی از داخل و دیگری از خارج، از داخل از طرف رعایای خود و از خارج از طرف دولت های خارجی. از حمله دولت های خارجی به وسیله یک قشون منظم و خوب و مطیع و معاهدین وفادار می تواند دفاع نماید زیرا اگر یک قشون منظم خوب داشته باشد همیشه معاهدین خارجی خوب به دست خواهد آورد. هنگامی که اختلافات خارجی رفع شد داخله نیز همیشه اصلاح می شود مگر وسائلی به کار رود که تولید اغتشاش نموده و حتی دشمن از خارج نیز کمک کند، اگر آن اقداماتی که لازم است و آنها را مکرر تذکر داده ام به خوبی انجام داده باشد و به طریقی که اشاره شد زندگی نموده باشد هرگز مأیوس و ناامید نباید شود و در مقابل هر حمله خارجی خواهد توانست مقاومت کند به طوری که برای نبیس در اسپارت پیش آمد و شرح آن گذشت.

اما راجع به رعایای خود، شاه هنگامی که امور خارجی ساکت و آرام است باید از آنها بی که ممکن است مشغول توطئه های سری باشند ترسناک باشد و از دسائس این اشخاص وقتی شاه آسوده خاطر می گردد که در میان ملت خود حقیر و منفور نباشد بلکه با آنها روابط حسنه داشته باشد و این نکته بخصوص را چنانکه تذکر داده ام لازم و واجب است کاملاً رعایت کند.

حقیر و منفور نبودن در میان ملت خود برای پادشاه یک سعادت بزرگی است که هیچ دسیسه ای نمی تواند بر سلطنت او خلل وارد آورد زیرا کسی که دسیسه می کند همیشه مردم را به مرگ شاه خوشحال می سازد ولی وقتی که ملاحظه می کند عوض خوشحال کردن مردم باعث رنجش و تنفر آنها می شود هرگز جرأت پیدا نخواهد

کرد مقصود خود را انجام دهد زیرا که مشکلات دسیسه کاران بس بیحد و حساب است و ما به تجربه آموخته‌ایم که دسایس زیادی به کار رفته ولی فقط عدهٔ قلیلی از دسیسه کاران به مقصود خویش رسیده‌اند.

کسی که مشغول دسیسه می‌شود به تنهایی نمی‌تواند آن را انجام دهد و نیز نمی‌تواند هرکس را به همدستی خود انتخاب کند مگر آنهایی که مسلم شود مانند خودش ناراضی هستند ولی همین که نقشه‌های خود را با آن ناراضی در میان گذاشته و او را با وسائلی مجهز نمود که بتواند ناراضیتی خود را با همان وسایل برطرف کند پس او برای نفع خود اسرار را فاش خواهد نمود و منافی که منظور خودش است به دست خواهد آورد.

مطالب را خلاصه کرده می‌گویم برای دسیسه کاران مشکلات زیادی در پیش است، اول عدم اعتماد بین خودشان یعنی ترس از یکدیگر مانع از اقدام به دسیسه خواهد شد، دیگر اینکه طرفداران شاه، قوانین، عظمت و ابهت سلطنت، محافظین و طرفداران شاه و هیئت دولت همه از شاه حمایت خواهند نمود و هرگاه حسن نیت و میل ملت نسبت به شاه نیز بر عوامل فوق علاوه شود یقیناً باید اشخاص احمق و سرسختی باشند که بخواهند دسیسه کنند زیرا که در مواقع ارتکاب جنایات عادی وحشت و ترس مرتکب یا جانی قبل از ارتکاب نیت خود می‌باشد ولی در این موقع ترس او بعد از انجام عمل خواهد بود زیرا که غضب ملت را نسبت به خود جلب نموده است بنابراین جهت اینکه مورد غضب عموم ملت واقع نشود از اقدام به دسیسه مأیوس خواهد شد.

این قبیل نمونه‌ها در تاریخ شواهد بسیار دارد و من فقط به یکی از آنها اکتفا خواهم نمود که هنوز از خاطر پدران ما محو نشده است و آن داستان مسر آنبیال بتی و وگلیو^۱ شهریار بولونا جد آنبیال حاضر است که بر علیه او دسیسه شده و به دست کانشی^۲ کشته شد و کسی از او باقی نماند که وارث تاج و تخت شود جز یک طفل به نام مسر گیوانی که در آن وقت یک طفل شیرخوار بیش نبود، به محض ارتکاب این جنایت اهالی فوراً قیام نموده تمام طایفه کانشی را به قتل رسانیدند و

1- Messer Annibale Bentivoglio 2- Canneshi

این عمل در نتیجه حسن عقیده عموم مردم به خاندان بنتی و وگلیو در بولونا بود. این احساسات به اندازه‌ای قوی بود که زمانی که آنیبال کشته شد و کسی دیگر جز آن طفل یعنی مسرگیووانی در آن مملکت نبود که حکومت بکند و می‌دانستند که یک نفر دیگر از اخلاف همین خانواده در فلورانس زندگی می‌کند و او نیز پسر یک آهنگر است فوراً اهالی رفته او را آوردند و حکومت را به دست او دادند و این شخص حکومت می‌کرد تا اینکه پسر آنیبال به حد بلوغ رسید و حکومت بولونا را به دست گرفت.

خلاصه وقتی که پادشاه رعیت را به طرفداری خود داشت و محبت دائمی خود را در قلوب آنها جای داد دیگر نباید از دسیسه ترس و خوفی داشته باشد ولی زمانی که رعیت نسبت به شاه نظر مخالف داشته از وی متنفر باشند در این صورت حق دارد بترسد و از همه کس واهمه داشته باشد.

در ممالک منظم و مرتب پادشاهان عاقل و مجرب به طوری ترتیبات را در آنها فراهم نموده و دقت کرده‌اند که هیچ‌وقت اعیان و اشراف آن ممالک ناامید نشوند و توده مردم قانع و راضی باشند و این یکی از وسائل مهمی است که شاه باید در اطراف آن دقیق باشد.

در میان ممالک بسیار منظم و خوب عصر حاضر یکی مملکت فرانسه است. در آن جا ما به یک عده زیادی مؤسسات عاقلانه برخورد می‌کنیم که آزادی و امنیت و سلامتی شاه منوط به آن مؤسسات است و مهمترین آنها پارلمان می‌باشد که دارای اقتدار زیادی است زیرا کسی که این مؤسسات را در آن کشور به وجود آورده جاه‌طلبی و خودنمایی اعیان و اشراف آن را می‌دانسته و چنین مآل‌اندیشی را کرده است که بدین وسیله دهانه بر آنها زده جلوشان را بگیرد، از طرف دیگر چون از کینه مجلس عوام نسبت به اعیان مطلع بوده و می‌دانسته که این کینه ناشی از ترس آنها است و می‌خواسته کاری بکند که مجلس عوام نیز درامان باشد و میل نداشته مسئولیت این اقدام متوجه شخص شاه باشد و برای احتراز از سوء تفاهم اعیان که مبادا شاه را به طرفداری مجلس عوام متهم کنند یا برعکس اعضای مجلس عوام تصور ننمایند که شاه طرفدار مجلس اعیان است، برای جلوگیری از این سوء تفاهمات مؤسسه سوم را به وجود آورده که در بین آنها حکم واقع شده و بدون

اینکه دخالت شاه لازم باشد از تجاوزات مجلس اعیان جلوگیری نموده با مجلس عوام مساعد باشند، در حقیقت عاقلانه‌تر و بهتر از علاج فوق چاره دیگری نمی‌شد برای خیر و صلاح شاه و مملکت اندیشید. ما از این مثال یک درس بهتری نیز می‌توانیم بیاموزیم و آن این است که شهریاران به این وسائل می‌توانند آن چیزهایی که دارای مسئولیت است به عهده دیگران بگذارند و آنهایی که لطف و مرحمت و احسان را شامل است به دست خود انجام دهند. این را هم تذکر می‌دهم که شاه باید بزرگان را محترم بدارد و خود را در میان ملت منفور نکند.

ممکن است بعضی‌ها تصور کنند که اگر تاریخ حیات و علت مرگ عده‌ای از امپراطوران روم در تحت تحقیق و مطالعه درآید نمونه‌های بیشماری به دست خواهد آمد که درست مخالف آن نظریاتی است که من اظهار می‌کنم زیرا عده زیادی در میان آنها با آنکه زندگانی قابل تحسینی نموده و دارای صفات ممدوحه عالی بوده‌اند باز هم آنها را از سلطنت خلع نموده‌اند و حتی به واسطه دسایسی در دست رعایا و اتباع خودشان کشته شده‌اند.

به این اعتراضات جواب می‌دهم که من اخلاق و رفتار چند نفر از این امپراطوران را مورد امتحان و تدقیق قرار داده و نشان می‌دهم که علل سقوط آنها جز آن چیزهایی که من گفته‌ام بیش نبوده، جهت این منظور آن قسمت‌هایی از تاریخ را برای مطالعه پیش خواهم آورد که توجه هرکس را که تاریخ آن اعصار را خوانده است جلب نماید و همین قدر برای مقصود ما کافی است که تاریخ حیات امپراطورانی را که دوره سلطنتشان از زمان مارکوس فیلسوف معروف شروع شده تا دوره ماکزیمینوس^۱ منتهی می‌شود برای مثال شاهد می‌آورم و این اشخاص عبارتند از مارکوس فیلسوف معروف کومودوس^۲ پسرش، پرتیناکس^۳، جولیانوس^۴، سوروس^۵، کاراکالا^۶، ماکرینوس^۷، هلیوقابالوس^۸، الکساندر^۹ و ماکزیمینوس.

در قدم اول ما باید به خاطر بیاوریم که در ممالک دیگر برای پادشاهان لازم بود که با جاه‌طلبی اعیان و اشراف و شورش و عصیان توده و عوام مبارزه کنند ولی برای

1- Maximinus 2- Commodus 3- Pertinax 4- Julianus 5- Severus
6- Caracalla 7- Macrinus 8- Heliogabalus 9- Alexander

امپراطوران روم مشکل دیگری نیز در پیش بود که با آن نیز باید مصادف شوند و آن عبارت بود از سفاکی و قتل و غارت سربازان رومی و این به اندازه‌ای سخت و مشکل بود که بعضی اوقات منجر به زوال و اضمحلال شهriاران روم می‌گردید زیرا که برای آنها بی‌نهایت مشکل بود هم قشون و هم توده ملت هر دو را از خود راضی نگاهدارند. توده مردم صلح طلب که مایل به جنگ نبودند امپراطور صلح طلب و سلیم‌النفس را ترجیح می‌دادند که بر آنها سلطنت کند از طرف دیگر امپراطوری که سلحشور و جنگی بود قشون جنگی لازم داشت، این شهرياران هر قدر تند و خشن و خونخوار بودند قشون بیشتر به آنها مایل بود به این نظر که تمام خشونت و سختی خود را بر علیه ملت به کار برده و برای سربازان حقوق دو برابر مقرر دارند و آنها را در قتل و غارت و طمع‌ورزی و سفاکی نسبت به مردم مجاز کنند، بنابراین هر امپراطوری که آن استعداد و لیاقت ذاتی را نداشت و یا آنکه نمی‌توانست آن قدرت و نفوذ را به دست آورد که از تجاوزات و تعدیات قشون جلوگیری کند همیشه مضمحل می‌گردید.

غالب آنهايي که تازه به سلطنت رسیده و دارای تجربه کافی نبودند وقتی که با این ترتیبات متضاد مواجه شده و مشکلات هر دو دسته را از نظر می‌گذرانیدند خواهی نخواهی به طرف قشونی که قوی‌تر بود متمایل شده رضایت خاطر آنها را به عمل می‌آوردند و به رنجش و نارضایتی توده مردم اعتنایی نمی‌کردند و یا اهمیت نمی‌دادند و برای آنها پیروی از همین روبه لازم بود زیرا از آنجایی که شهرياران نمی‌توانند از بغض و کینه عده‌ای مصون بمانند پس می‌باید در قدم اول بکوشند که بغض و کینه یا دشمنی یک طبقه از مردم را نسبت به خود جلب نکنند. اگر در انجام این نیت موفق نشوند در این صورت باید آنچه در قوه دارند به کار ببرند که دشمنی طبقه قوی را برای خود تهیه نکنند، در نتیجه امپراطورانی که به واسطه تازه کار بودن محتاج به کمک فوق‌العاده بودند عوض اینکه با ملت کنار بیایند به قشون ملحق می‌شدند. نتیجه چنین اقدامی مفید بود یا زیان‌آور بر طبق تشخیص شهرياران تازه کار بود که برای حفظ نفوذ خود فهمیده یا نفهمیده بدان عمل می‌نمود.

از دلایلی که ذکر شد این نتیجه به دست می‌آید که مارکوس، پرتیناکس و الکساندر چون امپراطورانی ملایم‌خو و آرام‌طبع بودند دوستداران عدالت و

دشمنان سفاکی شناخته شده و به سلامت نفس متصف و به مهربانی معروف گردیدند، اینها همه جز مارکوس عاقبت‌های بدی داشتند و فقط مارکوس بود که عمر خود را با نهایت احترام و در درجهٔ اعلاّی خوبی به پایان رسانید، آن هم برای این بود که سلطنت ارثاً به او رسیده و هرگز به مساعدت قشون یا همراهی مردم محتاج نبوده، به علاوه دارای صفات و ملکات فاضله بود که همه او را محترم می‌داشتند و تا حیات داشت هر دو طبقه را در حدودشان محدود نگاه داشت و هیچ‌یک از این دو دسته هرگز نسبت به او کینه‌ورزی نکردند و او را حقیر نشمردند. ولی پرتیناکس بدون تمایل قشون به مقام امپراطوری انتخاب شد زیرا قشون در زمان کومودوس به عیاشی و لهو و لعب عادت کرده و حاضر نبودند با ترتیبات سختی که جانشین او برای آنها معین می‌کند زندگی نمایند یا بدان راضی شوند. به همین جهت عداوت و دشمنی مابین قشون تولید گردید و چون مسن بود بدین سبب نیز او را تحقیر نمودند، این بود که در اوایل سلطنت کارش خراب و مضمحل شد. این را هم بگویم که تولید کینه و دشمنی برای انسان علاوه بر اینکه نتیجه اعمال بد می‌باشد گاهی به وسیله اعمال خوب نیز ایجاد می‌گردد به همین دلیل چنانکه تذکر داده‌ام پادشاهی که می‌خواهد اقتدار خود را حفظ کند اغلب مجبور می‌شود روش دیگری غیر از خوبی و نیکی پیش بگیرد زیرا زمانی که به حکم احتیاج ناچار شود برای حفظ خود متوسل به یکی از این سه طبقه یعنی مردم، قشون یا اعیان و اشراف شود هر دسته‌ای را که انتخاب نماید آن دسته فاسد خواهد بود ولی برحسب اقتضا باید با آنها سازش نموده ایشان را راضی نگاه دارد در این حال فقط اخلاق حسنه شاه است که او را معذب خواهد داشت.

حال بیائیم سر موضوع الکساندر. این پادشاه بی‌اندازه عادل بود و همین قدر در وصف او کافی است که در مدت چهارده سال سلطنت خود بدون محاکمه حکم قتل برای کسی صادر ننمود، با وجود این به زن‌صفتی معروف شد و تصور نمودند مادرش بر او تسلط دارد لذا مورد تحقیر واقع شد تا بالاخره قشون بر علیه او دسیسه نموده او را به قتل رسانیدند. وقتی که به احوال و سرگذشت کومودوس، سوروس، کاراکالا و ماکزیمینوس دقت می‌کنیم می‌بینیم تمام اینها پادشاهانی سفاک و غارتگر بودند و برای اینکه قشون را راضی نگاه دارند از هیچ ظلمی نسبت به مردم روگردان

نبودند، تمام اینها جز سوروس عاقبت بدی پیدا کردند اما سوروس چون دارای استعداد و سرشتی قوی بود با اینکه به مردم صدمات زیاد وارد آورده بود چون قشون را نسبت به خود علاقه‌مند ساخته بود تا آخر موفقانه سلطنت نمود زیرا که خصال و صفات عاقلانه‌اش چنان او را قابل قبول عامه کرده بود که در نظر هر دو دسته قشون و مردم مقبول بود، مردم به واسطه ترس و قشون به واسطه احترام و رضایت از وی فرمان می‌بردند.

اما با اینکه جوان و تازه به سلطنت رسیده بود اعمال او اسباب تعجب و حیرت است، اینک شمه‌ای از آن را تشریح و نشان خواهیم داد که چگونه آموخته بود هم رول شیر و هم رول روباه را خوب بازی کند، این دو طبیعت را یک پادشاه به خوبی باید یاد گرفته باشد و بداند چگونه به موقع خود هر یک را به کار برد.

سوروس از حالت کندی و سست عنصری جولیانوس امپراتور روم مطلع بود، در این زمان که در اسکلاوونیا^۱ فرمانده قشون بود قشون را اغوا نموده به آنها حالی نمود که وظیفه آنهاست به روم رفته انتقام خون پرتیناکس را که گارد پرتوریان^۲ مقتول ساخته بودند بگیرند، با این بهانه قشون را به طرف روم حرکت داده و بدون اینکه کسی از نیت او خبردار شود یا از حرکت او مطلع گردد وارد روم گردید. به محض ورود اعضا سنا از ترس خودشان او را به امپراطوری انتخاب کردند و جولیانوس را به قتل رسانیدند، بعد از این اقدام مشاهده نمود دو سد بزرگ در جلو راه خود دارد که مانع آن است او تنها امپراتور مملکت با عظمت روم گردد، یکی نیژر^۳ فرمانده قشون شرقی در آسیا که واداشته بود قشون‌های تحت فرماندهیش او را امپراتور خطاب کنند، دیگری آلبینوس^۴ در غرب که کباده امپراطوری می‌کشید و فرمانده قشون غربی بود، وقتی که سوروس به مقام امپراطوری رسید دید مخالف عقل است به هر دو رقیب یک مرتبه اعلان جنگ دهد پس مصمم شد با نیژر بیجنگد و با آن دیگری تزویر کند بنابراین به آلبینوس نوشت چون مجلس سنای روم مرا به امپراطوری انتخاب کرده است من می‌خواهم این مقام ارجمند را با شرکت تو عهده‌دار شوم که به اتفاق یکدیگر سلطنت کنیم، بنابراین لقب قیصری را برای او

1- Sclavonia 2- Peretorian Guard 3- Niger 4- Albinus

فرستاد و با موافقت سنا او را در امپراطوری مملکت روم شریک نمود، آلبینوس نیز تمام اینها را قبول کرده و باور نمود ولی وقتی که نیژر را شکست داد و کشت و به شرق امنیت داد به روم بازگشت و از آلبینوس به سنا شکایت نمود که در مقابل تمام مساعدت و مهربانی‌هایی که در حق آلبینوس نموده است وی خائنانه مشغول دسیسه‌بازی بر علیه او می‌باشد که او را معدوم سازد و به این دلیل مجبور است او را به جهت این ناسپاسی تنبیه نماید، پس حرکت کرده بکال رفت و در آنجا آلبینوس را گرفته از مقام و حیات محروم ساخت.

بنابراین هرکس که در اعمال این شهریار مطالعه و دقت نماید می‌فهمد که در طبیعت او کاملاً هم خشونت و تهور شیر بود و هم حيله و مکر روباه. هم مردم از او وحشت داشتند و هم به او احترام می‌نمودند، قشون نیز از او تنفری نداشت و بدین سبب با اینکه مردی تازه‌کار بود توانست یک چنین مملکت عظیمی را نگاهداری کند.

شهرت و عظمت و اقتدارش همیشه او را از تنفر عامه مستور داشته بود والا ممکن بود این تنفر مردم در مقابل سفاکی و غارتگری او علنی شود.

کارا کالا پسر او نیز کارهای بزرگ کرد و دارای صفات برجسته بود که او را در انظار مردم مقبول و در میان قشون محبوب می‌نمود، یک روح سلحشور و یک طاقت فرقا العاده‌ای برای تحمل رنج و مشقت داشت، در غذای خود بسیار ساده و از صفات جبن و امثال آن عاری بود، با وجود تمام اینها خشونت و سفاکی او فوق العاده شدید و در اوقات مختلف عده زیادی را از سکنه روم به قتل رسانید و سکنه اسکندریه را عموماً در یک دفعه قتل عام نمود، بعدها در این صفات چنان معروف شد که منفور و مردود تمام دنیا گردید و به طوری از او وحشت داشتند که حتی نزدیکان خود او نیز از او هراسان بودند تا بالاخره کارش به جایی رسید که در میان قشون خود به دست صاحب منصبی مقتول گردید.

این را نیز باید تذکر داد که سلاطین نمی‌توانند از این قبیل قتل‌ها که نتیجه اقدام عمدی و دارای مقدمه‌ای است ایمن باشند زیرا هرکس که از جان خود بگذرد ارتکاب این قبیل اعمال برای او آسان است ولی پادشاه نباید از آنها در هراس باشد چون که این قبیل اتفاقات و اقدام به آنها خیلی نادر است، فقط یگانه احتیاطی که

لازم است این است که از وارد آوردن یک ظلم فاحش نسبت به یکی از آن اشخاص که به شاه خدمت کرده‌اند احتراز شود و همچنین به صاحب‌منصبان درباری که نزدیک شاه می‌باشند. کاراکالا درباره قاتل خود بی‌احتیاطی و غفلت بزرگی نمود و آن این بود که اول برادر قاتل خود را با طرز شرم‌آوری به قتل رسانیده بود و بعد خود آن صاحب‌منصب را نیز بارها تهدید به قتل نمود با این حال باز او را جزء گارد محافظ خود نگاه می‌داشت، این عمل او چنان که واقعه نشان می‌دهد بسیار خطرناک بود.

اینک می‌رسیم به داستان کومودوس، این شخص که سلطنت را ارثاً مالک گردیده بود می‌بایست بتواند به سهولت نیز آن را حفظ کند زیرا پسر مارکوس امپراطور بود و لازم می‌بود که از پدر خود تقلید نموده قشون و مردم را از خود راضی نگاه دارد. از آنجایی که یک طبیعت سفاک و وحشی و غارتگر داشت و می‌خواست به خرج توده مردم طبع حریص خود را راضی نگاه دارد خود را تسلیم قشون نمود و مرتکب انواع ظلم و ستم و فجایع گردید.

از طرف دیگر بدون توجه به مقام امپراطوری خود غالباً داخل معرکه شده با گلادیاتورها^۱ مشغول نبرد می‌شد به علاوه اینقدر کارهای پست و زشت مرتکب می‌گردید که هیچ لایق مقام پادشاهی نبود و از این جهت در انظار بزرگ و کوچک قشون خیلی حقیر و بی‌قرب گردید، از آنجایی که هم منفور شده بود و هم حقیر و پست و بی‌مایه عاقبت بر علیه او توطئه نموده او را به قتل رسانیدند.

حال لازم است اندکی هم در زندگانی ماکزیمینوس دقت کنیم، این شخص روح سلحشوری قابل تمجید داشت و پس از مرگ الکساندر که شرح آن گذشت از جانب قشون که از ملایمت و آرامی امپراطور سابق خسته شده بودند به امپراطوری انتخاب شد ولی این مقام برای او چندان دوامی نداشت زیرا دو موضوع سبب شد که در انظار مردم حقیر و منفور به شمار رود، اول اینکه از خانواده معروف نبود و یک وقتی در طراس^۲ به گله‌چرانی اشتغال داشت و این را همه کس می‌دانست و به همین دلیل مردم همه به چشم حقارت و پستی به او نگاه می‌کردند، دوم وقتی که به مقام

1- Gladiators 2- Thrace

امپراطوری انتخاب شد مدت‌ها طول داد تا به روم آمده مقام امپراطوری را اشغال کند به علاوه یک معروفیتی در سفاکی و خونریزی در تمام مملکت حتی در روم پیدا کرد و این به واسطه ظلم‌هایی بوده که عمال او مرتکب می‌شدند. نتیجه این شد که همه بر علیه او شوریدند، پستی خانوادگی، نفرت عمومی و خونریزی‌های بی‌حد و حساب تمام اینها دست به دست هم داده همه را با او دشمن نمود به طوری که اول افریقا بعد سکنه روم و بالاخره تمام مملکت ایتالیا بر علیه او قیام کردند و در این موقع قشون خود او نیز یاغی شده به دیگران ملحق شدند یعنی در این هنگام قشون مشغول محاصره آکیلژا^۱ بود، چون محاصره به طول انجامید و نتوانستند آن شهر را فتح کنند و از سفاکی و خونریزی او هم به ستوه آمده بودند دشمنان زیادی برای او پیدا شده و قشون جرأت کرده او را به قتل رسانیدند.

لازم نیست دیگر من چیزی در باب هلیوگابالوس و ماکرینوس یا جولیانوس بگویم چون که تمام اینها مردمانی پست و فرومایه بودند و به زودی گریبان مردم از جنگال بی‌رحم آنها خلاص گردید، فقط این قسمت را به مطالب فوق علاوه نموده خاتمه می‌دهم و گویم که شهریاران معاصر کمتر احتیاجی به تحمل این همه زحمت و مشقت دارند که قشونها را در تحت یک ترتیب منظم و مرتب نگاه دارند، اگرچه با آنها باید قدری با مدارا رفتار نمود ولی چندان لزومی هم ندارد چون که هیچ یک از این شهریاران قشون دائمی مانند قشون‌های مملکت روم ندارند، قشون‌های روم با بزرگ شدن ایالت و قلمرو حکمرانی خود بزرگ می‌شدند و اگر در آن زمان لازم بود قشون را بیش از مردم راضی نگاه دارند برای این بود که قدرت و نفوذ قشون بیش از نفوذ مردم بود ولی حال برای تمام شهریاران جز برای سلطان عثمانی بیشتر لازم است که توده مردم را از خود راضی نگاه دارند نه قشون را، زیرا قدرت و عظمت در دست توده مردم است نه قشون. اینکه سلطان عثمانی را استثناء کردیم برای این است که او همیشه ۱۲ هزار قشون پیاده و ۱۵ هزار سواره همراه دارد که امنیت و قدرت مملکت او بسته به آنهاست و با آنها باید همیشه مناسبات خود را حسنه نگاه دارد، سلطنت خود سلطان نیز همین حال را دارد و

کاملاً در دست قشون می‌باشد و با آنها باید مناسبات حسنه‌اش برقرار باشد. ملت در آنجا دارای مقام مهمی نیست.

در اینجا باید تذکر داد که مملکت سلطان در حالی که به هیچ‌یک از ممالک پادشاهان در حکومت شباهت ندارد ولی تقریباً شبیه به حکومت پاپ، است، در این صورت نه می‌شود آن را جزء ممالک جدید بشمار آورد و نه در ردیف سلطنت‌های ارثی زیرا که پس از مرگ سلطان فرزند او جانشین نمی‌شود مگر آن کسی که به وسیله اشخاصی که حق انتخاب کردن دارند به این مقام انتخاب گردد و این ترتیب یکی از مقررات قدیمی آن مملکت است پس نمی‌شود آن را مملکت پادشاهی جدید نامید زیرا آن اشکالاتی که در مملکت جدید رخ می‌دهد در این مملکت وجود ندارد و این مقررات که از قدیم الایام باقی است طوری طرح‌ریزی و برقرار شده که پادشاه تازه انتخاب شده را همه قبول دارند مثل اینکه سلطنت ارثاً به او رسیده باشد.

باز برگردیم به موضوع خودمان و گوئیم با توجه به آنچه که در فوق گذشت کاملاً ثابت گردید که تحقیر یا تخفیف یا تنفر علت عمده خرابی امپراطوران روم بود که اسمشان برده شد به علاوه معلوم می‌شود که چرا بعضی یک راه را پیش گرفته اقدام نمودند و بعضی طریق دیگر اتخاذ نموده‌اند که درست مخالف طریق اول بوده ولی فقط یکی از این دو طرف به سعادت منتهی گردیده بقیه با بدبختی روبه‌رو شده‌اند. از آنجایی که پرتیناکس و الکساندر هر دو امپراطوران تازه‌کار و جدید بودند و مانند مارکوس سلطنت ارثاً به آنها نرسیده بود پس بدون تردید برای آنها تقلید کردن از مارکوس زیان‌آور بود همین‌طور برای کاراکالا و ماکزیمینوس و کومودوس خطرناک بود که در عمل از سوروس تقلید کنند زیرا که آنها آن استعداد ذاتی را نداشتند که روش او را در عمل پیش گیرند.

خلاصه پادشاهی که تازه به سلطنت رسیده است نمی‌تواند در عمل از مارکوس تقلید کند و لازم هم نیست از تمام کارهای سوروس پیروی نماید بلکه از سوروس باید آن قسمت از اخلاق او را درک کند که برای بنا و اساس سلطنت خود لازم دارد و از مارکوس کافی است آن اندازه یاد بگیرد که بعد از ریختن شالوده اساس پادشاهی خود چگونه آن را آبرومندانه حفظ کرده به پایان برساند.

فصل بیستم

در باب قلاع و استحکامات مقتضی و مناسب که پادشاهان را لازم است و غالباً طرف احتیاج آنها واقع می شود، آیا بودن آنها مفید است یا زیان آور

بعضی از شهریاران برای اینکه از سلطنت خود ایمن باشند اتباع خود را خلع سلاح نموده اند، بعضی ها شهرها را به واسطه ایجاد دو دسته گی حفظ نموده اند، عده ای ایجاد دشمنی بین آنها فراهم نموده و جمعی کوشیده اند آنها را که در ابتدای سلطنت شاه مخالف یا طرف سوء ظن بوده اند جلب و تحبیب نمایند، جمعی قلاع محکم ساخته اند و عده ای این قبیل قلاع را خراب و با خاک یکسان نموده اند. اگرچه اظهار عقیده قطعی در هر یک از این ترتیبات بدون مطالعه و توجه مخصوص به اوضاع و کیفیات آن ایالت که کدام یک از این ترتیبات مناسب اوضاع و احوال است بسیار مشکل می نماید با وجود این باز من به طور کلی از ماهیت هر یک صحبت خواهم نمود.

برای یک پادشاه تازه به سلطنت رسیده هرگز این اتفاق نیفتاده که اتباع خود را خلع سلاح نماید برعکس وقتی که آنها را بدون اسلحه دیده همیشه مسلح کرده است زیرا سلاحی که به این ترتیب تهیه شود تعلق به خود شاه خواهد داشت و آنها را که طرف سوء ظن شاه هستند نسبت به وی باوفا خواهند بود و آنها را که از اول با شاه صمیمی بودند در صمیمیت خود باقی خواهند ماند و از مقام تبعیت و

رعیتی تجاوز نموده طرفدار شاه خواهند شد، اگرچه تمام رعایا را نمی‌شود مسلح کرد لیکن آنها را که شاه مسلح نموده اگر با ایشان در آتیه خوب معامله نماید مخصوصاً توجه مخصوصی درباره آنها مبذول دارد رفتار با سایرین چندان مشکل نخواهد بود زیرا همان امتیازی که شاه درباره ایشان منظور داشته و آنها را مسلح نموده و همچنین مهربانی و لطف مخصوصی که درباره آنها دارد این امتیاز را آنها حس کرده خودشان را به شاه خواهند بست در صورتی که دیگران شاه را معذور داشته و پیش خود فکر خواهند کرد البته کسانی که بزرگترین خطرها و مسئولیت‌ها را به خود هموار می‌کنند در عوض استحقاق امتیازات مخصوص را دارا خواهند بود، از طرف دیگر خلع سلاح نمودن آنها اولین وسیله رنجش آنهاست که شاه خود باعث آن می‌شود زیرا شاه با این عمل نشان می‌دهد که اعتمادی به آنها ندارد و این هم از دو حال خارج نیست یا در رشادت آنها تردید دارد و یا اینکه به صمیمیت آنها اعتماد ندارد، در هر حال حس تنفر آنها نسبت به شاه تولید خواهد شد به علاوه شاه چون نمی‌تواند بدون قشون مسلح مملکت خود را حفظ کند، پس ناچار خواهد شد قشون اجیر کند.

اگر توجه شده باشد در باب این قبیل قشون‌ها قبلاً صحبت شد و ثابت گردیده که قشونهای خوبی نمی‌باشند، به فرض اینکه خوب هم باشند تازه هرگز کافی نخواهند بود که در آن واحد هم در مقابل دشمن خارجی و هم در مقابل رعایای داخلی که طرف اعتماد شاه نیستند از شاه دفاع نمایند بنابراین به طوری که تذکر داده‌ام شه‌ریاران تازه کار در ممالک جدید همیشه برای دفاع خودشان قوای مسلح نیرومندی به وجود آورده‌اند و در تاریخ ادوار گذشته از این نوع سوابق بسیار است. اما وقتی که ایالت تازه‌ای را یک پادشاه تصرف می‌کند و آن را مانند یک عضو به مملکت خود الحاق می‌نماید در این صورت باید سکنه آن را خلع سلاح کند ولی باید آن عده‌ای که در موقع تصرف آن ایالت با او مساعدت نموده‌اند استثناء نماید و آنها را نیز باید در موقع معین خود که پیش خواهد آمد آرام و ساکت گرداند یعنی روح جنگی آنها را بگیرد و باید ترتیبات را طوری فراهم آورد که تمام قوای جنگی مملکت تازه تصرف شده در تحت تسلط قشونی باشد که قبلاً جزء مملکت قدیمی او بوده و همیشه برای او جنگ کرده‌اند. پدران ما حتی آنهایی که در میان ایشان

عاقل بشمار می رفتند همیشه می گفتند که سکنه ایالت پیستوژا^۱ را باید مانند دو دسته دشمنان خونی که با هم زندگانی کنند اداره نمود و پیزا را با استحکامات و قلعه بندی بایستی محافظت کرد، روی همین اصل برای اینکه سکنه شهرها را با زحمت کمی در تحت استیلاء خود نگاه داشته باشند همیشه بین آنها تولید نفاق می نمودند. در اوقاتی که تا اندازه ای مملکت ایتالی آرام بود و تعادلی در بین وجود داشت پیروی از این اصل راه عاقلانه بشمار می رفت ولی امروز به نظر خیلی بعید می آید که انسان یک چنین اصل جنگی را برای سیاست پیشنهاد کند زیرا من باور نمی کنم تولید دسته بندی های عمدی به نتیجه خوب برسد برعکس وقتی که دشمن نزدیک بشود این نوع شهرها که سکنه آنها دو دسته مخالف هستند به زودی از دست می روند زیرا که دسته ضعیف همیشه خود را به دشمن مهاجم ملحق می کند و دسته دیگر نیز به تنهایی نمی تواند مقاومت کند.

من تصور می کنم ونیسی ها روی همین اصل که ذکر شد اختلاف و نفاق را بین شهرهای متصرفی خود ایجاد می نمودند، اگرچه منجر به خون ریزی نشد ولی این اختلاف را به اندازه دامن زده شدید می نمودند که افکار سکنه همیشه مشغول همین اختلافات بود و خود شاه به راحتی بر آنها حکومت می کرد اما با این حال به طوری که ما می دانیم به صرفه و صلاح آنها تمام نشد زیرا که پس از شکست آنها در ویلا یکی از این دو دسته جرأت پیدا کرده تمام متصرفات آنها را تصاحب نمود به علاوه این طرز فکر از طرف یک شهریار دال بر ضعف اوست. یک حکومت قوی و بانفوذ هرگز اجازه نمی دهد در قلمروش این نوع دو دستگی ها و مخالفت ها پیدا شود، فقط در موقع صلح این نوع سیاست ها مفید واقع می شود که به وسیله آن رعایا را ساکت نموده و بدون زحمت اداره کنند ولی در موقع جنگ معایب و مضرات آن زود ظاهر می شود.

بدون شک بزرگی شهریاران تازه به سلطنت رسیده هنگامی است که بر مشکلات و مخالفین خود فایز آیند و مخصوصاً اقبال مساعد که یک شهریار تازه به سلطنت رسیده را بزرگ گردانیده شهره آفاق می نماید بر روی همین اصل قرار دارد

زیرا چنین شهریاری بیش از شهریاران دیگر که ارثاً سلطنت به آنها می‌رسد احتیاج به اشتهار دارد، گاهگاهی هم طبیعت سبب می‌شود که دشمنی مخصوص برای او پیدا شود و به او حمله کند برای اینکه این شهریار خوش اقبال دشمن را شکست داده معروف جهان گردد و با همان نردبان که دیگران برای ترقی خود تهیه نموده‌اند به اوج عزت و جلال صعود نماید.

به همین دلیل بسیاری بر این عقیده هستند که یک شهریار عاقل در هنگام فرصت و موقع مناسب باید ماهرانه و عاقلانه در بعضی قسمت‌های معین برای خود دشمنی تهیه کند بدین منظور که پس از جنگ و شکست دشمن شهرت و اقتدار او عالمگیر شود.

شهریاران مخصوصاً شهریاران تازه به سلطنت رسیده پس از چندی دوستان صمیمی و اشخاص باوفای زیادی در میان رعایای تازه خود پیدا خواهند کرد که در اوایل امر نسبت به آنها اعتمادی نداشته‌اند ولی بعدها این اشخاص در صمیمیت و وفاداری بهتر از کسان خود شاه که در ابتدای امر با شاه همراه بوده‌اند درمی‌آیند. پوندولفو پتروکسی^۱ پادشاه سینا^۲ مملکت خود را با دست کسانی اداره می‌نمود که در اوایل امر اعتمادی بر آنها نداشت و بعدها آنها را به دیگران ترجیح می‌داد اما در این باب یک قاعده و قانون کلی نمی‌توان پیشنهاد نمود زیرا طریقی که باید اتخاذ شود با کیفیات تغییر می‌کند.

فقط این را می‌توان گفت آن اشخاصی که در ابتدای امر مخالف سلطنت پادشاه بوده‌اند اگر برای امرار حیات محتاج به همراهی و مساعدت شاه خود هستند جلب آنها برای پادشاه همیشه به طور سهل انجام خواهد گرفت و این قبیل اشخاص بیشتر حاضرند نسبت به شاه صمیمی و باوفا باشند زیرا آنها می‌دانند که باید سوءظنی که در اوایل امر در ذهن شاه نسبت به آنها تولید شده است رفع نمایند لذا صمیمانه خدمت خواهند نمود و خدمات برجسته برای شاه انجام خواهند داد زیرا که اطرافیان شاه به واسطه اطمینان از مقام خودشان در کارهایی که به ایشان محول است غفلت خواهند نمود.

1- Pandolfo Petrucci 2- Siena

چون سر مطلب به اینجا کشیده شد می‌بایست در این مورد یادآوری کنم که اگر پادشاهی از طرف سکنه مملکتی دعوت شد که آن مملکت را متصرف شود و طبق این دعوت اقدام نمود و متصرف شد باید در علل اصلی این دعوت مطالعه دقیق کند، در نتیجه اگر دید این دعوت مربوط به علاقه و محبت حقیقی نسبت به شاه نبوده و فقط عدم رضایت از حکومت سابق آنها را به این دعوت وادار نموده است در این صورت نگاه داشتن روابط حسنه و دوستی با چنین اشخاص منتهی درجه مشکل است زیرا که برای پادشاه راضی کردن آنها غیرممکن خواهد بود، لازم است در این موضوع نیز خوب دقت شود و سوابق و امثال وقایع را از ادوار گذشته و حال در نظر آورده و ببیند نظایر آن چگونه واقع شده، آن وقت خواهد فهمید که ایجاد روابط حسنه با آن اشخاصی که از ترتیبات پیش راضی بودند و به همان دلیل یعنی رضایت از اوضاع سابق به شاه فعلی علاقه نشان نمی‌دهند و در دشمنی خود باقی هستند به مراتب سهل‌تر از جلب آن اشخاصی است که در بدو امر برای تصرف آن مملکت مساعد با شاه بوده‌اند و علت این دعوت و مساعدت با شاه فقط نارضایتی از ترتیبات سابق‌شان بوده است.

همیشه شهریاران را عادت بر این بوده که برای ایمن داشتن مملکت از هجوم و حمله مهاجمین قلاع و استحکامات بنا می‌نمودند که در موقع لزوم وسائل دفاع باشد، یا اینکه اگر پیش آمد غیرمنتظری رخ داد برای حفظ خود به آنجاها پناه برند، من نیز با این عادت چون از قدیم باقی است مخالفتی ندارم با وجود این ما در عصر خود دیدیم که مسرنیکولوویتلی^۱ دو قلعه مهم کاستلو^۲ و گید اوبالدو^۳ را عمداً خراب کرد که شهر را بتواند حفظ کند و دوک اوربینو به محض مراجعت به مملکت خود که سزار بورجیا او را از آن مملکت رانده بود قلاع و استحکامات مملکت خود را با خاک یکسان نمود و این طور استدلال می‌نمود که با خرابی اینها دیگر مملکت از دست او به این آسانی بیرون نخواهد رفت و همین عمل را بنتی و گلی در بولونی انجام داد.

اهمیت قلاع بسته به کیفیات است و اگر از یک طرف وسیله دفاع محسوب شود

1- Messer Niccolovitelli 2- Castello 3- Guid ubaldo

از راه دیگر اسباب خطر می‌باشد و ما این موضوع را چنین بیان می‌کنیم که هر شهرداری از اتباع خود بیش از خارجی‌ان ترسناک باشد بهتر است قلاع و استحکامات متین تهیه نماید و برعکس اگر از خارجی‌ان بیش از اتباع خود بیم داشته باشد بهتر است از ساختن قلاع صرف‌نظر کند. قلاعی که فرانسسکو اسفورزا در میلان برپا نمود نه تا به امروز بلکه در آینده نیز چنانچه به ثبوت خواهد رسید اسباب خطر برای خانواده اسفورزا است و این خطر شدیدتر از سایر خطرات و بی‌نظمی‌های آن مملکت است، بنابراین به‌طور کلی بهترین قلاع برای یک شهیار در مملکت خود این است که منفور ملت خود نباشد.

هرگاه در انظار آنها منفور باشد هیچ قلعه متینی نمی‌تواند او را حفظ کند زیرا همین که ملتی بر علیه پادشاه خود مسلح شد از طرف اجانب در مساعدت با آنها هیچ کوتاهی نخواهد شد.

در دوره خودمان ما هرگز مشاهده نکرده‌ایم که قلاع برای شهرداری مفید واقع شده باشد مگر برای کنتس فورلی^۱ آن هم پس از کشته شدن شوهرش که فقط به همین وسیله توانست خود را از خطرات آشوب محفوظ نگاه دارد تا اینکه از میلان کمک رسیده مملکت را از آشوب آرام نماید زیرا اوضاع و کیفیات در آن زمان طوری نبود که بشود از طرف خارجی‌ها به سکنه یک مملکتی کمک برسد ولی پس از چندی که سزار بورجیا به آن مملکت حمله نمود سکنه هم نظر به دشمنی که با کنتس داشتند و به واسطه عدم رضایت از ایشان با قشون مهاجم مساعد شدند، در این موقع دیگر قلاع به هیچ وجه مورد استفاده واقع نگشت، بنابراین بهتر بود کنتس فوق‌الذکر نه در اول و نه در آخر به امید قلاع خود نمی‌نشست و با ملت خود کنار می‌آمد و از آنها جلب قلوب نموده به دشمنی بین خود و ملت خاتمه می‌داد.

وقتی که در تمام این مسائل دقت می‌کنیم نتیجه می‌گیریم آن شهیارانی که قلاع می‌سازند و آنهایی که از ساختن آن صرف‌نظر می‌کنند هر دو قابل تحسینند ولی آنهایی که به استحکامات متین خود امیدوار شده به رنجش و تنفر ملت وقعی نمی‌گذارند من این چنین حکمرانان را مستحق سرزنش و ملامت می‌دانم.

1- Countess Forli

فصل بیست و یکم

چگونه یک شهریار باید رفتار کند که نام نیک تحصیل نماید

هیچ صفت در شهریاران بهتر از همت عالی و عزم متین نیست در صورتی که این همت بلند و عزم متین صرف انجام کارهای بزرگ و عالی بشود که لیاقت و استعداد ذاتی آن شهریار را در انظار خودی و بیگانه جلوه دهد.

در میان شهریاران عصر خودمان فردیناند^۱ پادشاه فعلی اسپانیول که تقریباً یک شهریار تازه به سلطنت رسیده بشمار می‌رود با اینکه خلف یک شهریار ضعیف است از حیث افتخار در عالم مسیحیت در مرتبه اول قرار گرفته است و اگر شما در اعمال برجسته او مطالعه کنید تصدیق خواهید نمود که تمام آنها از اعمال بزرگ و بعضی از آنها از کارهای فوق‌العاده است.

در اوایل سلطنت خود برای استیلای گرانادا^۲ جنگ کرد، در حقیقت این اقدام مسلحانه او را می‌توان شالوده متین پادشاهی او نامید، این جنگ را اول با یک صبر و آرامی ولی بدون اینکه ترس داشته باشد یا وقفه در کار او پیدا شود شروع نمود و افکار نجبا و اعیان کاستیل^۳ را چنان با این اقدام خود مشغول ساخت که هیچ وقت فرصت نداشتند از تغییراتی که در وطنشان رخ می‌دهد مطلع شوند.

در این هنگام بدون اینکه احساس شود در میان آنها دارای یک قدرت و نفوذ

1- Ferdinand 2- Granada 3- Castil

فوق‌العاده گردید و تفوق و حکمرانی خود را بر آنها مسلم گردانید و با پول کلیسا و اتباع خود توانست قشون منظم و مرتبی تشکیل دهد که در مدت جنگهای طولانی اساس استحکام قدرت نظامی او گردید و شهرت او را عالمگیر نمود به علاوه برای این که کارهای بزرگتری انجام دهد همیشه خود را به لباس مذهب درمی‌آورد و متوسل به این می‌گردید که اگر ظلم و ستمی نیز اعمال می‌شود چون برای خاطر مذهب است مشروع می‌باشد و به همین وسیله تمام اعراب را از بزرگ و کوچک از اسپانیول بیرون نمود و مملکت خود را از آنها پاک گردانید و البته کاری بالاتر و فوق‌العاده‌تر از این نمی‌شود. در جنگ با افریقا نیز مذهب را بهانه نموده به آنجا حمله کرد و همچنین به ایطالی قشون‌کشی نمود و به فرانسه هجوم آورد. چون دائماً مشغول این قبیل عملیات بود و کارهای عمده‌ای انجام می‌داد لذا افکار ملت خود را همیشه در انتظار اعمال شگفت‌انگیز خود نگاه می‌داشت و به وسیله نتایج عملیات بزرگ خود آن را سرگرم می‌کرد. این عملیات چنان تند و سریع بودند که یکی بعد از دیگری متعاقب یکدیگر جلوه می‌نمود و فرصت نمی‌داد کسی مخالفت کند یا وقتی داشته باشد که به فکر مخالفت بیفتد.

اما راجع به عملیات پادشاه در داخله مملکت، برای شهریار فوق‌العاده مفید است که امور داخلی مملکت خود را طوری ماهرانه انجام دهد که طرز عمل به خودی خود شگفت‌آور باشد مانند کارهای برجسته و شگفت‌آوری که از برناپو^۱ شهریار میلان حکایت می‌کنند. هر وقت از کارهای برجسته که مربوط به امور کشوری است سخنی پیش می‌آید خواه عمل خوبی باشد یا بد و خواه برای دادن اجر و مزد یا اجرای حکم مجازات باشد موقع اقدام به آن باید راههای انجامش را طوری پیش‌بینی نمود و وسیله اجرای آن را طوری ترتیب داد که همه کس از اثرات آن مطلع شده از آن صحبت ندارد و بالاتر از تمام اینها در انجام آن باید چنان رفتار نمود که در میان ملت یک حس بزرگی و عظمت نسبت به شاه تولید شود.

همچنین شهریاری که در دوستی یا دشمنی ثبات قدم دارد قابل تکریم و احترام است یعنی بی‌ملاحظه دوستی خود را نسبت به کسی که نظر دوستی دارد اظهار

1- Bernabo of Milan

می‌کند یا با کسی که دشمن است بی‌مها با آن دشمنی را نشان می‌دهد، این طریق همیشه یک راه مفیدی است و بهتر از آن است که یک شهریار خود را بی‌طرف جلوه دهد.

مثلاً فرض می‌کنیم دو دولت مقتدر همسایه شما با هم مشغول جنگ می‌شوند، در این حال شما از آن طرفی که تصور فتح و غلبه با او می‌رود یا ترس دارید یا ندارید، در هر دو حال برای شما بهتر خواهد بود که دوستی خود را با یک طرف اعلام کنید و به یک طرف صمیمانه ملحق شوید والا یقین داشته باشید در آخر جنگ شما طعمه لذیذ طرف فاتح خواهید شد و طرف مغلوب نیز از این اقدام خوشوقت می‌شود و هیچ دلیل و عذری شما را از این خطر نجات نخواهد داد زیرا دولت فاتح چنین استدلال خواهد کرد که دوست مشکوک لازم ندارد زیرا در موقع لزوم از مساعدت روگردان می‌شود و دولت مغلوب نیز در آینده در روزهای خوشبختی خود شما را به بازی نخواهد گرفت.

هنگامی که آنتیوکوس^۱ به تحریک ایتولیانها برای اخراج قشون روم از خاک یونان داخل مملکت یونان شد با اینکه آکیانها با رومیها متحد بودند برای آنها پیغام فرستاده آنها را نصیحت نمود که بی‌طرف بمانند.

از طرف دیگر سردار قشون روم به آنها اصرار نمود که مسلح شده دوش به دوش قشون روم جنگ کنند و بی‌طرف نمانند، این موضوع به هیئت شورای آکیانها محول گردید، در این موقع باز هم فرستاده آنتیوکوس اصرار داشت که آنها بی‌طرف بمانند ولی نماینده سردار قشون روم اظهار نمود اینکه به شما توصیه می‌شود در این جنگ هیچ شرکت نکنید و بی‌طرف بمانید این طریقه مخالف منافع شماست زیرا که این حال بی‌طرفی برای شما نه جلب دوستی می‌کند و نه افتخار بلکه نتیجه‌اش برای شما اینست که وجه المصالحه طرف فاتح خواهید بود. غالباً هم این طور است یعنی دولتی که دوست صمیمی شما نیست شما را همیشه تشویق خواهد نمود که بی‌طرف بمانید ولی آن دولتی که با شما دوست است شما را دعوت می‌نماید که اسلحه برداشته به مساعدت آنها داخل جنگ شوید. شهریارانی که دارای تصمیم و

1- Antiochus

عزم راسخ نبودند برای فرار از خطر آنی طریق بیطرفی را پیموده‌اند و غالباً این بی‌طرفی به اضمحلال خود آنها تمام شده است لیکن وقتی که شما از روی رشادت موافقت خود را با یک طرف اعلام دارید و آن طرف نیز در جنگ فاتح شود گرچه یک دولت قوی هم باشد و زورش بر شما بچربد با این حال باز مرهون مساعدت شماست و دوست شما بشمار می‌رود و هرگز به آن درجه پستی تنزل نخواهد کرد که به کسی که در جنگ مسلحانه به او کمک نموده است زحمتی وارد آورد. علاوه بر تمام اینها فتح و ظفر هرگز کامل نمی‌شود مگر اینکه شخص فاتح به تمام تعهدات خود عمل نموده باشد مخصوصاً به چیزهایی که رعایت آنها از روی سیاست عدل و انصاف واجب بشمار می‌رود توجه داشته باشد. از طرف دیگر اگر آن دولتی که شما با او متحداً داخل جنگ شده‌اید مغلوب گردید شما همیشه در نظر آن دولت محترم و قابل اکرام خواهید بود و آن دولت هر وقت بتواند با میل مفروض به شما کمک خواهد نمود زیرا که در یک مقصود معلوم و معینی با هم موافق و متحد بوده‌اید و بعدها نیز ممکن است همان مقصود به خوبی انجام شود.

در حال دوم چنین فرض می‌کنیم که جنگاوران دو طرف هر دو در قوا و استعداد خود مساوی به نظر برسند و هریک هم فاتح بشوند خطری برای شما متوجه نباشد با این حال باز برای شما اصلح است که یک طرف را نگاه دارید زیرا که در این عمل شما به کمک یکی آن دیگری را مضمحل می‌کنید و در این مورد هیچ جای ترسی باقی نیست، زیرا اگر آن کسی که شما به او کمک می‌کنید فاتح بشود کاری جز فتح نکرده است آن هم با کمک شخص شما در این صورت همیشه در جنگ شما خواهد بود.

این را باید تذکر بدهم که برای یک پادشاه صلاح نیست با دولتی قوی‌تر از خود برای جنگ با دیگری متحد شود مگر چنانکه گفته شد قبلاً احتیاج و اجبار او را وادار به این عمل کند زیرا آن دولتی که شما با او متحد می‌شوید اگر غالب آید شما در اختیار او خواهید بود و چون گرفتن این تصمیم به دست خود شهیاران است نباید به چنین امری اقدام نمایند که خودشان را زیر دست قرار دهند. ونیسی‌ها با دولت فرانسه بر علیه پادشاه میلان متحد شدند و همین اقدام اسباب اضمحلال آنها را فراهم آورد، گرچه ممکن بود این اتحاد را رد نمایند لیکن وقتی که چنین

وقایعی پیش می‌آید ناگزیر از اتحاد می‌باشند (چنانکه در قضیه فلورانترین پیش آمد که پاپ با دولت اسپانیول متحداً به لمباردی حمله نمودند) در چنین پیش‌آمدهایی وظیفه پادشاه به دلایلی که ذکر شد این است که یک طرف را اختیار نماید. حال تصور نباید کرد که یک دولت طریق سالم‌تری را برای عمل می‌تواند اتخاذ کند بلکه برعکس باید چنین تصور نمود که هر طریق دیگری اتخاذ شود ممکن است مشکوک باشد و چنانکه در تمام اعمال بشری اتفاق می‌افتد بشر هرگز ممکن نیست از یک بدبختی فرار کند بی‌آنکه دچار یک بدبختی دیگر نشود بنابراین شرط عقل و احتیاط این است که انسان حداقل و اکثر ضررهای محتمله را تمیز بدهد و حداقل آن را به نام خیر و صلاح قبول کند و آن را خوب بنامد.

دیگر از صفات ممدوحه یک شهریار این است که خود را حامی لیسافت و استعداد خوب معرفی کند و کسانی را که دارای صنایع نفیس هستند گرامی دارد. شاه باید رعایای خود را تشویق و به آنها مساعدت کند که کارهای مربوط به خودشان را بتوانند تعقیب نمایند خواه تجارت باشد خواه فلاحت یا مشاغل دیگر و باید به آنها امنیت بدهد به طوری که هیچ‌کس واهمه نداشته باشد که اموال او را به جبر و عنف از او خواهند گرفت و به علاوه ترس نداشته باشند که به واسطه ایجاد مؤسسات تجارتهی مالیات سنگینی از آنها مطالبه خواهد شد و بخصوص برای این قبیل اشخاص می‌باید اسباب تشویق فراهم آورند و جایزه برقرار کنند که بیشتر تشویق شوند، البته چنین اشخاصی اسباب بزرگی و ثروت مملکت را فراهم خواهند نمود.

پادشاه می‌بایست در فصول معین و متناسب سال مجالس ضیافت و مهمانی‌های مخصوص تشکیل دهد و مردم در آنها دعوت شوند زیرا که سکنه مملکت مرکب از دسته‌های تجار و مردان برجسته است و شاه باید در مجالس آنها گاهگاهی حضور داشته باشد و آنها را مشمول عواطف شاهانه گرداند، البته در این مواقع می‌باید شوکت و جلال و ابهت و عظمت شهریاری کاملاً رعایت شود و به هیچ‌وجه نباید گذاشت به هر قیمت و کیفیتی که باشد از اهمیت آن کاسته گردد.

فصل بیست و دوم

در باب وزراء و درباریان پادشاه

انتخاب وزیر برای شخص پادشاه چندان کار آسانی نیست بلکه خوبی و بدی آن مربوط به فراست و هوش شهریار است زیرا اولین عقیده که در باب اخلاق و هوش شخص پادشاه پیدا خواهیم نمود همانا از شناسایی اشخاصی خواهد بود که دور پادشاه جمع گشته‌اند، وقتی که این اشخاص مردمان دانا و لایق و قابل باشند ما همیشه شخص پادشاه را عالم و بصیر خواهیم دانست زیرا که خواهیم دید شخص پادشاه درجه لیاقت و استعداد هر یک را به خوبی تمیز داده و می‌داند چگونه باید آنها را نسبت به خود وفادار نگاه دارد. هرگاه عکس این باشد ما عقیده‌ای برخلاف عقیده فوق درباره شاه خواهیم داشت زیرا در انتخاب وزراء و درباریان خود طریق صواب را نپیموده است.

موضوع لیاقت و استعداد آنتونیو و نافرو^۱ و وزیر پاندولفو پتروکسی^۲ پادشاه سینا معروف است و همه کس او را شهریار دانا و باهوشی تصور می‌نمود که چنین وزیر با استعدادی را در خدمت خود نگاه داشته و او نیز صادقانه به پادشاه خود خدمت می‌نمود. برای هوش و ذکاوت اشخاص مراتب سه‌گانه قائل می‌باشند: اول کسانی که بدون کمک خارجی به خودی خود قضا یا را تمیز می‌دهند، دوم اشخاصی که برای درک و تمیز مطلبی احتیاج به تذکر و سابقه قبلی دارند، سوم کسانی که نه به خودی خود و نه از طریق تذکر و توضیح اصلاً قوه درک و تمیز ندارند. اشخاصی که در مرتبه اول واقع شده‌اند بسیار خوبند و آنهایی که در مرتبه دوم قرار دارند تا اندازه‌ای

1- Antonio Venafro   2- Pandolfo Petrucci

مقبول می‌باشند ولی اشخاص مرتبه سوم اصلاً مورد اعتماد نباید قرار گیرند. اما پاندولفو شهریار فوق‌الذکر اگر از اشخاص طبقه اول مراتب سه گانه فوق نباشد بدون شک جزء طبقه دوم خواهد بود زیرا وقتی که انسان بتواند خوب را از بد تمیز دهد، درستی و صحت اعمال دیگران را که انجام می‌دهند بفهمد و درک کند اگرچه خود قوه ابتکار نداشته باشد باز یک چنین شخصی لیاقت و عدم لیاقت نوکران خود را به خوبی خواهد فهمید و اشخاص لایق و خدمتگزاران صدیق خود را پاداش نیکو داده و دیگران را اصلاح خواهد نمود، چنین شهریاری را نیز هیچ درباری نمی‌تواند فریب دهد و همه ناچارند با صداقت و صمیمیت به او خدمت نمایند.

برای اینکه پادشاه وزراء و درباریان خود را خوب بشناسد این قانون مسلم و محقق را همیشه باید در نظر داشته باشد یعنی وقتی که شاه مشاهده نماید وزیرش بیشتر به فکر خود می‌باشد تا به فکر پادشاه و مملکت، یا اینکه در تمام اعمالش منافع شخصی خود را خواهان است نه منافع شخص شاه را، یک چنین وزیری نمی‌تواند خدمتگزاری صدیق باشد و نباید هم مورد اعتماد پادشاه قرار گیرد زیرا شهریاری که زمام امور مملکت را به دست وزیرش سپرده است چنین وزیری هرگز نباید به منافع خود فکر کند بلکه باید مدام منافع شخص پادشاه را در مدنظر گرفته و موضوعاتی را که منافع مستقیم شاه در آنها نیست هرگز از نظر شاه نگذراند.

از طرفی شخص پادشاه باید وزیر خود را محترم بدارد، باید حیثیت او را حفظ کند و او را مستغنی گرداند و به واسطه احسان‌های متوالی او را مرهون مراحم خود سازد، احترامات لازم برای او قائل شود و در زحماتی که برای امور مملکت متحمل می‌شود به او کمک کند. کثرت احسان و احترام و انعام شاه نسبت به شخص وزیر بایستی او را غنی گرداند تا از دستهای دیگر توقع احسان یا انعام نداشته و از این‌گونه خیالات همیشه منصرف باشد به علاوه با این احسان و اکرام از طرف شاه و واگذاری امور مملکت به اختیار وزیر که طرف کمال اطمینان شاه می‌باشد دیگر وزیر به خیال تغییر اوضاع و احوال نخواهد افتاد و می‌داند در چنین تغییرات شخص وزیر تنها نمی‌تواند مقاومت کند و بدون مساعدت جدی ولی نعمت خود این مقام برای او باقی نخواهد ماند، وقتی که یک چنین صمیمیتی بین شاه و وزیر برقرار شد به خوبی می‌توانند به یکدیگر اطمینان داشته باشند و اگر برخلاف این باشد همیشه برای یکی از این دو نفر حوادث بدی روی خواهد داد.

فصل بیست و سوم

از مملقین احتراز باید جست

یکی از اشتباهاتی که ممکن است برای پادشاهان به سهولت رخ بدهد موضوع مملقین و چاپلوسان است که شخص شاه خیلی باهوش و خوش بخت باید باشد تا بتواند آنها را بشناسد و در انتخاب دوستان باید خیلی ماهر باشد. عده این اشخاص در دربارها بسیار است و از آنجایی که شخص شیفته و علاقمند به چیزهایی است که مربوط به خودش می باشد و همیشه خود را به واسطه آنها گول می زند یک چنین پادشاهان به ندرت می توانند از شر چاپلوسان ایمن بمانند و اگر بخواهند خودشان را ایمن نگاه دارند باز معایب دیگری پیدا خواهد شد. یک طریق موجود است که به وسیله آن می توان از این شر و فساد مصون ماند و آن این است که مملقین و چاپلوسان یقین کنند شاه از شنیدن عین حقیقت ملالی به خاطر راه نخواهد داد، ولی وقتی که بنا باشد هرکس حقیقت امر را آزادانه در حضور شاه بیان کند آن وقت از احترامات لازمه شهرداری کاسته خواهد شد بنابراین یک شهریار باتجربه و محتاط طریق میانه روی را همیشه اختیار خواهد نمود یعنی یک عده مردمان دانشمند را از میان ملت خود انتخاب خواهد کرد و فقط به آنها اجازه این آزادی بیان را خواهد داد که هرچه شاه سؤال می کند آنها حقیقت امر را آزادانه به شاه عرضه دارند و عقیده خودشان را در آن باب اظهار کنند و این حق ابداً به اشخاص عادی که فاقد هوش و درایت مخصوص باشند نباید داده شود. شاه باید عقیده آنها را بشنود ولی خود نیز در آنها شخصاً تأمل و تفکر نموده و به رأی خود قضاوت کند و با این مشاورین خواه جمعی و یا فردی رفتار شاه باید طوری باشد که بر آنها مسلم شود هر اندازه در صراحت بیان و اظهار عقیده آزاد باشند بیشتر مورد توجه و طرف

التفات و اعتماد شاه خواهند بود، شاه نیز باید جز به گفته این اشخاص به گفته دیگران ابداً گوش ندهد و فقط همان طریق معین را پیموده و بعدها نیز در همان عقیده محکم و ثابت بماند. اگر پادشاه جز این عمل کند یا مغلوب متملقین و چاپلوسان شده است یا اینکه در اثر تردید دائمی عقاید او تغییر می‌کند و از اهمیت و اعتبارش کاسته خواهد شد.

راجع به این موضوع به واقعه‌ای که اخیراً اتفاق افتاده است اشاره خواهم نمود. پدر روحانی لوکا^۱ که در جزء درباریان امپراطور فعلی ماکسیمیلیان^۲ می‌باشد روزی در ضمن اینکه از امپراطور صحبت می‌نمود برای من حکایت کرد که: «اعلیحضرت عقیده هیچ‌کس را در امور مملکت خواهان نیست و با این حال هیچ‌وقت هم از عقیده خود پیروی نمی‌کند.

هنگامی که یک امر سری جهت اقدام پیش می‌آید شاه هرگز نیت خود را به کسی فاش ننموده و عقیده کسی را هم در آن باب سؤال نمی‌کند تا موقعی که بخواهد نقشه و فکر خود را به موقع اجراگذارد و علنی کند، در آن هنگام است که نیت او کشف و فهمیده می‌شود و در همان آن به واسطه اطرافیانش در اجرای آن مخالفت می‌شود و چون خود او نیز شخصی ضعیف‌الاراده است در مقابل مخالفت‌های آنها تسلیم می‌گردد، بنابراین غالباً اتفاق می‌افتد موضوعی را که امروز اقدام می‌کند فردا آن را ترک می‌نماید. نیت و اراده او به‌طور کلی فهمیده نمی‌شود و غیرممکن است که به‌عزم و اراده‌اش بتوان اطمینان نمود.»

بنابراین برای شخص پادشاه لازم است که همیشه شور کند ولی در مواقع و اوقات معین آن هم وقتی که خود شاه مایل است نه اینکه دیگران بخواهند و همچنین نباید کسی جرأت نموده و قبل از اینکه از او سئوالی شده باشد در موضوعات اظهار عقیده نماید.

شاه در سؤال نمودن از عقاید اشخاص راجع به موضوعات مملکتی همیشه آزاد می‌باشد و نیز لازم است در موضوعاتی که سؤال نموده بعدها هم دقیق و با ملاحظه باشد و خود را برای شنیدن حقایق صبور و بردبار نشان بدهد و حتی اگر احساس کند که کسی حقایق امر را از او کتمان نموده است آن شخص را مورد عتاب

و مؤاخذه قرار دهد.

کسانی که تصور نموده‌اند هوش و فراست اغلب شهریاران به واسطه وزراء مجرب و اطرافیان مآل‌اندیش شاه می‌باشد و هیچ مربوط به استعداد شخصی شاه نیست بدون تردید اشتباه نموده‌اند زیرا این یک قاعده کلی و یک حقیقت مسلم است که تا شهریار شخصاً دارای لیاقت و استعداد و فراست فطری نباشد هرگز نمی‌تواند از عقل سلیم اطرافیان بافراست خود بهره‌مند شود مگر اینکه به‌طور اتفاق و استثناء شهریاری تسلیم یک وزیر دانا یا یک مشاور عالم و ماهر شده باشد که هوش و فراست و اطلاعات آن وزیر به مراتب بر شاه فزونی داشته باشد، در این صورت البته شخص شاه بهتر راهنمایی خواهد شد لیکن عمر آن چندان طولانی نخواهد بود زیرا یک چنین کسی طولی نخواهد کشید که وسائل اخراج شاه را از مملکت فراهم خواهد آورد.

اگر شاه به جای یک نفر چندین مشاور داشته باشد هرگاه خودش از هوش و فراست و اطلاع عاری است در مقابل چنین عده هرگز نمی‌تواند مشاورین موافق و هم‌عقیده و هم‌فکر داشته باشد و چون خودش نیز شخصاً نمی‌تواند بین آنها تولید موافقت و یگانگی کند پس فرد فرد این مشاورین دنبال منافع شخصی خواهند بود، شخص پادشاه نیز نه قدرت اصلاح آنها را خواهد داشت و نه وسیله کشف اعمال بد آنها را، البته جز این هم نمی‌تواند باشد و این اشخاص در اطراف یک چنین شهریاری مسلماً خائن و نفع‌پرست بار خواهند آمد مگر اینکه به‌وسائل مؤثری خودشان را ناچار بینند که مردمانی امین و باشرافت باشند. پس بنابر آنچه گذشت مشاورین خوب و امین و بصیر هرکس و از هر جا که باشند سرچشمه اصلی هوش و فراست آنها از شخص شهریار است نه اینکه هوش و فراست شاه از وزراء و اطرافیان عاقل او.

فصل بیست و چهارم

چرا شهریاران ایتالیا ممالکشان را از دست دادند؟

دستوراتی که قبلاً داده شد اگر عاقلانه پیروی شود یک شهریار تازه به تخت و تاج رسیده را مانند شهریار مجرب و کاملی نشان خواهد داد که سالها سلطنت نموده است و او را چنان بر تخت و تاج و سلطنت مسلط و استوار خواهد نمود مثل اینکه مرور زمان سلطنت او را ثابت نموده باشد زیرا که مردم اعمال و رفتار شهریار تازه به دوران رسیده را بیش از شهریارانی که سلطنت ارثاً به آنها رسیده است مورد دقت و توجه قرار خواهند داد. این اعمال و رفتار اگر خوب و با قاعده و عاقلانه جلوه گر شوند اثرات آنها بیشتر از نفوذ قدمت سلسله شهریاران ارثی مردم را به سوی پادشاه تازه جلب خواهد نمود زیرا مردم به چیزهای تازه بیشتر مفتون می شوند تا چیزهای کهنه و قدیمی، بخصوص وقتی که اوضاع و احوال فعلی خودشان را بهتر از سابق دیده و مشاهده نمایند که در آسایش و امنیت بیشتری آرمیده اند. مردم بیشتر از این را هم طالب نخواهند بود بلکه حاضرند منتهی درجه کوشش را بنمایند تا نشان بدهند که از شهریار تازه بیشتر راضی می باشند در صورتی که شاه در مسائل دیگر کوتاهی ننماید. برای چنین شهریاری دو افتخار بزرگ مسلم است یکی اینکه بنیان یک سلطنت تازه را روی ارکان محکمی استوار کرده است، دیگر اینکه با قوانین و نظامات صحیح و قشون منظم و دوستان و متحدین صمیمی و اعمال پسندیده خود آن را آراسته است. از طرف دیگر شهریارانی که ممالکی را به ارث برده و سپس آن را از دست داده اند همیشه در ننگ ابدی خواهند ماند.

اگر ما در احوال شهریارانی که در عصر ما ممالک خودشان را از دست داده اند نظر کنیم و در علل زوال آنها غور نمائیم از قبیل پادشاه ناپل و دوک میلان و امثال آنها

خواهیم دانست که در وهله اول به دلائلی که فوقاً گذشت تمام اینها فاقد قوه دفاع و قشون منظم بودند، در وهله ثانی ملت بر علیه آنها بوده و اگر ملت را در طرفداری خود داشتند و نیز می دانستند از دسایس اعیان و اشراف مملکت چگونه خودشان را ایمن نگاه دارند البته موفق می شدند. ممالکی که دارای دو نقص فوق نبوده و یک قشون منظم و مرتب نیز در آنها باشد که در موقع لزوم در میدان جنگ حاضر شود چنین ممالکی ممکن نیست مغلوب شوند.

وقتی که قوه مملکت فیلیپ مقدونیه را (نه پدر اسکندر کبیر بلکه آن کسی که مغلوب **طیطوس گینتیوس**^۱ گردید) با قوای متحده یونان و روم که هر دو متفقاً بر وی حمله نمودند مقایسه کنیم خواهیم دید که قوای او نسبت به آن دو مملکت چقدر کمتر بود، با این حال چون قشون منظم و مرتبی داشت و ملت نیز نسبت به او با وفا و طرفدار بودند، همچنین اعیان و اشراف با او کمال موافقت را داشتند و خود نیز یک روح سلحشور و جنگی داشت مدتهای مدید با آنها جنگید و با آنکه به واسطه زیادی و فزونی قوای دشمن چند شهر را از دست داد ولی تا آخر پایداری نشان داد و از مملکت خود رشیدانه دفاع کرده آن را حفظ نمود.

با این احوال عده ای از شهریان که ممالک خود را پس از چندی حکمرانی از دست داده اند باید بدانند که تقدیر آسمانی یا حکم قضا و قدر نبوده که دست آنها از ممالک موروثی خودشان کوتاه شود و به دست بیگانگان افتد و هرگز قضا و قدر را در این موارد نباید مقصر بدانند بلکه تقصیر از بی استعدادی و عدم لیاقت و مآل اندیشی خود آنها بوده که کشورشان به دست غیر افتاده است، چون که در اوقات صلح و آرامش و راحتی هرگز تصور نمی کردند که ممکن است روزهای بد و تاریک و مخالف صلح و آرامش نیز برای ممالک آنها پیش بیاید (چه می شود کرد این طبیعت بشر است که چون دریا را ساکت و آرام دید طوفان را فراموش می کند). چنین شهریان وقتی که روزهای بد و نامساعد برای آنها پیش می آید در فکر دفاع و حفظ مملکت خود نمی افتند بلکه به نقشه فرار پرداخته دست از تاج و تخت موروثی برمی دارند به این امید که در آینده ملت های آنها از ظلم و ستم های فاتحین به ستوه آمده یک روزی مجدداً آنها را به مملکت اجدادی عودت خواهند داد.

1- Titus Guintius

فکر فوق ممکن است خوب باشد در صورتی که تمام وسائل دفاع و کوشش های لازمه را برای حفظ مملکت خود به کار برده و هیچ یک از آنها مفید واقع نشده باشد اما اگر صرف به این خیال از مملکت دست بردارند و به امید اتفاق و حوادث آینده یا یک کمک و معین فرضی که در آینده پیدا خواهد شد از تهیه دفاع و حفظ مملکت اجدادی غفلت نمایند نهایت درجه بی عقلی است. ممکن است هرگز ملت یک چنین شهریار را دوباره دعوت نکند، اگر هم فرض شود چنین دعوتی را ملت در آتیه بکند تازه این دعوت برای شهریار نمی تواند اسباب اطمینان و امیدواری باشد که مملکت در دست او خواهد ماند، در هر حال این یک طریق وهن آوری است و چون از طرف خود شاه در این امر اقدام و سعی نشده است لذا امیدبخش نمی باشد، تنها راه عملی و مفید که برای تصرف و نگاهداری دائمی مملکت مؤثر و قطعی است آن است که خود پادشاه وسائل و اسباب نگاهداری آن را به استعداد فطری و لیاقت ذاتی خود شخصاً ایجاد کند.

فصل بیست و پنجم

بخت و اقبال چه اثری می‌تواند در مقدرات بشر داشته باشد و چگونه ممکن است تا آخر با او مساعد باشد؟

بسیاری بر این عقیده‌اند که کارهای بشر توسط خداوند و مساعدت قضا و قدر اداره می‌شود و مردم نمی‌توانند آنها را از روی عقل و هوش خود تغییر بدهند و در واقع هیچ چاره بر علیه تقدیر نیست و به همین دلیل به این نتیجه رسیده‌اند که کوشش زیاد بر علیه قضا و قدر بی‌فایده و بهتر همان است که کارها را در اختیار قضا و قدر گذارند.

بعضی اوقات که من شخصاً در این موضوع دقت نموده‌ام تا اندازه‌ای متمایل شده‌ام با عقیده فوق که قبولیت عامه دارد موافقت کنم زیرا که در عصر حاضر و در زمان خود ما بعضی اتفاقات مهم و تغییرات کلی در چیزهایی که ما خود ناظر آنها بوده‌ایم روی داده و هر روز هم روی می‌دهد، این اتفاقات برخلاف انتظارات بشری است ولی با تمام اینها نمی‌شود انکار کرد که انسان فاعل مختار است. من تصور می‌کنم که ممکن است قضا و قدر در نصف اعمال ما مؤثر بوده و نصف دیگر بلکه شاید کمتر از نصف را به خود ما واگذار نموده است. ممکن است قضا و قدر را به سیل عظیمی تشبیه کنیم که چون طغیان می‌کند دشت و بیابان را فرا گرفته و هرچه از درخت و خانه در جلو آن واقع شود از جای کنده خراب و ویران می‌سازد و همه کس بدون مقاومت از جلو آن فرار می‌کند اما با وجود این که همه کس از خرابی

و خسارت سیل مطلع است و می‌داند بروز و جریان آن وحشت و اضطرابی تولید می‌نماید دلیل ندارد در اوقات عادی به فکر جلوگیری از آن نباشد و سدهای لازم و محکم و سیل‌گردان‌های عمیق و مطمئن در مقابل طغیان احتمالی آن احداث نکند که اگر بعدها جریان پیدا کرد به واسطه این موانع از خسارات آن جلوگیری به عمل آید، تقدیر یا قضا ر قدر نیز همین طور است، تقدیر قوای خود را در جایی نشان می‌دهد که قوه مقاومت در مقابل آن قبلاً تهیه نشده باشد و همیشه دانسته و فهمیده فشار خود را به همان طرف بخصوص متوجه می‌سازد که در مقابل آن رادع و مانعی موجود نباشد تا از آن جلوگیری نماید. اگر شما به طرف ایتالیا که محل وقوع این همه حوادث و تغییرات است متوجه گردید خواهید فهمید که آنجا دشت وسیعی است بدون حایل و مانع و اگر ایتالیا هم مانند آلمان و فرانسه و اسپانیول با استعداد و مهارت کافی حفظ و حراست می‌شد هیچ سیل بنیان‌کنی باعث این همه اضطراب و وحشت نمی‌گردید که اکنون در آنجا مشاهده می‌نمائیم.

تصور می‌کنم همین اندازه برای مقاومت در مقابل قوای قضا و قدر و تقدیر کافی باشد و اگر آنچه را که در دسترس است و برای العین مشاهده می‌کنیم از نظر بگذرانیم مثلاً یک روز دیده می‌شود که یکی از شهریاران به منتهای عزت و اوج عظمت رسیده است، روز دیگر همان شخص را مشاهده می‌کنیم که شکست خورده و هزیمت نموده بدون این که تغییری در روحیات و یا رفتار او روی داده باشد. این موضوع تصور می‌کنم مربوط به علتی است که حال بدان اشاره رفت یعنی آن پادشاهی که کاملاً متکی به بخت و اقبال است با تغییر بخت و اقبال پریشان و مضمحل می‌گردد به علاوه به عقیده من پادشاهی که طرز عمل و رفتار او^۱ موافق و مقبول زمان است بیش از سایرین موفق و منصور و کامیاب می‌گردد و برعکس تنزل و ادبار برای آن شهریاری پیش خواهد آمد که طریقه رفتار او موافق با دوره زمان نباشد زیرا ما مشاهده می‌نمائیم که مردم با وسائلی که در دست دارند به طرف مقصودی که در جلوشان است هدایت می‌شوند. آن مقصود به دست آوردن جاه و مال است و هرکس از راهی مخصوص به جانب این مقصود روان است و این راهها

همه با هم اختلاف دارند.

یکی از راه احتیاط پیش می‌رود دیگری از راه جسارت، سومی با تندی و خشونت، چهارمی با حيله و تزویر، آن یکی با صبر و حوصله، دیگری مخالف حزم و احتیاط، در هر حال هرکس یکی از این راههای مختلف را پیش گرفته و ممکن است به مقصود خویش نائل شود.

با این اصول باز دیده می‌شود با اینکه دو نفر هر دو از طریق احتیاط و ملاحظه برای مقصودی اقدام می‌کنند یکی از این دو نفر موفق می‌شود ولی دیگری به مقصود نائل نمی‌گردد اما دو نفر دیگر که یکی با ملاحظه و احتیاط و دیگری به وسیله جسارت و عدم احتیاط اقدام می‌کنند باز هر دو موفق می‌شوند و برای تمام این موفقیت‌ها هیچ دلیل دیگر نیست جز اینکه اوضاع و احوال زمان موافق یا مخالف با پیشرفت آن مقصود است. پس همانطوری که اشاره نمودم نتیجه این خواهد شد که یکی از طریق احتیاط و دیگری از راه جسارت هر دو برای یک مقصود اقدام می‌کنند و هر دو هم موفق می‌شوند، دو نفر دیگر هر دو یک وسیله را اتخاذ می‌کنند ولی یکی به مقصود خویش نائل می‌شود دیگری مغلوب می‌گردد. این نیز مربوط به تغییرات بخت و اقبال است، اگر آن کسی که با حزم و احتیاط عمل می‌کند و پیش می‌رود زمان و کیفیت نیز هر دو با او موافق و مساعد باشند در این صورت وسائلی که در عمل اتخاذ نموده است مناسب و مساعد خواهد بود و این شخص مظفرانه پیش خواهد رفت ولی اگر زمان و کیفیت تغییر کند اضمحلال او نیز حتمی است زیرا با وسائلی که این شخص در اختیار دارد نمی‌تواند آنها را تغییر دهد.

عقل و مآل اندیشی هیچ شخصی تاکنون کفایت ننموده است که او را با این تغییرات آشنا و مأنوس سازد و به دو دلیل هیچ‌کس قادر نخواهد بود، اول آنکه نمی‌تواند از آن وسائلی که به حکم طبیعت مجبور است از آنها استفاده نماید صرف نظر کند، دوم چون همیشه با استفاده از همان وسایل منصور و مظفر شده است دیگر نمی‌توان به او حالی نمود که اگر در فلان مورد آن را ترک کند و وسایل دیگری از نو به دست آورد برای او بهتر است، از اینجاست که هرگاه برای یک مرد با حزم و محتاط لازم شود که با جسارت و تردستی به انجام مقصود خویش عمل

نماید قادر نخواهد بود و بدون تردید کار او ساخته خواهد شد و مغلوب می‌گردد در صورتی که اگر طبیعت خود را برحسب اوقات و کیفیات تغییر می‌داد یقیناً اقبال مساعد نیز برای او تغییر نمی‌نمود.

پاپ جولیس دوم مدام با جسارت و عدم احتیاط در تمام کارهایش عمل می‌نمود و همیشه نیز اوضاع و کیفیات را موافق با مرام خویش می‌دید و دائماً نتایج مطلوبه را به دست می‌آورد.

قشون‌کشی اول او را بر علیه بولونا به خاطر بیاورید. در صورتی که مسرگیووانی بتنی وگلی هنوز حیات داشت و دولت ونیس مخالف این قشون‌کشی بود و پادشاه اسپانیول نیز از این اقدام راضی نبود، با دولت فرانسه هم در این باب قبلاً قراردادی بسته نشده بود با تمام این احوال پاپ فوق‌الذکر با خشونت و عدم احتیاط، خود در رأس قشونش حرکت نمود و با عزم و اراده قوی پادشاه اسپانیول و دولت ونیس را وادار به سکوت و توقف کرد، اولی را به امید تصرف تمام مملکت ناپل و دومی را از ترس و وحشت، در همان آن نیز پادشاه فرانسه را با خود موافق گردانید زیرا پادشاه فرانسه برای تحقیر و تخفیف دولت ونیس به مساعدت پاپ محتاج بود و چون پاپ را در حال قشون‌کشی دید ناچار شد با او موافقت کند حتی از کمک به پاپ نیز مضایقه نمود زیرا اگر غیر از این عمل می‌نمود پاپ را از خود رنجیده خاطر کرده بود. پاپ با این حرکات دور از حزم و احتیاط خود به انجام کارهایی موفق شد که سایر پاپ‌های آراسته به منتهای حزم و احتیاط نمی‌توانستند انجام دهند. اگر این شخص حرکت خود را از روم به تأخیر می‌انداخت (چنان که عادت اغلب پاپ‌ها در این مواقع بود) تا اختلافات برطرف شده و قراردادها به موقع انجام شود هرگز نمی‌توانست به مقاصد خود نائل گردد زیرا پادشاه فرانسه هزار بهانه برای عدم حرکت او از روم پیش می‌آورد و دیگران هم با هزار گونه تهدید او را به خوف و وحشت می‌انداختند و آخر نیز به مقصود خود نمی‌رسید.

من به سایر عملیات او اشاره نمی‌کنم زیرا تمام آنها در عمل یکنواخت بودند و همه نتایج خوب داشتند ولی عمر کوتاه او مانع از آن شد که با عکس‌العمل‌های اعمال خود مصادف شود، اگر عمر او چندی نیز ادامه می‌یافت و وقت آن فرا می‌رسید که استفاده از وسائل حزم و احتیاط لزوم پیدا کند در این صورت خرابی و

اضمحلال او حتمی بود.

اینک مطلب را خلاصه کرده می‌گویم چون بخت و اقبال در تغییر است و مردم در افکار و رویه اولیه خود پایدار هستند پس برای آنها وقتی موفقیت و کامیابی حاصل است که توافقی در بین آنها موجود باشد. اضمحلال و خرابی آنها هنگامی است که توافق در بین آنها موجود نیست و در این دو حالت من خوب دقت نموده‌ام و عقیده دارم جسارت و بی‌احتیاطی در کار به مراتب بهتر از حزم و احتیاط است زیرا که بخت یا اقبال مانند زنی است که اگر باید در تحت اطاعت درآید می‌بایست با ضرب و خشونت با او رفتار نمود. ما ملاحظه می‌کنیم که زن بیشتر تسلیم کسی می‌شود که با او با خشونت رفتار می‌کند و حاضر نیست تسلیم کسی گردد که بخواهد با او به ملاطفت و مهربانی رفتار نماید. اقبال نیز مانند زن دائماً متمایل به جوان‌ها است چون که جوان‌ها کمتر عادت به حزم و احتیاط دارند و در رفتارشان نیز نسبت به زن آمرانه می‌باشند.

فصل بیست و ششم

یک پند و اندرز برای نجات ایتالیا از استیلاء وحشی‌ها^۱

هر وقت تمام مطالبی را که تا حال گفته شده از نظر خود می‌گذرانم و در عالم خیال با خود بحث می‌کنم معلوم می‌شود که حال حاضر چه دوره موافق و مساعدی است که یک شهریار جوان با عزم به خوبی می‌تواند از آن برای کسب شهرت و افتخار استفاده نماید، امروز چه موقع مناسبی است برای یک پادشاه عاقل مآل‌اندیش و رشید که در سرتاسر مملکت ایتالیا یک تغییرات کلی فراهم بیاورد که هم اسباب افتخار خود و هم وسیله سعادت ملت ایتالیا گردد. به نظر من اکنون اسباب و وسائل بیشماری برای یک چنین اقدام فراهم است که در هیچ زمانی مانند امروز فراهم نبوده است.

چنانچه بیان کرده‌ام برای نمودن رشادت حضرت موسی لازم بود که قوم اسرائیل بنده و عبد مصریان واقع شوند و برای اینکه عظمت و قدرت و شجاعت کورس کبیر شناخته شود لازم می‌آید که ایرانیان ذلیل مدیها باشند، برای اینکه بزرگی و علو همت طیسوس را همه کس بشنود لازم بود سکنه آتن پراکنده و متفرق شوند، همین طور در عصر حاضر برای اینکه لیاقت و استعداد یک قهرمان نامی^۲ ایتالیایی محرز شود لازم می‌آید که ایتالیا به این حالت آشوب و بدبختی گرفتار باشد یعنی

1- Barbarians   2- Hero

بیش از قوم یهود ذلیل، بیش از ایرانی‌ها گرفتار ظلم و ستم و بیش از آنتی‌ها پراکنده و متفرق باشند و در حالی که نه سرپرستی دارند و نه امنیت همه جا مغلوب و منکوب و پریشان، قطعه قطعه و غارت شده و در همه جای مملکت حالت خرابی و ویرانی حکمفرما باشد.

اگرچه تا امروز گاهگاهی روزنه‌های امیدی به واسطه ظهور یک یا چند تن از مردان برجسته این مملکت پیدا شده و ممکن است حدس زد که اینها هریک به نوبه خود از طرف خداوند برای نجات ملت ایتالیا برانگیخته شده‌اند، با وجود این پس از چندی مشاهده شده که بخت و اقبال در منتهای ترقی از ایشان روگردان شده است و مملکت ما باز بی صاحب و بدون سرپرست مانده و هنوز هم انتظار دارند یک سرپرست دلسوز و جدی برای ایتالیا پیدا شده به زخمهای آنها مرهم نهد و به غارت و چپاول و خرابی لمباردی و به تحمیلات و خراجهای ناپل و توسکندی خاتمه دهد و آن را از آلام و مصائب و صدمات وارده که مدت‌هاست در اثر عدم توجه بدان روآور شده است راحتی بخشد.

ایتالیا به درگاه خداوند متعال استغاثه می‌کند که یک نفر را برانگیزاند تا آن کشور را از ظلمها و ستمهای بی‌شمار وحشی‌ها نجات بخشد، همچنین با روح پرشور و شعفی انتظار می‌کشد که از یک پرچم ملی که برای نجات آن افراشته شود پیروی کند. فعلاً کسی جز اعلیحضرت شهریاری^۱ از آن دودمان پرافتخار وجود ندارد که هم از حیث پاکدامنی و اقبال بلند مشمول الطاف بی‌پایان خداوندی بوده و هم طرف توجه کلیسا که ریاست عالی آن را شخصاً عهده‌دار می‌باشند قرار گرفته باشد که بتواند نجات‌دهنده مملکت و ملت ایتالیا بشمار رود.

ولی برای شخص اعلیحضرت شهریاری اقدام به این امر یک کار مشکل و فوق‌العاده‌ای نخواهد بود بخصوص وقتی که شرح زندگانی و اعمال آن کسانی که در این صفحات از آنها یادآوری شده است از نظر بگذرانند. گرچه این اشخاص مردانی برجسته و فوق‌العاده بوده‌اند ولی با تمام این احوال جز بشری بیش نبودند و

۱- اشاره به لورنزو مدیسی دوک آف اوربینو (Lorenzo Medici Duke of Urbino) پادشاه ایتالیا که معاصر مؤلف بوده است.

برای هیچ یک از آنها این موقعیت مساعد فعلی که برای شخص اعلیحضرت موجود و مهیاست میسر نبوده، بعلاوه انجام کارهایی که آنها به عهده گرفته بودند هیچ کدام این اندازه مقرون به عدالت و انصاف نبوده و هیچ یک از آنها به این درجه مشمول مرحام و الطاف خداوندی واقع نشده بودند که ذات عالی شامل آن می باشند. در اینکه مقصود و هدف مطابق عدل و انصاف است هیچ تردیدی نیست زیرا جهادی که واجب است و سلاحهای مقدسی که در راه انجام آن به کار می رود عین عدل و انصاف است و امیدهای ما بسته به آن می باشد. در همه جای ایتالیا میل مفراطی وجود دارد که همه در این عزم و نیت شرکت نمایند و در جایی که این نوع امیال قوی است اشکالات نمی توانند بزرگ جلوه کنند مشروط بر اینکه ذات عالی به همان اسلوب و طرز عمل اشخاص بزرگ که از آنها نام برده شده و به همان وسائلی که این مردان نامی به مقاصد خود نایل شده اند و من برای نمونه آنها را در پیشگاه عالی ارائه نموده ام دقت و توجه فرمایند.

بعلاوه در اینجا آثار و علائم الطاف بی نظر خداوندی را ما مشاهده نموده ایم، دریا شکافته شده، ابرها به راه شما سایه افکنده اند، از سینه سنگ خارا چشمه سار جاریست، مائده آسمانی من وسلوی مانند باران بهاری باریده است و تمام اینها فراهم گردیده که اسباب بزرگی و عظمت شما را آماده کنند و تنها چیزی که باقیست و باید انجام شود همان است که می باید به دست شما انجام گیرد، برای اینکه خداوند متعال ما را فاعل مختار قرار داده و در حقیقت این خود برای ما یک نوع افتخار بشمار می رود، دیگر خداوند خودش برای ما کاری انجام نخواهد داد.

در این خصوص نباید متعجب بود که از این همه مردان بزرگ ایتالیایی که نامی از ایشان برده شده هیچ یک نتوانسته اند این مقصود را انجام دهند ولی امیدوارند به وسیله دودمان عظیم الشان با افتخار شما مقصودشان انجام گیرد، امروزه در نتیجه انقلابات متوالی و کشمکشها و جنگهای پی در پی داخلی تمام قوای جنگی و روحی ایتالیا تحلیل رفته، آنچه مسلم است اینکه تمام اصول و ترتیبات قدیم ایتالیا به کلی ناقص می باشد و در میان ما تا حال کسی پیدا نشده است که اصول جدید و ترتیبات بهتر و مناسبتری به جای آنها برقرار کند. افتخار و شرافتی بالاتر از این برای یک شهریار جدید نیست که بتواند مؤسسات جدید و اصول تازه ای برای یک

ملت ایجاد نماید و این مؤسسات و اصول جدید را بر روی پایه‌های محکم و متین قرار دهد که مقصود از آن سعادت و عظمت ملت باشد. مقام مؤسس یک چنین اصلاحاتی در انظار آن ملت به منتهی درجه عالی و ارجمند است و در نزد آنها قابل احترامات فوق‌العاده خواهد بود.

در ایتالیا اسباب و وسائل بشماری برای این نوع اصلاحات به درجه کامل موجود است. امروز گرچه سر این مملکت ضعیف است ولی سایر اعضای بدن در نهایت قوت و زورمندی می‌باشد، ما افراد خود را هر روز در جنگهای تن به تن یا در میان دسته‌های مخالف ملاحظه می‌کنیم، تفوق آنها را از حیث هوش و فراست و قوای بدنی بر سایرین انکار نمی‌توان نمود ولی وقتی که به موضوع قشون و تشکیلات نظامی مراجعه می‌کنیم معلوم می‌شود یک قشون صحیح در هیچ جای این مملکت وجود خارجی ندارد. علت عمده این نقص بزرگ نیز آن است که هادی و پیشرو قابل و آراسته‌ای ندارند زیرا کسانی که این معایب را می‌دانند کسی از آنها پیروی نمی‌نماید و همه کس هم به غلط تصور می‌کند کلیه معایب را می‌داند. ولی با تمام این احوال امروز کسی در میان ما از روی لیاقت و استعداد و یا به وسیله اقبال مساعد که مافوق بخت و اقبال سایرین باشد ظهور نکرده است که مردم استعداد و لیاقت او را شناخته و از او متابعت کنند و او را پیشوای خودشان قرار دهند. عیب عمده این است که در مدت بیست سال گذشته و در تمام مدتی که این همه جنگها در این مملکت واقع شده در هر جنگی که قشون ما مرکب از سکنه خالص ایتالیایی نبوده نتیجه منجر به شکست گردیده، شاهد ما در این خصوص جنگهای تاروا^۱، الساندریا^۲، کاپوا^۳، جنوا^۴، بولونا^۵ و مستری^۶ می‌باشد.

در این صورت اگر ذات مقدس ملوکانه بخواهد اعمال بزرگان اعصار گذشته را که برای نجات مملکت خود قیام نموده‌اند سرمشق قرار دهند لازم است که قبل از هر اقدامی برای ایجاد یک قشون منظم ملی که اساس محکم تمام اصلاحات خواهد بود قیام نمایند و جز این طریق به هیچ وسیله دیگری نمی‌توانند سربازان

1- Taro 2- Alessandria 3- Capua 4- Genoa 5- Bologna
6- Mestri

رشید، با حقیقت و باوفاتری پیدا نمایند.

گرچه هریک از این سربازان منفرداً رشید و شجاع می‌باشند ولی وقتی که در یک جا جمع شدند و تشکیل صفوف دادند بسی رشیدتر و شجاع‌تر جلوه خواهند نمود زیرا که مشاهده می‌نمایند در رأس فرماندهی آنها مانند شما کسی قرار گرفته است که قابل ستایش و پرستش آنها می‌باشید. برای اینکه بتوانید در مقابل تجاوزات بیگانگان مقاومت کنید و ایتالیا را با شجاعت و رشادت ایطالیایی‌ها دفاع نمائید اولین قدم مهیا نمودن یک چنین قشون منظم و مرتب می‌باشد و بس.

گرچه پیاده‌نظام سوئیس و اسپانیول معروف می‌باشد که خطرناکند با این حال در هر دوی آنها نواقصی موجود است و به همین دلیل اگر قشون دیگری با اصول بهتر تعلیم کنند نه تنها می‌تواند در مقابل آنها مقاومت کند بلکه می‌توان اطمینان حاصل نمود که آنها را شکست خواهد داد، قشون اسپانیول نمی‌تواند در مقابل سواره‌نظام مقاومت کند و قشون سوئیس نیز در مقابل پیاده‌نظام تسلیم می‌شود خصوصاً وقتی که بفهمد طرف برای مقاومت مصمم شده است، بنابراین مکرر دیده شده و محتمل است بعدها هم دیده شود که قشون اسپانیول نمی‌تواند در مقابل حملات قشون فرانسه مقاومت به خرج دهد و قشون سوئیس هم بارها مغلوب پیاده‌نظام اسپانیول گردیده است، اگرچه در این قسمت اخیر شواهد کاملی در دست نیست ولی جنگ راونا بهترین نمونه است که در آن جنگ پیاده‌نظام اسپانیول با دسته‌های قشون آلمان که تشکیلات قشون آنها درست مانند تشکیلات قشون سوئیس می‌باشد رویه‌رو شدند. در این جنگ قشون اسپانیول به واسطه چابکی که دارند با کمک سپرهای کوچک خودشان تا پشت سنگرهای دشمن جلو رفته و خود را در نزدیکی آلمانها قرار دادند به حدی که آلمانها نمی‌توانستند در سنگرهایی که بودند از خودشان دفاع نمایند و اگر حمله قشون سواره‌نظام به کمکشان نرسیده بود تمام آلمانها را از دم شمشیر می‌گذرانیدند.

اکنون که نواقص هریک بر ما معلوم است می‌توانید قشونهای خود را در فنون مختلف چنان تعلیم و تربیت کنید که در مقابل سواره‌نظام و پیاده‌نظام هر دو بتوانند مقاومت و پافشاری کنند و از هیچ‌یک وحشت نداشته باشند و این به چندین راه ممکن است، یکی درانتخاب نوع اسلحه و استعمال آن دیگر تغییرات در فنون نظامی که در هر دو قسمت ذات ملوکانه نهایت درجه مهارت و استعداد را دارا می‌باشند.

در این صورت یک چنین فرصت و موقع مناسبی را برای نجات ایتالیا نباید گذاشت فوت شود. من خوب پیش بینی می‌کنم که در تمام ایالات ایتالیا که از ظلم و ستم‌های اجانب خراب و ویران گردیده با چه همت و با چه ذوق و شوقی از یک چنین شهriار که اسباب نجات ایتالیا را فراهم خواهد آورد با دل و جان پذیرایی خواهند نمود و با چه حس انتقام و وفاداری ثابت و با چه فداکاری و چه اشک‌هایی که از روی شوق و شعف برگونه‌های آنها جاری خواهد بود شهriار فاتح خودشان را استقبال خواهند نمود، قلم من عاجز است آنها را شرح دهد.

کدام دروازه است که به روی چنین شهriاری بسته شود؟... کدام مردمی از اطاعت اوامر او سرپیچی خواهند نمود؟... کدام رقیبی می‌تواند در مقابل او اظهار عدم رضایت بکند و یا جسارت ورزد؟... کدام ایتالیایی است که جز اطاعت و بندگی کار دیگر کند؟... تلخی سلطه اجانب و وحشی‌ها را همه کس چشیده است و همه از شکنجه آنها رنج و عذاب برده‌اند.

اینک موقعی است که این سلسله عظیم الشان و خانواده جلال و عظمت زمام کلیه امور را در دست گرفته با کمال جرأت و با نهایت امیدواری که برای یک چنین منظور مقدسی لازم است در راه انجام آن قیام نمایند، وطن عزیز ما در تحت تأثیر این اقدامات در تحت لوای مقدس شما دارای شرافت و افتخار ابدی خواهد شد و در تحت سرپرستی ذات اقدس منوکانه کلمات پترارک^۱ مصداق پیدا خواهد کرد که گفته است:

«عمر جنگ و ستیز کوتاه خواهد بود.

هرگاه در مقابل قهر و غضب وحشیان شجاعت و دلآوری به مبارزه برخیزد

زیرا آن روح با شهامت ادوار گذشته.

هنوز هم قلوب ایتالیایی‌ها را گرمی زندگی می‌بخشد»^۲

«پایان»

1- Petrarch

2- Brief will be the strife,
When valour arms against barbaric rage,
For the bold spirit of a bygone age,
Still warms Italian hearts with life.